

152051

И. ФРОНД

БОЯ КОНСТРИКТОР

ІВАН ФРАНКО.

ВОА CONSTRICTOR.

152051

НОВЕ, ПЕРЕРОВЛЕНЕ ВИДАНС.

ВІДЛ. ОБСЛУЖ.
Станція: сел. ... г. Львів
№ ..... шифр .....

Чайківський Юліян
проф. гім.

ЛВІВ, 1907.

НАКЛАДОМ УКРАЇНСЬКО РУСЬКОЇ ВИДАВНИЧОЇ СПІЛКИ
ЗАРЕЄСТРОВАНОЇ СПІЛКИ З ОБМЕЖЕНОЮ ПОРУКОЮ У ЛЬВОВІ.

НБ ПНУС

152051

I.

Герман Гольдкремер устав нині дуже злий. Він усе такий, кілька разів йому лучає ся ночувати в Бориславі. А лучаєть ся се що тижня раз, у п'ятницю, коли приїздить сюди з Дрогобича оглянути роботу і виплатити ріпникам. Герман Гольдкремер, хоть маєток його доходить до мільона, ніколи не звірює чужим очам надзору, ані чужим рукам виплати. У нього в Дрогобичи своя камениця, порядна, нова, ясна, — сказати не жаль. А тут приходить ся йому ночувати в дерев'янім домику, серед магазинів, завалених бочками кипячки та величезними грудми воску. Правда, той домок, поставлений його коштом, усе таки найпорядніший і найкраще положений на весь Борислав, — але знов дарма річ рівняти його до дрогобицьких будинків. Хоть стіни білі і вікна ясні, та вид навкруги сумний, понурий, поганий: купи хворосту, купи глини, брудні магазини та ще брудніші помешканя людські. Ні зелені сьвіжої, ні виду всьміхненого не побачиш. Повітре задушливе, загусле від нафтового сопуху; у Германа від него за кожний раз голова крутить ся, немов від дуриці. Та ще й люди, що снують ся навкруги його помешканя поміж

брудні шопи, поміж глинисті гори, що мов мурашки невпинно нищпорять коло закопів, — тьфу, чи то люди? Чи такі на сьвітї люди? Зачорнені скрізь нафтою та глиною, мов ворони; на їх пошарпані шмати — не то шкіра, не то якесь невидане полотно; від них на сто кроків віє нестерпний дух нечистї, сопуху, шинків, зопсутя! І голоси у них — ні, се не людські голоси, а якийсь крик глухий, охриплий, немов дренькіт розбитого баняка. А якій позір у тих людей — дикий, зловіщій! Деякі з них, що помимо ранньої пори підхмелені йшли до ям (тверезому годї видержати в глибинї!), заглянули в вікно і побачили Германа. Від їх поглядів йому стало якось моторошно.

— Такі люди, — подумав собі, — як би видїли мене в багні, то не то що не витяглиб, а ще би глибоше пхнули.

І ось у якім товаристві приходить ся йому, аристократови, проводити цілого півтора дня. Він сїлюнув крізь отворене вікно і відвернув ся. Його очі живо обїгли кімнату — чистеньку, веселу сьвітличку. Гладка воскована підлога, мальовані стїни, круглий столик з орїхового дерева, комода і „писемне“ бюрко, — ось що перед усїм насувало ся оку. Всьо блищало, ясїло до сходячого сонця, що саме кидало перше проміне крізь вікна до кімнати і золотисто-крававими переливами грало на гладких, блискучих предметах. Але очі Германа відвернули ся від них, — він не міг знести сильного сьвітла. На боковій стїнї, супроти дверей, у півтїни висїв великий образ у золочених рамах, — на нїм спочили Германові очі. Була се досить гарна і вірно змальована картина тронїчної, індійської околицї. В далечинї, повіті синявою

мракою мріють величезні тросники — цілі ліси бамбусові Бенгалю. Здасть ся, чувш, як у тїй гущавинї з легким шумом вітру мішає ся плачливе скомленє тигра кровопійцї. Близше до переднього пляну малюнка тросників не стає, тільки поодинокими кушинами бовдурить ся в гору буйна, рясна, ясно-зелена папороть, а над усїм зносять ся живописними групами стрімкі, широколисті пальми, царі рослин. На самїм передї, трохи з боку — як раз така група, роскішна, стрійна. Під нею кілька газель; вони прийшли певно за нашею. Але необачні звїрята не доглянули, що серед величезного, зеленого листя сидїв страшений змії-удає (Boa Constrictor), — сидїв на катах, ждучи на добычу. Вони сьміло, безпечно підїшли до пальм. Нараз вуж блискавкою метнув ся в долину — хвилька мертвого переполоху — один блей ухоненої газелї, один і остатній, — і все стаєдо в дикім переляку ще стоїть мов закамєніле, тільки одна, найбільша — видко мати тамтих — повалена звоями вужа. Маляр підхопив саме ту хвилю, коли газелї ще не отямилсь, а вуж, високо піднявши голову, з усею силою стискає своїми величезними скрутїлями добычу, аби подрухотати їй кости. Він обкрутив їй шию й хребет, а з посеред закрутів його сорокатоє, блискучого тіла видко голову бідної жертви. Великі очі, вигнані на верх передсмертною мукою, блищать немов у слюзах. Жили на шії напружені; голова, немов доочне бачиш, кдає ся ще в послїдних судорогах. За те очі змії блискають таким злорадним, демонїчним огнем, такою певністю своєї сили, що миволї мороз пробїгає по тілі, коли добре у них вдивити ся. Дивна річ! Герман Гольдкремер мав

якусь глуху, нев'ясну вподобу в тім образі, а особливо любив цілими годинами вдвплювати ся в страшні, дьявольським огнем розіскрені очі гадюки. Сей малюнок від разу так йому подобав ся, що побачивши його десь у Відні на виставі зараз купив його. Правда, в Дрогобичи жінка не хотіла мати у себе в домі тої „обридливої гадюки“. от тим то Герман повісив його у себе тут у Бориславі. Нераз, коли сюди до нього заходили інші промисловці або урядники і з жахом поглядали на сей малюнок, Герман усміхав ся і говорив прицмокуючи:

— Правда, гарний малюнок! Орігінал! П'ять сот ринських коштує, ще й без рами. За саму раму пятьдесят дав!

А потім додавав поважніючи:

— Щож, а Kampf ums Dasein! Коза хоче жити й вуж хоче жити. А хто тому винен, що вуж не може жити травою, лише козою? А ти коза будь мудра, не лїзь вужеві в зуби! А бир-бир!

Але на самоті Герман якось не міг жартувати ані з вужа ані з кози. Він чув якийсь темний, забобонний страх перед тими гадючими очима, — йому здавало ся, що сей вуж колись ожив і принесе йому щось незвичайне: велике щастє, або велике горе.

Поволи розвіяла ся густа, холодна паморока, що досьвіта була залягла над Бориславом. Герман Гольдкремер випив каву, засїв до бюрка і добув величезну рахункову книжку, щоби позводити рахунки за весь тиждень. Але сонце лило до сьвітлиці таку повільну сьвітлу; поранний холод і глухий віддалений гамір робучого люду — все те доскотало його змисли та разом обезсилювало, усипляло їх. Органїзм,

розстрівний вчорашньою їздою і домашніми клопатами, почув якусь хвиливу відразу до тої в полотно оправленої книжки і до цифер, що в ній пяли ся величезними стовпами, і до пера з вирізуваною, кістяною ручкою, — йому стало так якось солодко, ні одна думка не ворушила ся, тільки віддих правильно підіймав груди. Він спер голову на долоню, і хоть не був зо всім із людей замислених, склонних богато розважати (таких людей загалом між Жидами дуже мало), — то прецінь тепер, перший раз після довгих-довгих літ, не стямив ся і пустив волю всім вражінням свого життя — віджити в пам'яті, перейти живо, наглядно поперед свої духові очі...

Перед його очима промайнули тяжкою хмарою перші літа його молодости. Страшна бідність та недоля, що стрітила його при першій виступі на сьвіт, і доси проймає його холодом, дрожею. Хоть і як нераз йому прикре буває теперішнє житє, — однакж він ніколи не бажав і не буде бажати, щоб вернули ся йому молоді літа. Ні! ті молоді літа висїли якимсь важким проклятєм над його головою: проклятєм нужди, що заглушувала в першій зароді гарні й добрі здібности його душі. Нераз чув він те проклятє в хвилях своїх найбільших спекуляційних удач, — нераз мара давньої нужди затроювала йому найбільшу радість, досишала гірчиці-полину в солодкі напої богацтва й роскоші.

І доси він живо нагадує ту на-нів розвалу, підгнилу, вохку, нехарну й занедбану хатку на Лану в Дрогобичи, в котрій побачив сьвіт. Стояла вона над самим потоком, напротив старої і ще відразливішої гарбарні, відки

що тижня два струповаті, каправоокі робітники виносили ношіями спотребований і перекувашений луб, котрий на всю пересторону ширив кислий, задушливий, убійний сопух. Побіч хати його матери стояло багато інших, подібних. Усі були скопичені так густо, дах у кожоді був такий нерівний, перегнилий та пошарпаний, що ціла тота пересторона Знодабала радше на одну нужденну руїну, на одну велику купу сьмітя, плюгавства, гнилого деліня та шматя, як на людське житло. І повітря тут раз-у-раз таке затхле, що сонце сумрачно якось сьвітило крізь шпари в стінах і дахах до середини хат, а зараза, бачилось, тут плодила ся і відси розходила ся на десять миль довкола. В кождій із тих хаток жило по кілька родин, т. є. по кілька сварливих, лінєвих і до крайности нехлюйних Жидівок, а кругом кождої роїло ся, пищало та верещало бодай по пятеро дробини-Жиденят. Мужчини, руді, пейсаті Жиди рідко коли зазирали сюди, найбільше раз на тиждень, у п'ятницю вечером, аби перешабасувати. Були то по більший части капцани-міхонеси, міняйли, шматярі, кістярі, та Бог знає які ще зарібники. Деякі пробували в місті раз-нараз, інші бували тут лиш дуже рідко. Перші воліли нераз переснати дебуть у шинку на лавці, в корчех під голім небом, на холоді, аби не дихати густим нездоровим сопухом та не слухати крику, сварки й оглушливого гамору баб та бахурів.

І Германова мати була не ліпша, коли й не гірша від інших. Хоть іще молода жінка — всего могло їй бути 20 а най 22 роки — то про те вона вже, так сказати, вросла, встрягла в той тип Жидівок, так звичайний по наших місточках,

на виробленє якого складає ся і погане, нездорове помешканє, і занедбане вихованє, і цілковита недостача людської осььвіти, і передчасне замужє, і лінєвство, і сотки інших причин. Герман не пригадує собі, щоб бачив її коли оживленою, сьвіжою, веселою, пристроєною, хоть на її лиці видні були сліди якої-такої краси. Лице, колись кругле та румяне, пожовкло згризене брудом і нуждою, обвисло в долину, мов порожній мішок; губи давнійше повні, румяні і різко викровні, посиніли, віддули ся, — очи помутніли, скап्राвіли. Чотирнацять літ від роду вона вийшла за-муж, — по трьох літах розвела ся з чоловіком, котрий не хотів її довше при собі держати й годувати. Старшого сина він узав із собою Бог знає куди, — він був міняйло і їздив однокінкою по селах, промінюючи голки, зеркальця, шила та всяку господарську подріб за платянки; молодший, Герман, лишив ся при матери. Йому було тоді півтора року, коли його родичі розійшли ся, — він не затамив ні вітця ні старшого брата, а пізнійше випадком довідав ся, що оба серед чистого поля померли на холєру, де їх знайшли аж десь за тиждень коло трупа коня. В загалі ростучи в такій пагубній і нездоровій атмосфері, він розвивав ся дуже поволі і тупо, хорував часто, і найдавніше вражінє, яке застрягло йому в памяти, то його грубий животик, у який часто штуркали його інші Жидики, мов у бубен. Дитинячі забави серед череди голих, завалєних, брудних діттих, пригадують ся йому неясно, мов крізь сон. Діти бігають докола тісного подвіря поміж двома хатами, побравши ся за руки, і верещать що сили, — бігають, доки їм сьвіт не

закрутить ся, а тоді покотом падуть на землю. А ні, то бродять по калужах, талапають ся, мов куна жаб, у гнилій, гарбарським лубом на чорно зафарбованій воді потока, полохаючи величезних, довгохвостих щурів, що бігають їм по під ноги до своїх ям. Виразно нагадує Герман, як нераз качав ся з иншими Жидинятами долі берегом у потік, і як старші Жиди, стоячи на мості, реготали ся до розпуку з його грубого, буро синього животика, до которого мов два пачки причіплені були худі, довгі ноженята. Ще глибоше вбили ся йому в память нічліги в тіснім, поганім закамарку, разом з десятком таких як він дітенят, — ті ночі, проведені на вохкій, сирій підлозі, на соломі, що на-впів перегнила та кишіла червяками і Бог зна яким гидом; ті страшні ночі, заглушувані сьміхом і плачем дітий, штурканєм, бійкою та криком Жидівок; ті безконечні ночі, котрі він проводив скулений у клубок від холоду, після котрих уставав рано горючий і червоний по всім тілі. Ох, ті страшенні ночі дитинячих літ, що иншим сьвітять до пізньої старости ангельськими усьміхами та поцілунками матери, тишею та втіхою, першим і посліднім щастєм житя, — йому вони були першим і найтяжшим пеклом! Його вони до старости пекли й морозили; сама гадка про них запырала йому дух у груди, наповнювала його відразою, глухою, смертельною ненавистю до всього, що бідне, обдерте, нужденне, повалене в багно, придавлене нещастєм. Він сам не знав, яка тому причина, не знав, що така молодість у кождім мусить притупити нерви, заглушити голову до тої степені, що нещастє і плач иншого не зможуть його порушити, що вид нужди збудить

у нім тільки обридженє, але не милосердє. Впрочім Герман Гольдкремер ніколи й не думав про те, не старав ся розбирати причини свого поступування, а коли нераз бідні, покритивдені ріпницї з нужденними лицами, в лахах просяклих кипячкою плакали перед ним, допоминаючи ся повної плати, він силював, відвертав ся і велів слугі викидати їх за двері.

Свою матір він нагадує, як бувало цілими днями сидить під хатою з панчохою та клубком у руках, та репетує хриплим голосом усяку погань, аби перекричати котру-будь із своїх сусідок, котрій нині прийшла охота з нею зчепити ся. Панчоха в її руді дуже поволи поступала наперед, хоть на перший погляд могло здавати ся, що вона плете ненастанно. Нераз цілими місяцями вона носила ту саму панчохоу і той сам клубок, поки панчоха, ще недокінчена, і клубок, ще недоплетений, не набирали такої барви, як усе довкола — брудно-сірої. Нераз вона довго гнала ся за деяким Жидиком, що допик їй яким острим словом, — чалацкала по баюрі розхрістана, задихана, охрипла, посинїла з лютоści, — а допавши бідного бахура, хапала за волосє і бухала без милосердя межи плечі, доки дитинище не впало на землю. Нераз і Германови діставало ся від неї і то дуже прикро. Вона була, як усі лінівї та бідні, дуже вразлива і люта, а в пересердю не персебирала, кого бє, чим і куди. Герман добре тямить, як раз мати потягла його пачком так сильно по голові, що повалив ся на землю облитий кровю. Чим жила його мати, з чого удержувала себе й його, того Герман не знав. Знав тільки, що хата, в якій вони сиділи, не їх, а наймлена, — тай ще пригадує собі високого, грубого, сиво-

бородого Жида, що нераз приходив, кричав на його матір, що така розхрістана, і брав її з собою. Часто вечерами і сама мати виходила кудись і не вертала аж над раном.

Таке було життя майбутнього мільонера, Германа Гольдкремера, аж до десятого року. Правда, ростом і подобою він подавав на семилітка, тай то лихо розвиненого. Сили і живости дитячої у нього не було. В ту пору він зачав набирати смаку до лїнивства, і часто сидів-туманів цілими днями на лавці в хаті, хоть мати гнала його на місто продавати сїрники хлопам, або займатися яким иншим зарібком, як инші Жидики.

Було се літом 1831 року. Страшна, нечувана доси пошесть навістила наш край. Довго бігали глухі чутки між народом, що наближає ся „кара божа“, — довго трівожив ся мир хрещений, ждучи от-от видимої, наглої смерти. Аж ось вона й надійшла, стораз страшніша, як надіяли ся. Цілі села пустіли-вмирили, цілі родини щезали зо сьвіта, як віск на огни. Один не знав про смерть другого, і собіж смерти вижидаючи. Брат відвертав ся від брата, отець від сина, щоб не побачити на нім страшної печати смерти. А хто ще лишив ся живий, ішов до корчми, пив і гордав пісень у безумній непамяти. Нікому було потішати безнадійних та сумних, нікому було ратувати хорих, що нераз нищали водиці, конаючи в страшних муках. Поміж простими людьми літали страховинні повісти про умирів, що „потинають“ людей, а по декотрих селах п'яні, очайдушні купи почали навіть палити на огні таких, кого вважали ніби упирями.

І Дрогобича не минула холєра. Особливо Лан утерпів від неї більше як инші передмістя — чи то тому, що тут затхле та нечисте повітря помагало ширеню зарази, чи може тому, що люди стіснені густо в одних хатах, легко одні від других заражували ся. Жиди, Жидівки, а найбільше малі діти падали, мов трава під косою, вмирили серед глуші, тихо, потайно, по кутах та закамарках. Кілько їх там перемерло, то лиш Бог один знає. Котрі були магтїйші, повиїздили при наближеню зарази в гори, на здоровїше повітря, — але зараза і там дігнала їх, може лиш де сотий успів вернути назад. Але у Германової матери грошей не було, зарібку не стало, не стало й хліба, нічого. Вона серед загальної тривоги валадала ся по під хату, без памяти від переляку й голоду, раз-у-раз заводила дивними голосами, доки й сама не впала на землю заражена. Герман тямить добре, як прибіг до неї і з дитинячою цікавістю зблизив ся до того тіла посинілого, покорченого, близького лютої смерти. Йому ще й нині живо стоїть перед очима вираз її лица, такий безмежно болізнний, перекривлений та змінений, що аж йому малому мороз перейшов по тілі. Він тямить кождей її рух, кожде її слово в ті страшні хвилі вічної розлуки. Насамперед вона кивнула рукою, аби не приступав близько, — материнська любов, хоть під грубою шкаралющею, не загинула в ній, а проявила ся в хвилю найтяжшої муки. Її рука, простягнена безвладно впала на землю, а Герман бачив, як усї жили, всї сустави стягали ся то випручували ся судорожно, як вона дрожала з холоду, а поїд шкіру що раз видїйше набігала сння, ба зеленковата муравиця.

— Герш, — прохрипіла вона, — не підходи... до мене!...

Хлопець стояв мов отуманілий. В тій хвилі він дуже мало і дуже невиразно розумів, що воно таке діє ся. Шарпане судорогами тіло матери почало перевертати ся на всі боки.

— Герш!... чесно жий! — простогнала нещаслива, ледви дишучи. В тій хвилі впала лицем на землю.

Герман стояв, боячи ся приступити до неї, а не менше боячи ся втікати.

— Води! води! — прохрипіла конуючи, але Герман не міг рушити ся з місця, його пам'ять щезла на той час. Як довго він так стояв, два кроки віддалений від матери, того й сам не тямить. Навіть не може собі нагадати, хто і як пробудив його з того остовпіння, коли і куди сирятали трупа, — все те пожерла вічна непам'ять.

Він отямив ся в ночі серед вулиці. Голод рвав його нутро, справа палила горло, тривога немов кліщами стискала груди. А докола тиша глибока, глуха, темна, безрадна. Лиш часом з якогось далекого кута, немов з під землі, чути приглушене хлипане або стогнане конуючих. По хатах, де ще лишили ся живі люди, блимає світло, меркотячи в віддали і мов бстрі ножі прорізаючи птьму. Малому Германови ще страшнійше робить ся, коли глядять на ті світла, — він аж тепер почуває цілу проласть своєї самоти, свого сирітства, — його зуби мимовільно цокочуть, коліна підшпотують ся і дилькотять, світ починає крутити ся перед ним. Але ось подунув холодний вітер від сходу, відсвіт живий його. Він ходить улицями, що хвиля

озираючись. Але голод не перестає докучати, прогонює поволи все инше, прогонює й страх, і підсуває йому нову, сьмілу гадку. Германови нема коли довго розважувати, — він тихими кроками, мов кіт, краде ся до першої-ліпшої хати, в якій не видно світла, де, значить, усі вимерли. Перша, до котрої підійшов, була замкнена; добувати ся — дарма річ, сили нема. Він поповз до другої. Там лише що сконав остатній живий чоловік. Хата стояла розтвором, і Герман увійшов до середини. Насамперед поліз до полиць, до мисника, — всюди обшарив, аби знайти бодай чим будь занести ся. Йому пощастило знайти здоровий бохонець хліба. Вхопивши його він аж стрепенув ся і в безумнім переполосі пустив ся тікати з хати. Та на лихо тікаючи зачепив ногою за ногу мерця, що лежав розпластаний на землі, і з розмахом ударив ся лицем о землю. Йому й доси пригадуєть ся те страшенне холодне почуття, що обхопило його в тій хвилі — такі хвилі не забувають ся до віку! Так немов якась невидима, холодна, страшенна рука десь із якоїсь чорної безодні вхопила його — не за ногу, а за саме серце. У нестямі Герман зверещав, але зараз же перемиг себе, зірвав ся з місця і вискочив із хати, не вицускаючи з рук своєї здобичі.

Заспокоївши голод, хлопець засунув ся під якийсь пліт у лопуше і заснув мов забитий. Другого дня збудив ся значно покріплений, — особливо втішив його ясний, теплий, соняшний день, при котрім щезали всякі страхи. Він побіг по вулицях, не багато зважаючи на крики і плачі довкола. Думка про власну смерть не заходила йому в голову, а з учорашнього хліба

ще добрий кусень лежав у нього за пазухою, — голоду не бояв ся. Аж ось він попав на одну вулицю, по якій возили мерців з трупарні на кладовище — далеко за місто. Він зразу цікаво приглядався всьому. Вози за возами тягли ся вулицею довжезним рядом, навалені трумнами, на борзі позбавленими з неструганих дощок. Крик та завід осирочених не вмовкав, — купами перли ся люди ріжних станів улицею, багато навіть по дорозі падало заражених. Германа знов проняв мороз, коли поглядив на ту страшну, безконечну процесию, — він що духу почав утікати з тої вулиці, сам не знаючи куди, аби лише в далекі, глухі закаулки. Але ще довго потім йому причувався гуркіт домовин, накиданих купами на драбинні вози та тягнених по вибоїстій, каменистій вулиці, — причувався йому той болючий плач і лякав його нераз серед тихої ночі.

Куди блукав він до кінця сього дня, як проводив слідувачі, він докладно не тямить. Незвичайні, а на його молодий організм надто сильні вражіння приглушили його пам'ять. Він тямить тільки те, що часто добувався до пустих хат, пертий голодом, і шарив на-потемки по кутах, поки не надібавав де яку страву або кусник хліба. Чим далі, тим більше лишала його пам'ять, — йому ставало якось горячо в грудях, а перед очима часто крутили ся червоні колеса, — вкінці все щезло, темно...

Він прокинувся в якійсь просторій світлиці, в якій, не знати чому, було дуже холодно. Він лежав на ліжку, прикритий коцом і дрожав. Сонце, бачить ся, саме заходило і скієним промінням освічувало блискучу, лякировану, чорну дощечку над його головою. Біля

нього багато таких же ліжок — стогнане, охане... Якась баба в чорнім тихо-тихо ходить докола і заглядає до хорих. Він дуже її злякався і затулює очі. Знов забуває...

Мов крізь сон до його слуху пробивається пискливий, нестерпний голос, що довго-довго, одностайно присьпіває. Він відкився ніби знає, що се шпиталь, але як він сюди дістався і чому — не знає.

Герман не знає й до нині, як довго лежав у шпиталі, на яку слабкість, відки його взяли і за яку ласку. Вражіння з того часу мелькають у його голові, мов відблиски далеких блискавиць.

Був сумний, осінній день, коли його випустили зо шпиталю. Вийшовши після довгої недуги перший раз на свіже повітря, він почув себе таким безсильним, покиненим усіми, несвідущим того, що тепер починати, — страх переняв його серед тої широкої, безлюдної вулиці, так як колієся у ночі при виді огників, що тут і там блискали з вікон. Він ледво міг собі пригадати, що таке з ним діяло ся перед недугою. Йому збирало ся на плач, — але якось здужав перемогти себе і пішов, куди очі видять, чалапкаючи своїми маленькими ніжками по болоті вулиці.

— Герш, Герш! А ходи сюди! — крикнув хтось на нього з боку жидівською мовою. Хлочина обернувся і побачив невеличкого, зизокого Жида з рідким, жовтавим поростом на бороді. На Жиді була дрантава бекеша і чоботи, облиплі по самі кістки густим болотом. Германови зразу чудно стало, що хоче від нього той незнайомий Жидок, — і він мимоволі наблизився до нього.

— Не пізнаєш мене? — спитав Жидок.

Герман кивнув головою і випулив на нього очі.

— Я Іцик Шуберт, — знаєш? Моя баба-буста там жила з твоєю мамою, — знаєш?

Герман ледви-не-ледви пригадав собі Іцка, але на згадку про маму, сам не знаючи чому і про що, заревів на весь голос.

— Ну, ну, не плач, — сказав Жидок благим, добродушним голосом. — Видиш, і мої померли, — що робити? Всі померли, всі до одного, — додав він сумно, немов сам до себе, — і Тавба і бухер, — усі! Ну, ну, — ша-тихо, небоже — плач не допоможе! А я гадав, що й ти капорес, а ось ти ще живий!

Герман нічого не говорив, тільки хлипав і обтирав очі рукавом.

— Знаєш що, Герш, — сказав Іцик, — ходи зо мною.

Герман видивився на нього, мов не розумів того слова.

— Куди?

— До Губич! Там у мене хата є, — і кінв є, і візок, — поїдемо з весною платянки міняти. Хочеш? Ей, то файно там жити, — і твій тато там жив, та бідний умер!

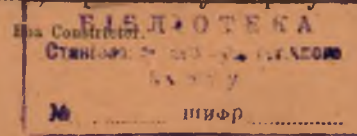
Герман не мав куди повернути ся, не мав де ночі переночувати, а Іцик не хотів його покинути і того таки дня попровадив з собою до своєї хати. Холера вже притихла, від коли пішли осінні холоди та слоти, але люди ще не встигли отямити ся після страшного нещастя. Загалом по вулицях рідко видно було чоловіка, а де й показало ся людське лице, то таке заякане, нужденне, сумне та позеленіле, що бачило ся, ті люди повиходили йно що з вяз-

ниць, де довгі літа конали в вохкості, холоді, пітьмі та всіляких муках.

Дорога до Губич була не близька, а ще до того розмокла, илувата земля чіпляла ся ніг, тяжіла мов кайдани, так що нашим пішоходам дух захапувало з натуги. Але хоч і як силували ся, то про те йшли так поволи і незначно, мов слимаки. Іцик ще як ще, — але схорований малий Герман! Тому мало що не до смерти приходило ся, заким доліз до Іцкового помешканя. Його добродушний опікун і ніс його на руках і провадив, — радше сказати, волик за собою, і приговорював, додавав сили. Пізно в ночі вони дочапали до цілі і Герман скоро допав лавки, повалив ся і заснув, мов забитий.

Губичі — досить велике село, розложене здовж річки Тисьмениці, на половній дороги між Бориславом і Дрогобичем. На північ від села піднімає ся високо до гори споховаста площа, а на полудне ще висші горбки переходять у другу високу площу, на котрій шумно пишає ся невеличкий, чотирикутний, самий дубовий лісок Тештюж. Само село розсіло ся на низькій рівнині, широкій на яких тисячу кроків, що тягне ся від Бориславського підгір'я геть-геть долі Тисьменицею аж до Колодруб, де лучить ся з великою Дністровою долиною. Околиця Губич відзначає ся тою властивою підгірським сторонам красою, котрій рівної не подіблеш деінде. Не побачиш тут ані острих шпилів височених Бескидів, ані голих пошарпаних скал Татрянських, ані стрімких, вимулистих урвищ задністринських гір. Тут кравид у дивній гармонії показує вам чаруючу привабливість і різnorodність гірської околиці, і розгоништу ширину та одностайність

150251

околиць подільських. Мила, не величя і страшна, а якась домашня, близька серцю розмаїтість барв, предметів, комбінацій, — риси все круглі, лагідні, гармонійні, — ріки невеличкі, прудкі, чисті, — повітря здорове, як у горах, але без тої гірської різкості, котра иноді стає прикрою, — а при тім усім широкий вид на далекі, легко филиючі рівнини, на сотні нив, перелісків та людських осель, розкинутих то рядами, то живописними групами, то пестрою шахівницею...

Житє Германа пішло тепер дійсно новим ладом. Іцик був чоловічок добродушний, не зовсім сильного характеру, навиклий з малу хилити голову перед усяким „зі своєї віри“. З „тоями“ він поводив ся, як кождий инший, — сварив і ганьбив одних дошкульними словами, підлизував ся иншим, шахрував і ошукував кождого, де й як міг, не роблячи собі з того зовсім ніякої важности. В загалі тут Герман перший раз пізнав, що то за народ ті „гої“, і його хлопячий розум швидко покмітив, що в кождого з „жидівської віри“, так сказати, двоє лиць: одно, що обертає ся до христіянина, у всіх однаке: гризке, насмійшливе, грізне або хитре, — а друге, що обертає ся до своєї віри, і те лице нічим не різнять ся від лиць инших людей, значить, буває у кождого відмінне: добре або зле, хитре або щире, грізне або ласкаве. У Іцка те „своє“ лице було дійсно щире і ласкаве, тож малому Германови, що на своїм віку не зазнав ні ласки, ні вигоди, ні пестощів, аж тепер відкрила ся нова, яснійша сторона людського життя. Вже саме житє на чистім, здоровім воздуху було для нього великим щастем. Він, що довгі літа, — перші свої

літа — дусив ся в затхлім, нездоровім повітрі перелюдненого, нехлюйного передмістя, тепер повними грудьми, розкішно надихував ся чистого сільського повітря, аж йому кров живійше грала в тілі і світ крутив ся, мов паному. Іцик приладив йому вигідне леговище, сухе, тепле, чистеньке, — і Германови той тапчаник з простим сінником і старою бекешою замісь ковдри видавав ся Бог знає якою пишною постілю, мабуть тому, що й у його опікуна не було ліпшої. Страву варив Іцик сам, а малий Герман помагав йому як міг, — та хоть нераз і не зовсім смачно зладжена, вона смакувала їм як найліпше, бо була приправлена голодом. Загалом сказати, Іцик поводив ся з Германом, як з рівним собі, а бачучи його зручність і справність, радив ся з ним, мов зі старшим, перед усяким ділом. Сама його натура, блага та податлива, не приводила йому й на голову думки — взяти твердо в свої руки хлопака, при звичаювати його до безоглядного послуху, як то люблять робити инші опікуни, котрі хочачи ніби наломити свого вихованка на добру дорогу, прибють і приголомшать бідну дитину доразу, а коли воно, тумановате і позбавлене власної волі й живости, улягає без супротивлення їх забагам та безглузким розказам, хвалять ся, що „Ось то ми! порядок у нас мусить бути!“ — а ні, то на додаток кидають дитині в лице своїм хлібом: „На чийм візку їдеш, того пісню сьпівай!“

Зимою Іцик почав учити Германа читати й писати, — розумів ся, по жидівськи, бо інакше й сам не вмів. Наука йшла досить тупо. Герман виріс у обставинах так некорисних для розвитку духової здібности, що лиш вроджена

завзятість могла допомогти йому побороти початкові труднощі. Його ум, бистрий і похопливий у щоденнім життю, в звичайних річах, — при науці показував ся таким тупим, непам'ятушим і неповертливим, що навіть терпливий і добродушний Іцик нераз лютив ся, кидав книжку і на кілька годин переривав лекцію. Однакж не вважаючи на його терпливість і Германову пильність, вони через зиму не дуже далеко зайшли при неприступнім, механічним способі науки.

За те як прийшла весна, настало тепло, погода, — от тоді почало ся житє для Германа! Іцик запрягав конячку до візка, накупив в місті всїлякого подріб'я, якого потребують селяни, і гайда з тим добром по селах! Яка втіха була для Германа сидіти з заду на возі на скринці: з переду і з заду копиці онуч і всїлякого „фурфанта“, а понад тими сїрими купами ледви виглядає мала головка Жидика в дрантивій шапчині, зі здоровими рум'янцями на лицах, кучерява, весела. Довкола пишні зелені поля, шумячі діброви, блискучі сріблясті річки, а над головою погідне, голубе небо, — і тепло, сумирно, любо довкола, — голоси пташенят зливають ся з черкотом сверчків, шелестом зеленого листя, шваркотом потоків у одну безмежну, стрійну гармонію щастя, величі й супокою.

Гей, кілька то разів нагадує Герман Гольдкремер, міліонер, ще й тепер оті часи свого веселого, вільного, правдиво циганського життя! Він нагадує їх не то щоби з якоюсь особливою радістю, — він з погордою дивить ся тепер на тодішню бідність, на запопадливість за тих пару крайцарів, на втіху, коли їм удало

ся вимінати багато онучок, — його навіть злить ота тиха радість, оте вдоволенє, яке чув тоді; але все таки якийсь тайний, невідомий голос шепче йому, що се була найщасливіша пора його життя, що тихе щастє, сумирні, погідні дні, котрі прожив у бідности, на Іцковім візку, не вернуть ся для нього ніколи.

Отсе їдуть бувало дорогою посеред шіль: довкола ні живої душі, збіжє ще не достигло, — легенький вітрець хвилями-хвилями клонить важке колосє половіючого жита. Вусатий ячмінь денеде вирізує ся ясно-зеленою пасмугою, а озима пшениця гордо похитує ся на своїх струнких, гладеньких стеблах. Куди оком кинь, не видно людської хати, — село в долині. Далеко-далеко на сході розілляла ся зеленим, пахучим озером лука, і відтам доносить вітер дренькіт кіс та декуди видно ряди немов великих білих комах, що порпають ся в зелені — то косарі. Іцкова конячка немов і собі рада тій величній тиші, тому теплу й запаху, їде собі нога поза ногу мягкою „польською“ дорогою, зриваючи час від часу головки конюшнини на ході. Іцик мурликає під ніс якусь жидівську пісеньку, мабуть: „Finsterer Balguleh“, — батіг застромив за пояс та рівномірно розхитує головою на ліво, на право, на ліво, на право, немов роздає поклони тим пречудовим, благословенним нивам, тій луці далекій і тому Ділови синьому, що під захід сонця вистрілив високо в небо своєю тяжкою масою, круглими лісистими верхами, та мрів в віддали, величній, спокійній, неспрослідимий, немов шмат неба, котрим природа для більшої впадоби замаїла наші гори. А малий Герман за той час сидить посеред куп онучок, струже дещо, та веде сам з собою всїлякі розмови,

немов се він онучкар, а до нього приходять баби і торгують ся з ним.

Але ось вони з'їжджають з гори. За ними схопив ся туман куряви, — перед ними зеленіють верби, вишні; сріблить ся річка між хатами, грають ся діти на вигоні, бродить худоба по оборах: село. Герман схопує ся, щоби отворити лісу і швидко запирає її, скоро візок проїхав, та біжить за ним, бо вже чує гавканє довкола, — вже з присп посхапували ся пси і біжать громадою привитати гостя. Непривичний стрій, ще непривичнійший візок побуджує їх до лютої завзятости, а кілька раз Іцик або й Герман протяглим, проникливим голосом закричать: „Міняй онуці, міняй!“ — то пси аж заливають ся, аж землю рвуть під ногами з превеликої лютої. Вони гурмою біжать довкола візка: деякі уїдають на конячку, котра хитає головою на всі боки, немов розкланує ся добрим знайомим, а як котрий пєс надто вже до неї наскакує, форткне і підійме голову до гори, тай далі. Інші взяли на око онучкаря, — біжать попри віз, хашають зубами за колеса, але все дармо. Германови робить превелику втіху ота безсильна лютість псів, — він дразнить їх прутом і голосом, та регоче ся до розпуку, коли який смідійший зведе ся на задні лаби, щоби скочити на віз, — віз тимчасом побіжить дальше, а бідний пєсико аж перекарбуляє ся з розмаху в поросі.

Аж ось по хатах, по оборах ворущня, гамір, крик, біганина... Баби, хлопці, діти, — все біжить на-виродаці на вулицю, доганяє міняйла. Але міняйло немов не бачить їх, немов не чує, як кричать: „Жиде, Жиде, а зажди но!“ Він бачить, що їх ще мало, їде далі, де

на містках та по оборах піджидають інші, і ще раз затыгає своє протяжне: „Міняй онуці, міняй!“ Аж тепер він зупиняє коняку, кидає їй кулак сіна і обертає ся назад, аби видобути скринку з усіляким добром, за котре промінують селяни платянки. От тут починає ся жите рухливе, говірка, веселе! Тут і для Германа робота. Охочих до мінянки купа велика: одні відходять, другі надбігають, — Іцкови годі всіх заспокоїти. Герман і воза пильнує і сам дещо торгує, — на нього Іцик здав сільських дитий, котрих найтяжше обігнати ся, а найлекше одурити. Герман ще й тепер з усміхом згадує, як то він щарко увидав ся між сільськими хлопцями, як швидко відправляв їх, як зручно вмів підсунути кождому те, чого той хотів, або й настирити те, чого й зовсім не хотів і брав від нього шматянок у-трьох більше, як варт товар. І кілька то було сварів, криків, проклять та реготу на тих сільських вигонах! Особливо з жіноцтвом була тяжка рада. Упре ся одна з другою і не вступає ся: дай їй того або того за стільки онуч! Але тут Іцик був уже зовсім не той, що дома: упре ся й собі, й насварить на бабу і споганить їй усю родину, і таки поставить на своїм. Довго тягнуть ся торги та передирки. Іцик поволеньки підганяє коняку горі селом, усе в супроводі цілої гурми сільських хлопят та дівчат, у котрих нема платянок, і котрим зависеливо дивити ся на ножики, перстені та скиндячки, що понамінювали інші. Вони слідекують за міняйлом з далека, коли він стане, стають і собіж купкою з боку; иноді їх потручують ті щасливі, що мають з чим іти на торг, — а вони стоять німо і лише голодними очима пасуть кождий

рух у тій метушні. Коли з купи залунає регіт, вони й собіж усміхають ся якось несвідомо, а коли відам градом сипле ся лайка та голосні пересвари, вони так само мимоволі бліднуть і зціплюють розняті доси уста. Германови нераз якось ніби моторошно, а ніби й жаль робило ся тих вічно голодних, брудних, тихих і сумовитих сільських дітей, і коли торг був добрий, він випрошував у Іцка жменю цукерків або пару обарінків, кликав дітей до себе і обділював їх тими ласощами. Вони наближали ся несміло, брали незручно і відходили не дякуючи, мов іще дужше заклопотані тим несподіваним добродійством з боку Жида, і потім знов ставали з боку і слідили його очима так само, як і перед тим.

Поволи їдучи горі селом, візок чим раз то більше наповнює ся платянками, — Іцик поглядає на їх наскидані копиці і засукує руки, — знає, що швидко набере ся в нього сотнар і буде можна везти до ліверанта в Дрогобичи. Та ось вони серед села, біля широкої, мурованої коршми. Іцик звертає коняку на брудне, просторе подвір'я. Арендар Мошко його знайомий. Тут він пообідає, — розуміє ся за гроші — печених бараболь і молодой цибульки, і побалакає „зі своєю вірою“, — тут і конину попає і онучки в коморі зложить за час, бо йому не вигідно з ними возити ся. Його приймають радо, — йому так любо посидіти в тіснім ванькири, заваленім трохи не до повали бебехами, — йому так любо гуторить ся серед вереску жидівських бахурів та уриваної бесіди двох селян, що широко розсіли ся в коршмі на лавці, випили по півкваторці, люльки позапикали, та пикаючи час від часу перекидають ся кількома

словами. І Германови добре та любо побігати на дворі з арендарськими хлопцями, покричати, побороти ся, покарбуляти ся на м'якій мураві. Сонце саме в ополудни. Горячо, аж душно. Комарі та овадня докучають Іцковому коневі, котрий дармо форкає та обмахує ся хвостом, гризучи пахучу, свіжу траву, що йому докинули арендарові хлопці. Дітям жаль коня, — вони беруть ся обганяти його від овадів, а коли їм се навкучить ся, поналамують зеленої, широколистої вербини і обтичуть нею коня для якого-такого захисту.

Сонце хилить ся з полудня: Іцик відпочив, покріпив ся, напоїв коня, шмати позносив до арендарської комори і зложив до свого таки мішка, що там стоїть лише про тую потребу. Пора в дорогу. Візок порожній легко котить ся і туркоче дорогою. Іцик живо підганяє коня і знов затыгає своє: „Міняй онуці, міняй!“ Починають ся давніші сцени, торги, крики, біганина, — і знов міняйлів візок їде немов у параді, наповняючи ся поволи платянками. Вже сонце геть-геть похилило ся, заким Іцик зміг покінчити з бабами, — ось і селу кінець. Знов біжить Герман відпирати лісу, — тим разом вони виїздять тихо, пси втихомирились давно їм знов приходиться їхати під гору, посеред поля, далеко-далеко глинистою дорогою. Але дорога суха, візок теркотить по грудю, — Іцик швидко поганяє, бо на вечір їм треба стати в другім селі, у знайомого арендаря на ніч. „Вію-у, косью! Гайта! Вію-у!“ покрикає раз по разу Іцик і знов зачинає мурликати під носом протяжну пісеньку: „Finsterner Balguleh!“ І далі далі, далі! З села до села, з гори в долину, через річку, гори

горбками, посеред піль, поперек лісів тягне ся повільно їх торкiтливий візок, розлягає ся загублений у зелени проникливий Іцків голос. Зміна за зміною, а житє все одно! Околиця за околицею, а край все один, краса все одна, — вічна, ненаглядна, сунокійна краса пречудового Підгіря...

II.

Спомини уколисували Германа. Він чув, як у нутрі його немов таяв якийсь давній, довголітний холод. Цілі роки він носив його в собі, — цілі роки, від коли оженив ся, — він чув, що якась судорога сціпила його груди і притупила в нім усяке людське чутє.

Вчора вечером, їдучи сюди, він проїздив через Губичі. Йому прийшлось минати давно знайому, похилену і на пів розвалену Іцкову хатину. Тепер вона вже в третіх руках після Іцка. Перед нею дві верби головаті і стара поломана ліса. Стіни покривились і позападали в землю, віконця позатикані шматами. Кілько сот разів він переїздив коло неї, і ніколи не прийшло йому на думку заглянути за високий пліт, хто тут живе? Вчора, не знати як і відки, прийшла йому така думка. Він велїв зупинити бричку і став на ноги, щоб заглянути через пліт. Троє Жиденят бавило ся на подвірю коло невеличкої, занедбаної шінки, де колись стояв Іцків кiнь. Двоє дiтий були круглі, повновиді, чорноокі і дуже веселі. Третій, троха більшенький хлопчина, держав ся якось осторонь від них, забавляв ся, видно, нерадо, і робив усе, що йому казали менші. Його лице було зовсім

не подібне до тамтих, — певно се був якийсь знайда або вихованок. Дівчинка, літ коло 6, лютила ся власне на нього, термосила його за руки, за вуха, щипала в лице і збиткувала ся над ним, але він не плакав, не кричав, навіть не кривив ся, тільки жалібно дивив ся на неї. Видно, бояв ся її, і ще гірше матери, яка в тій хвили кричала на когось у хаті.

Герман не міг довше дивити ся на таку забаву між дітьми. Він сів і велів поганяти коні. Його сильно вразив той трівожний, болізнавий погляд хлопчини, що не кричав і не плакав, коли інші збиткували ся над ним. Тепер йому пригадали ся його давні забави серед селянських дітей. Як вони радо приймали його, як любо було бігати з ними, плести вінки з лоташу весною, ходити по лісі за грибами та горіхами в осени, коли часом Іцик не їхав по селах. Чому вони чули себе всі рівними, а тут уже між малими, одної віри, така неприянь? Але швидко пригадав ся йому його власний син, що з маленьку ще любив цвигати батогом малих песиків аж до крови, що малих дітей без причини кидав у рови, що для забави нераз бризкав на кухарку окропом. Пригадала ся йому його жінка і вся домашня погань, — і чоло його насунилось, а з поміж стиснених уст вирвало ся якесь жидівське прокляте.

Але дальші спомини з давніших літ успокоїли його. Тепер уже не тиха, безнадійна бідність видніла ся в тих картинах, що пересували ся перед його очима. Ні, тут уже почала ся боротьба за богацтво, — боротьба страшна, завзята, щоденна. Тут Герман міг слідити від самого початку, від малесеньких зародів, як росли, розвивались і множили ся його тисячі,

доки не дійшли до міліона, як поборювали і пожирали без ліку противників, як опутували і висисали без ліку народа, як ширили довкола без ліку нужди, бідности, знищення, і йому самому попри всіх достатках і розкошах таки не принесли того, що називає ся щастем, вдоволенем. Давнійше упоювали його перші вдачі, в його грудях часом щось метало ся і скакало з радости, — але тепер не стало й того. Його капітал ріс і множив ся мов заклятий. Сьогодні перший раз він оглянув добре, відки набирив соків, — і злякав ся, злякав ся самого себе, злякав ся свого богацтва. Не тому, щоб так надто зрушила його доля тих тисячів, у котрих його капітал відняв щоденний хліб, так як велике дерево ростучи відіймає животні соки в дрібної трави кругом себе. Ні, доля тих бідолахів не дуже займала Германа. Не того йому стало страшно, що тисячі не мають через нього чим занести ся. Він був забобонний, і йому в тій хвилі причували ся тільки тисячі проклять, що надали на його голову. Його богацтво якоесь страшно в тій хвилі затяжало на нім. Йому не знати відки прийшла думка, що богацтво — то стоголова потвора, що пожирає інших, але — хто знає, — може нарешті пожерти й його. Він мимоволі глипнув на образ, залитий тепер ярким соняшним світлом. Газелі десь немов поцезали, зблідли серед яркого світла, — тільки зову жа блищали, мов золоті, живі перстені, готові ось-ось обхопити свою добычу, — а очі, ті зачаровані, огнисті очі так і впивали ся в Германа, так і проколювали його. Йому стало моторошно. Він зажмурих очі, щоб обігнати ся світла і страшного привиду.

Якимже способом доробив ся Герман Гольдкремер такого великого мастку? Три літа пробував він у Іцка Шуберта. Здорове повітря, супокій, часті проїздки зовсім відживили його. Його лице почало наливати ся здоровою краскою, рухи були живійші, ба навіть пам'ять і повертливість значно збільшила ся. Герман ріс, дужав і поправляв ся на диво, хоча слідів молодших літ ще лишило ся немало в цілій його вдачі. Він нераз лютив ся за марницю, нераз напали на нього давні лінощі і він сидів зложивши руки цілими днями на лавці, не кажучи ані слова до Іцка. Але все то не псувало між ними доброї злагоди. І певно Герман був би від тих хиб вилічив ся, якби був довше пожив у Губичах. Та не так воно склало ся.

Герман до нині ще тямить ту зимову ніч, у яку постигло Іцка нещасте. Він цілий день сидів сам у хаті та нетерпливо вичікував свого опікуна з Дрогобича. Іцк поїхав на торг. У день мороз полекшав, сонічко світило ясно, а зо стріхи капало аж любо. Але над вечір надтягли сірі хмари і почало ліпити широкими пластами снігу. Швидко й сьвіта не стало видно. Смеркло ся доразу, а сніг усе ліпить та ліпить. Тихо довкола, вітру нема. Герман затопив у печі, сів на припічку і жде, але Іцка як нема, так нема. Дорога в село йде попри хату. Ось Герман чує, гейкають якісь торгові, вертаючи домів. Він вибіг, щоб розпитати про Іцка. „А певно вже десь їде, — ми його ще лишили в місті“, — відповів селянин. Знов Герман чекає. Огонь сичить і тріскотить у печі, — він добув гороху і почав пражити його в грани, а для Іцка зварив кілька яєць.

Ось під ніч потис мороз, позамальовував шибидовими, дивними квітами. Далі зірвав ся й вітер, почав бити снігом о шибиди, свистіти серед крутих берегів, термосити і виривати квітці в стрісі. Огонь погасав, — Германови ставало лячно, він докладав полін, і раз-у-раз притулював лице до вікна, чи не почує теленьканя Іцкового коня. Не чути нічого. Крізь шпари в стінах потягає з надвору холодом. Германови здає ся нараз, що десь дзвонять, волосє зводить ся гору на голові, — думка про пожежу пролітає в нього. Він прислухує ся, — ні, не чути нічого. Ось засвистів, заревів, завив вітер дужше ніж уперед, — немов стадо скажених вовків летить до села, виючи з голоду та копотячи серед сніговійниці. Від селянських дітей Герман наслухав ся повістий про злодіїв, що в бурливі ночі добувають ся до хат, — і ось йому причуло ся, що хтось скрикнув сінешними дверми і легенько ступає чалапкає по сїнех, мацає руками по стінах — виразно чути шолопанє чим раз то ближше хатних дверей... Герман хоче кричати, але чує, що щось здавило його в горлі; він сам не знаючи, що робить, втиснув ся в темний, тїсний кут за печею, — холодний піт виступив йому на чолі, — все тіло дрижить, — він що хвиля жде, як ось-ось двері отворять ся, а в них покаже ся страшне, обросле лице злодія з здоровою булавою та з широким, блискучим ножем за ременем. Але хвиля за хвилею минає, — не чути нічого крім проразливого завивання бурі. В Германа поводи ветушає дух, — але він уже не сміє встати зі свого кута. Розгорячована уява приводить йому на пам'ять повісти про „страччуків“, що роблять ся з нехре-

щених дітей, законаних дебудь під плотом, під вербою. Йому здає ся, що щось чупкає по поді, — він трівожно підніс очі в гору, де було в повалі старим звичаєм вирізане маленьке віконце. Мороз пробіг по його тілі. Йому бачить ся, що віконце ворухнуло ся, що піднімає ся поволи-поволи в гору, а за ним видніє ся чорний, глибокий отвір. Він замер зо страху, не можучи відвернути очей від віконця. Йому зазвеніло в ухах, — бачило ся, що в нім самім, у середині ворухає ся якісь дикі, трівожні голоси, піднімає ся крик, замішане без його волі. Нещасний хлопець безумів зо страху та ожиданки. Але голоси не унимають ся, стають що раз різкіші, голосніші, — якесь уриване теленканє пробиває ся крізь змішаний гамір. Герман хвилю ще сидів, мов мертвий, не знаючи, чи дійсно сесь гамір підняв ся в його нутрі, чи може доносить ся з надвору. Але одної хвилі застанови було досить. Він зірвав ся, немов у якійсь розпущі і одним скоком був коло вікна. Гамір розлягав ся вже на їх обори, — видно якісь чорні тіни, чути теленьканє кінської упряжи, — ах, Іцк, Іцк приїхав!...

Гамір під хатою... Загримали до дверей. Герман побіг відчиняти, і ще швидше влетів до хати, так лячно, темно, холодно було в сїнях. Чи се знов йому причуло ся, чи то на правду він чув глибоке, тяжке стогнанє десь під землею? Він дрозжачи мов осиковий лист докинув дров до огню і обернувши ся лицем до дверей, ждав, хто вийде. Двері отворили ся, і повільно, важким поступом увійшли чотири селяни, несучи кровавого, ледви живого Іцка, з котрого груди видобував ся часом глибокий, несвіт-

ючи стогін болю. Герман застив на місці з переляку, побачивши той кровавий, страшений привид. Він притис ся до печі і не сьмів кроку зробити.

— Поволи, Максиме, поволи! — приговорював один селянин другому. — Бережно держи за руку, — не видиш, що кров аж крізь бекешу виступає?...

— Я й так дивую ся, що бідний Іцко доси видержав. Та в нім певно й одної кісточки цілої нема — відізвав ся Максим.

Іцк знов застогнав, але так страшно, що Германови волосє в гору підняло ся на голові. Селяни положили його опікуна на постелі, взяли ся перевязувати його рани, як самі вміли — (цирулик, за котрим післали до Дрогобича, не швидко надїде в таку негодю!) — а Максим, гріючи заморожені, кровю обмазані руки над огнем, почав шептом розповідати малому Гершкові, що за нещастє спіткало Іцка.

— Ну, видиш, небоже, — почав Максим хитаючи головою, — як то нещастє нераз чоловіка здибле на дорозі! Тай то ще от-яке! Най Бог кожного боронить тай заступить від такого! От, видиш, їдемо ми дорогою понад Герасимове бережище, — ти знаєш, де воно, — он там за селом над рікою той беріг крутий та високий, — їдемо собі, віз за возом, — а тут вітер у споду реве так, що Господи!... Сніг так і жбухає межі очі, — коні ледво лізуть, — страх! Аж ось кум Стефан, що їхав, передом, кричить: „Гов!“ — Ми всі: „Що таке?“ А Стефан повідає: „Слухайте! Тут щось страшного, — якесь нещастє!“ Слухаємо, — дійсно в споді берега щось стогне, та так страшно,

болюче, що нам аж кров застила в тілі. — „Е, говорить Панько, може — Дух святий при нас! — поганець який манить нас у западню?“... „Що ви, куме, — відкаже Стефан, — тут видно якийсь чоловік ішов, або їхав, не спостеріг ся добре, тай упав з кручі. Ходіть, панове, — треба ратувати живу душу!“ Панько каже: „Та бо я бою ся! Мене ляк зносить!“ — А тут стогнане раз у раз зі споду чути, ніби грішна душа в пеклі пити просить. Ми всі зійшли ся в купу, — що тут робити?... „Ходімо, — каже Стефан, — а кума Панька лишім коло коний“. — Пішли ми аж на сам беріг ріки. Заки ми гуди дібрали ся, заки що, — то може з пів години минуло. Вітер аж землю рве з під ніг, — аж лід на на ріці тріщить, а снігом бе в очн, ніби лопатою. Господи, плюта така, що хоть зараз гинь! Темно, страшно... Ми побрали ся за руки і йдемо на помацки туди, де чути стогнане. Дивимось, — лежить щось чорне на леду і не рушає ся. Ми надійшли — кінь посеред роздрухотанцх саний. Певно хтось з дороги схибив та перевернув ся долі бережищем. Оглянули коня, — неживий. Ідемо далі, — а твій бідний Іцко лежить на леду і вже от-от, ледво стогне! Господи твоя воля! Таке нещасте на чоловіка.

Максим, оповідаючи, грів прозяблі руки над огнем і пикав люльку. Герман не плакав, тільки дрожав і поглядав скоса на постіль. Йому страшно було перед тим покаліченим, кровавим, стогнучим тілом, що колись було його опікуном. Він просив Стефана і Максима лишити ся з ним через ніч коло слабого, але газди всі обіцяли прийти, скоро повідвозять худобу до дому. Іцик лежав без памяти, говори-

ти не міг, і бачилось, не пізнавав нікого. Герман раз лише поглянув украдкою на нього. Голова була позавязувана хустками, кризь які повиступали широкі плями крові. На бороді і волосою скріпла кров, бекеша і сорочка кроваві, уста посинілі, очи бездушні, вираз лица страшний!

Аж десь над раном, коли буря троха стихла, приїхав цирулик із Дрогобича і почав сварити та лютити ся на селян, що брали ся самі до перевязуваня ран, а не знають тому ладу.

— Алезж, пане, — відповів Стефан, — таж доси був би згиб чоловік! Ми бодай щото, а кров затамували.

— Мовчи, стара торбо! — гаркнув гнівно цирулик. — Ти відки знаєш, що був би згиб? Як ти можеш то знати?..

Стефан, хоть був на слова досить острій, змовчав, а цирулик почав розглядати рани, і запевно мусів признати в душі, що перевязка зовсім не була така лиха, як думав зразу. При помочи селян, котрі почали увихати ся, немов тут ішло о ратунок їх наймилішого свояка, попромивано рани і тоді аж можна було розглянути, що таке покалічено у Іцка. Здаєть ся, падучи з високої кручі, він упав насамперед на лівий бік о острій, вистаючий камінь, бо ліва рука була зломана повисше ліктя, а крім того в самім рамени була глибока рана. Відтак тіло переважило ся на право, при чім Іцик покалічив ся о другий камінь. Цирулик побачив, що біда, і коли люди, а особливо жінки, яких зійшла ся повна хата, запитали його, чи вийде Іцик, — він стис плечима і сказав, що велике було би диво, як би дожив до завтра.

Цирулик сказав правду. Іцик умер ще того самого дня, не прийшовши аві на хвилю до пам'яті. Герман не плакав на його похоронах, — його тіло все ще дрожало зі страху від тої ночі, — страх витискав усяке инше чуте. Він ночував у губицького арендаря, котрий разом узяв опіку над Іцковим маєтком, щоб ніби зберегти його для Германа. Герман пробув у нього до весни, не знаючи, що діє ся з тим маєтком. Аж коли громада упімнула ся о те діло, — арендар показав якісь рахунки, якісь Іцкові квіти, — хату й огород Іцків продано, а по сплаченю довгів лишило ся для Германа 90 гульденів, які арендар віддав йому до рук. Герман з тою сумою вийшов із Губич, — пішов у світ шукати щастя, — і ота сума була першою підвалиною його мільонів.

Так закінчило ся для Германа супокійне сільське житє. Тепер сидячи за писемним бюроком перед рахунковою книжкою в Бориславі, він, практичний чоловік, фінансіст, не багато ваги прив'язував до наслідків, які лишило те житє в його душі. Він навіть силував ся глядіти на нього згїрдно, з висока, шукав у голові насмїшливих слів для його схарактеризована, але про те його думка раз-у-раз вертала до тих сьвітлїх хвиль, і не знати чому, йому все ставало лекше на серці, коли згадував губицьке житє. Він не тужив до нього, не бажав, щоб воно вернуло ся, — але чув заразом, що теперішнє житє серед достатку й роскоші зовсім не лїпше від тамтого, — коли навіть не поганьше. Він сам не знав, чому кождий раз при думці про Іцка й Губичі йому робить ся якось так на душі, як тому, хто блудячи в густім, темнім лісі, крутими стежками, на-

раз вийде на невеличку поляну, залиту ясним, сонїчним сьвітлом, заповнену теплом і пахощами цьвітїв. Він почав думати про дальше своє житє під вагою того вражїня, і йому бачило ся, що ось він знов запускає ся в темний лїс, у якім йому призначено блудити без виходу, — а доки, до якої ціли, — хто його знає! Йому робилось чим раз тяжше, тїснїйше, — якось душно і лячно. Чи то від сонїчної спеки, чи від вохкості в хатї йому пробїг мороз поза плечима.

Він пішов до Дрогобича, сам не знав чого. Не було у нього певної думки про заробок, до якого при тїм не мав ні вмілости ні охоти. Кілька день він жив сяк-так за одержанї гроші, але коли побачив, що гроші минають ся і подумав, що опїсля він зістане зовсім без нічого, голий і голоден, перелякав ся дуже і завзяв ся — радше зараз згібати, а не кивати бїльше тих грошїв. Розумів ся, з того завзятя також не булоб нічого вийшло, колиб не щасливий випадок, що показав йому який-такий заробок. В шинку, в котрїм він ночував, зїйшли ся одного вечера якісь чорні, страшні люди. Герман зразу бояв ся їх, але почувши, що бесїдують між собою по жидівськи, надїйшов ближше і став слухати. Се були самі молоді, 18—20 лїтні парубки, котрі завтра вибирали ся до Борислава „либати“ кипячку. Герман довго слухав їх бесїди про те „либанє“, але не знав, що воно таке. Він запитав ся одного з них, і сей відповїв йому, впииваючи душком склянку пива:

— Ну, а що? Хиба ти не знаєш, що в Бориславї на всїх водах і багнах виступає чорна ропа, така, як нею хлюпи вози смарують. Ну, то бере ся кїньський хвїст, згонить ся ним по-

верх води, то тота ропа набирає ся на волосінь, — а з неї рукою зсуває ся до коновки. Тото називає ся „либати“.

— Ну, і кудиж дїває ся тоту ропу? — спитав зацікавлений Герман.

— Носить ся сюди до Дрогобича, — тут є такі, що куплять.

— А добре платять?

— Чому ні! за коновку шістка. Ну, а як добре звивати ся, та за день і пять коновок набираєш. Тільки ось носити біда!...

Герман почав роздумувати над тою бесідою. Щож, — воно то не зле, такий заробок. Хоть робота не гарна, та за те легка. А платить ся добре. Чомуж і йому не взяти ся до неї? Він рішив ся таки завтра йти з либаками до Борислава, і коли сказав їм се, вони пристали, тільки жадали могорючу. Герман на радощах упоїв їх пивом, щоб „обляти“ свій новий стан.

Від тепер почало ся для нього нове житє, зовсім відмінне від губицького. Воно ділило ся на два головні місця: Борислав і Дрогобич. До Борислава либаки вибирали ся на цілий тиждень, ночували там хто у місцевого арендаря, а хто в селян по шопах та оборогах. Де хто ночував, там мав також свій склад, одну, дві або й більше бочок на ропу. Налибавши повну бочку він забивав її чопом і зачинав нову, а наповнивши дві наймав фіру і віз свій товар до Дрогобича. Там, за окопищем на пустім громадськїм полі була перша, прїмітивна дестиллярня: ропу варили в великих кітлах, домішували до неї висївків та ометиць і робили мазь до возів. Але сей інтерес ішов слабо; мазь, чим більше її роблено, тим була дешевша,

і вже дехто з тих самосївних дестилляторів (сю фабрикацію зрештою вони переняли від бориславських селян) думав про те, чи не можнаб инакше спожиткувати сей дивний, вонючий та легко запальний плин. Уже роблено у Львові, в Кракові й Відні проби його хемічної аналізи, вже була чутка, що десь там на Маура-рах якийсь пан Лукашевич, добувши в своїм мастку ціле жерело такого плину, спровадив десь аж із Німеччини фахового хеміка і сей роздививши та рознюхавши ту ропу обіцяв йому очистити її так, що буде ясна як вода і буде горіти ясно і майже без диму. Жиди в Дрогобичи метали ся биті ожиданкою; чим раз більше їх цікавило ся бориславською ропою, і хоча ціна її все ще була не висока, то все таки дехто, спекулюючи на непевну будущину, починав уже заглядати до Борислава, випати по мочарах та поточинах, розвідувати у селян, чи буває копаючи ями чи то на бульбу, чи на що инше не надибали більше тої „кипячки“.

Селяни були переважно бідні, непривітні, не розмивні. Ой так, усюди, де прокопавш трохи гллубше, добуває ся та проклята ропа! А як не вона, то її сопух. Просмердїв нам ціле наше житє. Десь Бог не мав як покарати людей, та отакою нуждою. Анї одної криницьї в селї не можна викопати. А иноді вибереш яму на бульбу, закоплеш, усю зиму сухо, а на весну розібвеш конець, а вся бульба плаває в році, як пироги в сметанї. Особливо в долїшній частї села клопїт з тою ропою. І де вона є, там анї збіже не вдає ся, анї паша ні до чого — ні трава тої худоба не пасе, ні

сіна ані соломи їсти не хоче. Нещастє наше тай годі.

Ось у таку пору, в хвилі перших народин галицького нафтового промислу розпочав Герман своє либацтво. Він ішов до нього без великих надій, зовсім не думаючи, що на тих бориславських мочарах та пустарах криють ся жерела мільонових капіталів. Либацьке ремесло манило його головно тим, що чоловік не потребував сидіти на однім місці, дусити ся день і ніч у тісних, вонючих халабудах, міг блукати по полях, жити сам для себе не дбаючи ні про кого. Інші либаки були такі самі вольні козаки, що не мали иньшого пристанівку, не потребували журити ся ніким, дбати ні про кого — веселий народ, невеличка, молодата компанія, і се також дуже подобало ся Германови.

Він не без радости і не без якоїсь тихої вдяки згадує перший день своєї нової кар'єри. Був холодний маєвий поранок, коли браз із п'ятьма молодими либаками йшов стежкою поперець піль до Борислава. Вони йшли через Тептюж, лвшаячи Губичі з боку. Сонце сходило над Дрогобичем і обливало кровавим сьвітлом ратуш, костел і церков сьвятої Трійці. Сюди ближше вила ся Тисьмениця блискотячи мов золота зм'я, і шваркотіла в віддаленю по каміню, та так, що той шваркіт доходив до слуху як тихий, мельодийний гомін. Дуби в Тептюжи іно-що зачинали розвивати ся, — за те сподом ліщина шелестіла вже своїм широким, ясно-зеленим листем. Вони йдуть швидко, не розмовляють, квач у кожного через плече, — хто молитву муркоче, а хто й так собі дещо співає. У кожного при боці торба з хлібом і цибу-

лею, — се його цілотижнева пожива. Ось вони минули Тептюж, — перед ними поле зелене, сьвіже, — далі лука, замавна цвїтими, — знов горбок, через який гадиною звиває ся стежка, і ось бориславська кітлина. Не доходячи самого села вони розійшли ся по луках, по мочарах та поточинах; старші либаки мали вже свої певні місця, прошпортані дучки, де ропа мов сметана стояла на воді, і кілька її не либай, усе стояла в одній мірі. Швидко й Герман знайшов собі таке місце, проиорпав дучку, і всі стали до роботи.

Бориславське підгірє виглядало тоді ще зовсім не так, як тепер. Бідне, підгірське, звичайне село розстелювало ся невеличкими купками будинків по пидніжю Діла понад потоком. На пригірках від Бані й Тустанович були поля господарські, а низше луки і голе пасовишко. Але при всім тім земля була якась не така, як звичайно. Якійсь дивний сопух виходив із неї, особливо теплими вечерами. Весною, коли розтаяли сніги і змякла глина, чути було виразно якісь рухи в землі, щось немов тихий віддих, немов пульсованє горячої крови в глибоких, невидимих жилах. Поміж народом ходили слухи, що на тім місці, де стоїть Борислав, були давними часами великі татарські війни, що тут поховано багато наших людий і поганих песиголовців, і що трупи що року силують ся встати на сьвіт і будуть силувати ся доти, доки не прийде їх час. А тоді вони проломлять землю, розвалять весь Борислав і пйдуть у сьвіт воювати. Не знали бідні Бориславцє, говорячи собі зимовими вечерами сею казку, що вона аж надто швидко справдить ся, що страшна підземна потвора незабаром уже прорве земну опону, роз-

валить їх бідне, сумирне село і зруйнує до тла їх і їх дітей! А тим менше знали й гадали вони, що та потвора, то зовсім не трупи давніх рицарів, а отся гидка, чорна, вонюча ропа, що тепер випалювала їх сіножати, а швидко мала розійти ся по всім світі прочищеною нафтою, тисячам на зиск, тисячам на втрату, а їм самим на горе та на руїну!

Либацькі часи! Герман і доси згадує про них з уподобою! Він швидко привик до поганого сопуху ропи, і навіть полюбив його, коли переконав ся, що з тої ропи пливе його заробіток. Цілими днями, від ранньої весни аж поки не настануть осінні холоди, він чапить було над своєю дучкою та водить своїм обмащеним квачем по поверхні брудної води, якою вона заповнена. Під його руками коновка за коновкою наповняється ся ропою. Він либає й дивується ся, відки береть ся та мазь, що розливає ся по воді широкими перстнями і грає всіми барвами веселки. Він пробував копати глибші ямки, в надії, що може добуде жерело тої мази, але ні, жерела не було, замість мази підходила вода, а по якімось часі — бач, на поверхні води показували ся знайомі перстені дивного олію! Герман часто говорив про се з либаками, та се були тупі голови. Їм байдуже було до того, відки що бересь, аби лише плило в їх кишеню. Вів заговорював із селянами, що іноді бачучи либаків на своїм полі заходили до них, гляділи на їх роботу або й заборонювали їм порати ся тут і змушували забирати ся далі. Герман, привикши в Губичах поводити ся з селянами, не лякав ся їх сердитого виразу та вислову, заговорював їх гнів жартами, задобрював сердитих пачкою тютюну

і користав із страху иньших либаків та вибирав собі що найкращі дучки. Але й селяни не знали, відки бере ся ропа: одні говорили, що то предковичні гнилі трупи, другі здвигали плечима і казали, що „земля потить ся“ тай годі.

Герман слухав, потокував, ніби дивував ся, але не вірив. Він знав із досьвіду, що чим глибшу дучку прокопле в землі, тим більше кипячки виступає на воді, і його бистрий розум доміркував ся зараз, що там далі в глибині мусить бути тої кипячки далеко більше, мусять бути великі стави та озера, коли з них, мов шумовинє з кипучого кітла, стілько її підходить до гори. Ге, як би то ціна тої кипячки піднесла ся, як би то справді можна було вживати її до чогось иньшого, ліпшого, ніж до смарованя возів! І Герман либаючи та слідячи за хвильованєм барвистих перстенів на воді мріями літав далеко, але все в однім напрямі, туди, до золотого краю богацтва, достатку, туди, де „великі гроші ростуть“.

Його молодість пройшла в бідности, по части серед міської жидівської бідности, по части серед темних та вбогих селян. Його уява не була розвинена та здеморалізована образами роскоші та пишноти та великоміського зиску. І коли його тягло до краю, „де великі гроші ростуть“, то він не уявляв собі панського лінивого життя, гри в карти, піятик та розпусти; йому марило ся рухливе, запопадливе жите жидівського купця, гуртівника, торговця, що висилає десь кудась вози з великими купами якихось товарів, торгує ся з селянами, з робітниками, робить тижневі виплати соткам, тисячам людей, числить видатки, числить зиски, загалом числить, числить, числить... Герман

з малку любив числити. Ще мати вчила його початків числення, а Цік був у тім добрий майстер і силкував ся передати Германови свою штуку. Ось і тепер сидючи над своєю дучкою, весь замазаний ропою як чорт, у подраних, вонючих лахах, Герман числить: стільки коновок ропи на день, стільки треба заплатити за перевіз, по стільки центів коновка, а стільки виходить на жите, а стільки випаде на місяць... Він спекулює, як би так не возити до Дрогобича, а варити мазь тут? Е, що, а все таки мазь треба-б везти на торг... а при вареню треба сидіти... не оплатить ся. Або як би так мати свого коня і свій віз, простий драбинястий селянський віз, і самому возити ропу? Щож, на коня і на віз гроші у нього були би... можна би навіть що два дни відвозити по дві бочки... Герман числить ціну коня, воза, паші, удержання, і виходить, що се могло-б оплатити ся. А ще як би ціна ропи троха, трошечка підскочила! Се був сук, на який наскакували всі Германові рахунки! Се був одинокий пункт, із якого можна й треба було шукати вихідної точки, шляху до краю, де ростуть великі гроші. А ся точка довго не хотіла подати ся Германовим очам. Навпаки, здавало ся навіть якийсь час, що тут якась глуха вулиця і ніякої вихідної точки для далекої дороги тут нема що й шукати. Ціна ропи почала падати; у дощаних шатрах за Дрогобичем перестало курити ся; старий Туртeltaвб, що варив мазь, почав махати руками і кричати на либаків:

— A schwarze Jur на вас! Не треба мені вашої кипячки! Ніхто не хоче купувати мазь! Куди я подію те, що наварив? Нехай вона вам скисне, а я не потребу!

Правда, він не покинув зовсім варити, але платив уже за коновку ропи не по шістьці, а по пять крайцарів, тай то більші скількості брав не радо.

— Ka Geschäft! — подумав собі Геман і наважив ся покинути либацтво.

Се було в осені. Либацький сезон і без того кінчив ся. Герман обмивши з немалим трудом та накладом мила і навіть дрібного піску своє тіло від ропи, що за все літо наїла на ньому грубою, чорною вертвою обридлого товщу, перебрав ся по людськи і обночувавши ся в Дрогобичі у того таки старого Туртeltaвба на Лану, в ночі, коли в хаті всі заснули, при блиску лойові свічки взяв ся на клаптиках паперу зводити свої рахунки. Його бухгалтерія була невибаглива, вся в його голові, але до чисел він мав добру пам'ять і міг одно дороге та любе йому число ховати цілими роками не боячись помилити ся. Він числив і числив, зводив суми, відтягав і знов складав, і нарешті геть по півночі загасив свічку і пішов спати веселий та вдоволений. Його капітал не лише не розтратив ся, а при його зручності й хитрості виріс майже в за-тров. Він за той час жив дуже нужденно й ошадно: не пив нічого крім води, — їв мало, переважно сухий хліб та цибулю, а проте чув себе сильним і здоровим як ніколи. Йому минуло дев'ять літ і в його нутрі щось немов перло і тисло на зверх; молода сила й відвага просила собі виходу, та не знаходила його. Він довго не міг заснути, перевертав ся з боку на бік на своїй твердій постелі. Жадова гроший чим раз сильніше опановувала його, — чим раз частіше він думав над тим, яким би способом

розбагатіти. Зимом, коли не було либацького заробітку, він звичайно наймав ся в Дрогобичі на якогось послугача чи то до готелю, чи де до склепу, спекулючи так, щоб заробити хоч стілько, щоб мати де прожити та чим прогудувати ся. Тепер він забажав чогось більше. Він кинув ся поміж дрібних купців, бажаючи знайти собі спільника до якогось інтересу, та при тім такого спільника, де би сам він не потребував вкладати грошей. Пригадавши собі свою давню онучкарську практику він задумав зайняти ся барашівництвом. Для дотепного чоловіка барашівництво, то золотий інтерес. Ходить собі такий барашівник по торговиці, чи кінській чи худобячій, тай лиш пасе оком, хто з чим показує ся на торг. Чи то купець, чи продавець, ніхто не мине його рук.

— Що продаєте, газдо? Ялівку? Ну, що вам дати за тоту ялівку?

— Агій, скрути ся та лїзь у болото! — буркне сердитий сват. — Не бачиш, що то корова?

— Корова! О-й! А я й не пізнав. Ну, ну, вибачайте, пані корова! — жартує барашівник. І він кидає ся на бідну худобину, обмацає в ній кожде реберце, кожду кістку, загляне в писок, лічить зуби, микає за шерсть, торгає за хвіст, обіздриє ноги й ратиці, і відразу назначає ціну.

— Візьмете пять-двацять?

Селянин з разу навіть не дивить ся на миршавого Жидка, а на його пропозицію взяти „пять-двацять“ хто добродушний, скаже: „Тай то гроші“, а хто сердитий, то буркне часом:

— Ой, тобі би мере належало ся пять двадцять, але цісарських, обливаних.

— Ни, що цісарських! Яких цісарських? — решетить ся Жидок. — Я вам по правді говорю. Людську ціну даю. Ідїть по торговиці, питайте, чи дістанете більше.

І він плюне і ніби йде. За хвилию приходить другий барашівник, розумієть ся, змовивши ся з першим, знов огляне, намне, наторгає худобину, прогонить її, щоб бачити, як іде, і дає 24 або ще менше. Пізнійше приходить третій, четвертий і раз у раз збивають ціну. Довкола своєї жертви вони кружать як ворони довкола стерва, силкують ся не дати їй відітхнути і отямитись, пригноблюють її настрій, а рівночасно своїм вештанем, голосним торгованем та ще голоснійшою лайкою відбивають иньших, реальних купців. Бо жаден із них на правду сам для себе й не думає купити; вони торгують „на запас“, спекулючи на те, що знайдуть купця, якому зараз же й відпродадуть сторговану худобину з зиском. Бо рівночасно з оброблюванем продавців барашівники пасуть очима також купців, особливо таких, що не люблять самі ходити поміж худобу та торгувати ся, отже молодих дідичів, посесорів, що удають великих панів, або панських вірників, що раді би на кождім інтересі, який роблять на панський рахунок, заробити й собі хоч би невеличке куку в руку. З внзенькими поклонами, з покірним та услужним лицем наближаєть ся такий барашівник до купця з запитанем:

— Що вельможний пан купує?

„Вельможний пан“ потребує двох чи трьох пар ялівок або бичків на пашу, або волів до ярма, або дійних коров.

— О, я зараз вельможному пану приведу. Я вже тут маю — ай-яй, яй! Як би навмисне для вельможного пана! Я вже сторгував для иншого пана, дуже мене просив. Але я знаю, вельможний пан будуть ласкаві мені за фатигу...

Бувають і такі пани, що прибуваючи на торговицю від разу кличуть до себе баришівників і заявляють їм: потребую того й того в такій і такій ціні. Барашівники кидають ся на торговицю, як на польованє, торгують, купують, розумієть ся, не платячи, потім ведуть до пана — розумієть ся, худобину, а не продавця — і знов старають ся виторгувати від нього як найбільше. Та буває й таке, що пан або загалом грошовитий купець іде сам на торговицю, гонить барашівників від себе і оглядає продажну худобу. Барашівники, як собаки, слідають з далека кожний його рух, а коли побачуть, що якась штука подобалась йому і він починає торгувати її, і, як то буває звичайно, не може сторгувати від разу, ніби покине і відійде, знов верне і торгує і знов покине і йде далі, вони знаючи по торзі, що кращої, відповіднішої штуки він не знайде для себе, швидко надскочать, дібють торгу, дадуть продавцєви завдаток, і тоді вже покупець і добрий бариш звичайно не мине їх рук; а коли покупець упреть ся, то завдаток пропадає і барашівники все таки тратять не багато; тай то звичайно вони погрозами й криком зуміють видерти свій завдакок від продавця. Оце чесне ремесло вимагає не лише зручності й несумлінности, але також значного знаня психольогії як хлопської так і панської, доброго горла, твердих рук, та, як кажуть у Дрогобичі, „невипареного писка“,

себто рота здібного без ушину божити ся, клясти себе й увесь сьвіт, жартувати, брехати й підлизувати ся на всі лади.

У всіх тих штуках Гершко Гольдкремер здавна, як то кажуть з'їв муху, то й не диво, що з нього швидко міг виробити ся добрий барашівник. Правда, до сього ремесла, що було властиво замкненою в собі і зорганізованою розбійницькою шайкою, не можна було брати ся від разу, по самій добрій охоті. Новак на скакував зараз на старих майстрів, які не залишали гаркнуги йому своє грізне „зась!“ А коли би такий новак управ ся і хотів крутити ся по торговиці на власну руку, то їм, перелетним птахам та старим бувальцям нічого не значило де будь у затлюю почислити йому кости та споневірати фаціяту. Гершко довго заходив несеміло до тих хижих вовків, пробував знайомити ся з ними, трактував одного й другого то горівкою, то нічлігом, то тютюном, а сам тим часом ніби то й не дивив ся в той бік, займав ся иньшим заробітком. Він наймив ся у одного жидівського скленаря за продавця-рознощика: в торгіві дні набирав у нього капелюхів, кучем, хусток, люльок і всяких инших дрібязків і йшов з тим поміж вози, по торговицях, по шинках, де пють могоричі та хвилево бувають щедрійші на гроші. Сklenар звичайно назначував ціну на всякий товар, здаючи його Гершкови до розпродажі, а що йому вдало ся взяти звиш тої ціни — се його. Розумів ся, що Гершко не був з тих людей, котрі для якоїсь там чесности готові самі собі шкоду робити. Він шахрував покупців і дер із них, що міг, намагаючи де жартами й сьміхом, де клятьбою та горячими запевненнями,

що його самого більше коштує і що він лише тому дає товар по тій ціні, аби довше не носити ся і аби зробити приємність такому чесному „пане господар“. Отсе занятє давало йому можливість волочити ся по торговицях і придивляти ся барашівникам, вичувати по тихо всі їх штуки та способи порозуміння. І чим більше він входив у їх секрети, тим більше тягло його до їх компанії. Він бачив тут золоте дно і чув себе в силі зрівняти ся з ними.

Він пізнав ціну грошей у нужді, пізнав, що без них жити погано, що вони одні можуть вибавити його від тої нужди, погані й униженя, які так часто мусить терпіти бідний. Поволи в його душі розгорала ся страшна, горяча, сліпа жадоба грошей, заглушувала всякі інші чуття, закривала перед його очима всі завади і манила його тільки одною метою — багатством. Він з трівогою беріг свої гроші, заощаджені в днях недостатку ще з Іцкового промислу, а потім із либацтва, рахував їх що тиждня, і укладав собі пляни, як би найлекше і найшвидше побільшити їх.

— Слухай, Гершку! Що ти все ходиш мов курка з яйцем? — мовив до нього старий барашівник Вольф Шпербер, якому він найчастійше робив дрібні прислуги, доносив відомості про товар і про купців, про ціни і пляни поодиноких сторін, на скільки міг підслухати їх волочачи ся по торговицях.

— Що я ходжу? Ech klar!*) — коротко відповів Гершко.

— Про щож ти думавш?

— Ну, як про що? Хотів би знайти який

*) Я думаю, міркую.

гешефт. Надокучило двигати оті дурниці. З того ледво виживеш.

— А може-б ти мав охоту від того товару перейти до такого, що сам пішки ходить?

— Ой, ой, ой, чому ні?

— А мавш дещо грошей на початок?

— Та.. дещо би знайшло ся.

— Ну, то знавш що? Пристань до спілки зо мною.

Гершко не кажучи нічого поцілував Вольфа в руку.

— Добре? — мовив Вольф зачудований троха такою ніжністю парубка. — Я гадав, що ти захочеш надумати ся.

— Чого надумати ся? Я вже досить думав.

— Ну, знавш, наше ремесло не легке.

— Я легкого хліба не хочу.

— Тай не зовсім безпечне.

— Чень вовки не з'їдять.

— Часом і се трапляєть ся. Ти бачиш, ми барашівники не ходимо люзом, а все компанією. А в нас у компанії різні люди. Ой, дуже різні. Більша часть таких, що відбували практику в криміналі. Народ твердий і прудкий. Як що до чого, не завагує ся і горло здушити, і ножем під ребра помацати. Та ще свої — нічого. Вкупиш ся в компанію, то можеш бути безпечний. Але як прийде на великих ярмарках, де гешефт іде на тисячі, збігнуть ся дві або й три компанії барашівників, і з мазурцями, і від москвеської границі, і з Угорщини, то треба мати ся на бачности, ой треба!

— Вовка бояти ся, в ліс не йти! — мовив Герман, твердо наваживши ся не випустити з рук нагоди.

— Добре Гершку, що ти такий відважний, — мовив Вольф. — Та ще одно мушу тобі сказати. Я візьму ся ввести тебе в нашу компанію. У нас умова проста. Кождий працює на власну руку і помагає иньшим, де й як може. Що заробить, то його, але по скінченю торгу йде обрахунок, і кождий дає десять процент свого зарібку на компанію до рівного поділу. Се на те, щоб один не паношив ся занадто, коли йому пощастить, а другий щоб не виходив голґруч.

— То добре, — мовив Герман.

— Часом добре, а часом нї. Для недотепного, незручного, для такого, що не має щастя, то воно добре, бо він усе хоч що то дістане. Але для щасливого та спритного, якому пощастить на торзі, то часом буває несмачно. Подумай, як би тобі вдало ся заробити тисячу ринських —

— Тисячу! — перервав йому Герман здивованим окриком.

— А ти як думав? На великих товарних ярмарках у Смержу, Борні, Лютовскаках ми заробляємо часом і більше. Ну, отже, як би так тобі трафило ся, ти радо віддав би сотку на тих, що не заробили стілько або ще набрали позаушників?

— Не віддав би.

— Отже бачиш. Часом то неприємно. А від своєї компанії утаїти ся годї. Кождий добре знає, що заробив другий. Цильнують одні одних. А про те в ї на се спосіб.

— Який?

— Власне те, що я хочу тобі сказати. Я приймаю тебе за практиканта до себе. Ми в компанії стоїмо за одного барашівника. Ми оба

надзираємо один за одним, а що заробимо, тим оба рахуємо ся, а компанії з нас один пай.

— Добре так, — мовив Герман.

— Ну, не знати ще, як воно буде, — охолоджував його Вольф. — Ти ще надумай ся. Я попробую говорити з компанією, чи дозволить мені взяти тебе на практику.

— Хиба може не дозволити? — з острахом крикнув Герман.

— Може. Як якого дурного хлопчища, то легко дозволяють, але розумного, дотепного парубка, то не радо. „За надто ситий будеш“ — говорять. Ну, та вже я якось їх уговкаю. А коли згодять ся, тоді підемо оба до рабіна.

— Чого до рабіна?

— Ну, знаєш, то такий ґешефт, що нераз і заробок і жите на волоску висить. Як я не можу у всьому спустити на свого практиканта, у всьому довірити ся йому, то я мов без рук і без очий. Тоді вся спілка нї на що. Мусиш мені перед рабіном дати слово, знаєш, тверде слово, під хайрем, що будеш мені вірний, не відступиш мене нї в яким припадку, не втаїш нічого передо мною, не будеш змовляти ся нї з ким против мене, в цілій компанії будеш знати тільки мене і нікого більше.

Вольф промовив ті слова з таким притиском і так дивно впер свої очи в Германове лице, що сьому аж мороз пішов по за плечима. Та про те його практичний змісл узяв швидко верх над острахом.

— Добре, реб Вольф, — мовив він, — але що ви мені дасте за се?

— Заробиш ти своїми грішми, то твої дві части зарібку, а моя третя; зароблю я своїми

мої дві часті, твоя третя; а коли гроші складаємо оба, то в такій пропорції ділимо й зиски.

— Добре. Пристаю на умову. Моєї вірності можете бути певні. Але яке мені запевнене?

— Яке слово ти перед рабіном даси мені, таке саме я дам тобі. Добре?

— Добре.

— Ну, а тепер ходи, заплати обід і гальбу вина на згоду.

Минуло кілька тижнів, і Герман із либака зробився барашівником. Компанія прийняла його за оплатою п'ятиох ренських на загальну почесну, а рабін так розумно і досадливо промовив їм до сумління, що Герман даючи Вольфови слово на вірність аж розплакався. Вольф уважав це за добрий знак і почав з Германом проходити практичний курс товарознавства. Він оповідав йому про різні пркмети коний і иншої худоби, учив його, як оглядати та випробовувати кожду штуку, як пізнавати вік по зубах, хід, силу, швидкість, робучість, як віднаходити утаєні хиби і з другого боку утаювати у проданої скотини хиби так, щоб звичайний покупець не міг їх пізнати. Він оповідав йому про ціни і способи торгovanja, характеризував панів, попів, селян та різнородних покупців і продавців, оповідав про славні ярмарки на коний в Улашківцях, на вівці в Косові та Кутах, на худобу в Сучаві та Голомуці. Всюди він бував, усюди зазнавав різних пригод, де заробляв, де тратив, і вниїс із того шумного та різнобарвного життя не золото, не срібло, а стару полатану бекешу, пару брудного шматя і голову мов напакovanу торбу повну найріжніших досвідів, сьмішних

і страшних пригод, знання сьвіта й людей, самих таких скарбів, що не давали ніяких процентів і зовсім не забезпечували його рудої голови на старість та на випадок хвороби.

— Гершку, — говорив він не раз до свого практиканта, коли мандрували з міста до міста або ночували дебудь у коршмі, поки на дворі свистав вітер та хляпав рясний дощ, наводячи тоску на душу, — Гершку, дивися на мене, старого дурня! Вчи ся у мене ліпшого розуму, ніж я його мав.

— Ви не дурень, реб Вольф, — мовить Герман.

— А щож, як не дурень? Чого я доробив ся?

— Ви не мали щастя.

— Може й правда! — мовив Вольф похияючи руду голову на груди. — Так мені не раз здається, що я ще маленький, і виходжу з батькової хати — а наша хата стояла серед поля так як і отся коршма. Виходжу з хати, а сонечко сьвітить так ясно, на дворі так тепло, запашно. І я дивлюся кудись у далечинь — далеко-далеко! І так мені чогось солодко дивитися, хоч там звичайно нічого не видно крім темного ліса десь на краю обрію. Та ні, то не темний ліс — здається мені, — то темна хмара, і вона не стоїть на місці, а суне супротив мене все ближше й ближше. Вона не страшна, не гуркоче громами, не моргає блискавками, а наближається мов якась люба загадка. Нараз вона розчиняється, мов поли широкого кафтана, і в тім отворі робить ся ясно. Я дивлюся в ту ясність і бачу в ній ніби то нашу хату, але чисту, вибілену, високу, з ганком і блискучими вікнами. А докола

неї не голотеча, не гнилі баюри, не поломані плоти і пняї гої, а зелена мурава, кріслаті дерева покриті то молочним цвѣтом, то рум'яними яблуками. А на ганку стоїть дівчина — ніби моя мама, а дівчина — така гарна, чорноока і рум'яна, як і ті яблука, і махає до мене білою-білою рукою і кличе очима, устами, але без слів. А в мене серце б'єть ся так любо, рветь ся до сеї гарної хати і гарної дівчини; я перескакую через перелаз і біжу в поле, біжу до неї. Стежка веде мене в достиглі жита; ясна хата і гарна дівчина чекають мені з перед очий, але то лиш на хвилю, — думаєть ся мені. Отсею стежкою я зараз перебіжу лан і вибіжу на луку, а там уже близенько! І біжу. Але лан тягне ся щось дуже довго, стежка звиваєть ся то в сей бік то в той, минавши жита я входжу на якісь мокравини, між лози, очерети, далі в ліс... Стежка крутить ся, далі чекає під моїми ногами. Гарна хата і гарна дівчина не раз іще привиджують ся мені, але все якоесь далі, далі, менше ясно. Здаєть ся, немов я йду до них якоюсь безмірно крутою та обхідною дорогою і нарешті зовсім трачу їх з очий. Отсе була моя доля. Що то помогло, що я все йшов і йшов, поспішав, мучив ся, коли стежка ве та! Замість гарної хатки й гарної дівчини гульк — аж і могила перед тобою!

— Ну, ну, ще вам далеко до неї, — потішав його Герман. — А хто знає, може ваша доля таки ще не перестала дожидати вас на ганку того гарного дому?

— Ой, уже! Старого, дихавичного барашівника! Нехай дожидає молодших. От хоч би тебе!

П'ять літ проходив Герман з Вольфом по Галичині, бував на всіх більших ярмарках, познайомив ся добре з барашівницьким ремеслом і заробив дещо грошій. Із тих, що наскладав із либацтва і дістав у спадку по Іцковї, він не стратив ані шеляга; навпаки, доложив до них іще пару сот ренських. Вольф пару разів говорив йому, щоб ішов на барашівництво на свою руку і розстав ся з ним, але Герман не хотів; йому кориснійше було бути ніби Вольфовим підручним і платити о половину менше на компанію. Кілька разів Вольф, дізнавши ся, що Герман має зложені не кепські як на початок гроші, радив йому шукати якого пньшого заробітка, заложити склеп або взяти ся торгувати худобою на власну руку. Герман і того не хотів, хоч і не зарікав ся. Він оглядав ся довкола, розпитував, шукав якогось корисного гешефту. Якась таємна сила все тягла його до Дрогобича; він розвідував по тихо, що чувати в Бориславі, і все неначе ждав чогось незвичайного, дивного, що мало раптом і до разу змінити його житеву течію.

Було літо. Наближала ся Спасівська ярмарка в Лютовисках. Вольф не знати чому йшов на ту ярмарку з великими надіями. Герман також був рад бачучи, що Вольф у таким розжевім настрою. Вони їхали до Лютовиск заадалегідь, від села до села, okazіями, иноді йшли пішки навправці, особливо в горах, де звичайно тяжко дістати фіру. Пробирали ся з Самбора на Турку, відси знайшли фіру до Лїмни, а відси через верх пішли на Біберку до Лютовиск. Уже від самої Турки всі дороги, всі гірські стежки роїли ся то пішоходами, що чи то йшли на ярмарок голіруч, бажаючи щось купити,

чи то гнали на продаж худобу, то верхівнями, головню Жидами, факторами, барашівниками, сільськими арендарями та згінниками, що торгували худобою, арендували випаси та полонини. Ішли з далеких гір, аж від Скольного та Смержа, і з долів, аж із за Самбора, від Рудок, від Перемишля та Лежайська, з сього остатнього головню за вівцями або вовною. Дуже багато йшло угорських Русинів, яких можна було пізнати по широченних мов живочі спідниці штанах і не менше широченних шкіряних чересах. Цілими купами йшли Цигани, з голосним реготом та шваркотом окружуючи невеличкі однокінки, де на купах брудного фурфанта сиділи купки чорних як сажа та майже голих дїтвй, а жінки одні поганяли конину, а инші до гори попихали скрипучу колїсеницю.

Був передярмарочний день. Пообідавши в лімнянській коршмі Вольф і Герман пустилися пішки через верх, щоб на вечір станути в Лютовисках. Сонце звернуло вже добре з полудня, коли вони перейшовши невисоку гору станули на другім її боці, в Біберці, над берегом Сяну. І тут вид був не менше оживлений та різнобарвний. З усіх гір, з усіх плаїв, усіми стежками йшли, їхали, неначе річками плили ярмаркові. На всіх бродях Сяну люди, воли, вівці: одні бридуть через ріку, звільна ступаючи з каменя на камінь, по колїна в воді, що беть ся і бризькає довкола голих ніг мов розтоплене скло; инші поять свій товар, мияють волів від дорожної пиляки. Ще инші попасають дебудь край дороги, держачи свою худобину на воловодах, або сидять самі на мураві, курять люльки, закусують, гуторять.

— Здасть ся, гарний буде ярмарок, — раз по разу повторяв Вольф минаючи оті групи. — Давно вже не було такого агону.

— Коби лише на куцїв був урожай, — мовив замислено Герман.

— Надїють ся кількох богатих панів аж із Поділя, що хотять купувати воли на брагу, — мовив Вольф, а потім додав:

— Се не для нас пожива. Їм треба волів худих і дешених, а тут переважно згонять випасені в полонинах. Такі воли на брагу недобрі. От як би прибули віденські куцї, такі, що зараз купують на заріз, то на таких нашому братови найліпший заробок. Такий купець платить від ваги, а по чому сторгував барашівник у Бойка, се йому байдуже. А на кільку суму барашівник дожене йому худоби, від такої суми платить йому процент. Можна не раз і при тім ошукати ся: торгуєш на око, худобина показна, а прийде до ваги, а вона легка і ти муєш доплатити, бо купець більше не дасть, а скидати ся торгу не хочеш, щоб не розсердити його. Особливо ті угорські воли з великими рогами, ті кайли часто бувають такі ошуканці. Се пуста худоба, і до роботи слаба і на вигодівок не добра, а на око показна. Але наші гірські барни та полові, то найліпші. На них звичайно барашівник має подвійну користь.

Отак міркуючи та розмовляючи Вольф і Герман не кваплячи ся на вечір зайшли до Лютовиск. У Вольфа тут був знайомий арендар Сруль-Лейб: тут оба барашівники заночували тут зібрали зараз таки що найпотрібніші відомости про завтрішній ярмарок. Справдї ярмарок заповадав ся незвичайно великий. Уже над вечір

у Лютовисках панувала велика тіснота, а в ночі довкола місточка майже від самої Чорної скрізь по при дороги запалали огнища; там ночували під голим небом тисячі ярмаркових зі своєю худобою, бо в місточку не було для них ані ставн, ані заїздів.

Покріпивши ся та відпочивши троха з дороги і вслухавши арендаревих новин про ярмарок та про важніших купців, що поприїздили до Лютовиск, Вольф не втерпів: велівши Германови сидіти в хаті і не признавати ся ні перед ким, що він барашівник, сам він побіг у місто. Вернув досить пізно. Герман сидів у ванькирику при лойовій свічці і дрімав. Вольф з незвичайно оживленим лицем ухопив його за плече, потермосив ним і запитав:

— Гершку, вечеряв ти що?

— Вечеряв.

— Добре. Лягаймо спати. Завтра жде нас велика робота.

— Яка робота?

— Що питаєш, як дурень? Великий ярмарок, то барашівникови велика робота. Спи, бо завтра збуджу вчасно.

Вольф не хотів говорити Германови нічого більше, боячи ся, що сей не засне під вражінням його новини. А новина була не мала. На ярмарок приїхала компанія віденських купців, як казали, з великими грішми, і Вольф явив ся до них перший, предкладаючи їм свої услуги. Один купець знав його з давніших літ і зарекомендував иншим. Купці мали намір купити хоч би й 500 що найкрасших і найтовстіших волів — се було 1847 року і заряд армії запотребував незвичайної маси м'ясних консервів, бо надіяли ся війни. Вольфови

обіцяли по 5 процент барашівного від ціни кожної штуки. Коли добре завинути ся та убігти вньших барашівників, можна було заробити гарні гроші.

Другого дня Лютовиска представляли незвичайний вид. Мов повінь, що напливає з усіх боків, так від самого ранку заливали, затісняли, затоплювали череди, ряди, полки волів, коров, овець усі шляхи, вулиці, площі і навіть подвіря домів у місточку. Коли в церкві почала ся відправа, вже ціле місточко було повне худоби так, що пройти вулицею або площею було майже неможливо; на дорогу, яка звичайно вимагала десять мінут часу, тепер треба було цілої години часу і незвичайної праці та обережності, щоб протиснути ся поміж густо збитими волами, уникнути їх ратиць та рогів. За те по хребтах та карках волів можна-б було вигідно і швидко прошацїрувати ся вдовж і поперед Лютовиск від кінця до кінця. Рик худоби, гойканє погоничів, бляєнє овець, гармідери торгів клекотїли в повітрі і гули з далека мов кипяток у величезнім казанї.

А на площі, що заступала місто ринку, було серце тої великої потвори, осередок того клекоту й життя. Там стояла дощана буда, в якій урядував комісар. Відси мов проміне з огнища йшли в різні боки жандарми помахуючи когутячим пірєм на капелюхах та поблєскуючи батнетами. Вони мали робити порядок на торговицях, лагодити спори, арештувати злочинців, яких серед такого збіговища все буває немало, і що пару годин здавати рапорти комісареви. Під піддашком тої самої буди, в безпосереднім сусідстві комісаря позаймали на дощаних лавах місце багаті купці, час від

часу приймаючи рапорти від своїх факторів. Тутже під ослоною міської поліції стояла також велика худобяча вага, привезена сюди одиноко для вигоди чужих купців; звичайно на гірських ярмарках обходять ся без неї: і Бойко і барашівник купують худобу без ваги, на око, оцінюють її вартість по трицять трьох містичних знаках, так як колись єгипетські жерці пізнавали сьвятого Апіса.

Вольф і Герман від самого ранку кидали ся як мухи в окропі, вибирали що найкращі штуки, торгували, давали завдатки, тай усе лиш до ваги, до ваги! Анї одної штуки з тих, що вони доставили до ваги, не забракували їм купці — навпаки, були дуже задоволені і платили. Барашівникам щастило ся; майже на кожній штуці заробляли коли не по десятці, то по п'ятці, а на деяких то й по двацять або й по пятьдесят ринських. Ішло їм як з води; опанені своїм щастем вони де далі вже мало й торгували ся, підбивали ціну, певні й так свого зиску. Цілий ярмарок заворушив ся. Вольф бігав мов у горячці, не тямлячи, що дїє ся довкола нього. Герман і собіж бігав, але своїм звичаєм обережно, озираючи ся. Він дивував ся, що не здиває на ярмарці анї одного знайомого барашівника, нікого з їх компанії. Нарешті адибавши Вольфа звернув на се його увагу.

— Реб Вольф, що се таке, що нема нікого з нашої компанії?

— Нема нікого? — жажнув ся Вольф, та по хвилі зареготав ся.

— Тим ліпше для нас! Не буде з ким ділити ся зиском.

З тим і розійшли ся в ярмарковій сутолоці. Та Германови було якось моторошно. Кілька разів, коли сторгувавши якусь гарну штуку давав задаток, він бачив, як якісь незнайомі Жиди позирали на нього скоса, шептали щось проміж собою та все назирци йшли за ним. Але ярмаркова горячка швидко брала верх. День був ясний, парний, довкола маса народу, то й страх не чіпав ся чоловіка, тим більше, що й жандарми то сюди то туди снували серед юрби.

Надійшов вечір. Вольф і Герман доставили до ваги не менше як 200 штук що найкращих волів, ціною мало що не на 30.000 ринських. Купці тутже при вазі відчислили Вольфови барашівне за всю суму, цілих півтори тисячі ринських; але він мав у своїм гаманці з котячої шкіри ще звиш три тисячі зароблені на торговій ціні. Фортуна таки раз усьміхнула ся йому! Він заховав гроші і озирнув ся довкола. Біля нього стояв Герман, та також радісно всьміхаючи ся.

— Ну, що, Гершку, — мовив радісно Вольф, — правда, що добрий ярмарок у Лютовисках? Коби ще завтра хоч половину того заробити, що сьогодні.

Та Герман нараз зблід і сїпнув його за рукав. Він побачив, що довкола них чим раз ближше товплять ся ті самі незнайомі Жиди, що так часто пасли його очима весь день.

— Реб Вольф, — шепнув він якось незначно своєму патронови, — ви знаєте отсих Жидів, що придивляють ся нам з боку?

Вольф стрепенув ся, зирнув незначно довкола і стиснув Германа за рамя.

— Хлопче! — шепнув він, — буде лихо з нами! Треба нам пильнувати ся. Се бара- шівники з над російської границі. Вони пізнали мене. Я їм перебив торг, то тепер вони не да- рують мені.

— Ходімо до дому! — шепнув переля- каний Герман.

— Який тут у нас дім? Нам тут не можна ночувати. В ночі вони майстри. Мусимо втікати.

— В ночі? Куди? — ще з більшим пе- реляком прошептав Герман.

— Не бій ся, — мовив Вольф. — Ста- раймо ся лише тепер висмикнути ся з міста, так аби нас не побачилв. І не гостинцем нам іти, не стежкою, а як найшвидше в ліс. Ба- чиш онтой ліс на горі?

І він показав Германови очима, так що з далека й незначно було.

— Там на краю велика обпалена смерека стоїть, а під нею криничка. Поспішай туди одним боком, а я другим. Там жди на мене, як би ти прийшов борше, а як я прийду борше, то я зажду на тебе. Знак — три рази легенько свиснути, мов нічний птах, памятай!

І вони розстали ся в сутолоці. Герман протискав ся з трудом поміж худобу, удавав, що оглядає ще воли, колесив сюди й туди, аби змити увагу тих, що могли слідити за ним, але швидко переконав ся, що за ним не слі- дить ніхто. Вибравши ся з найбільшої суто- толки він збочив з вулиці, шмигнув крізь одні отворені сїни до огорода, відси в коноплі, а вибравши ся на поле подав ся навпростець під гору, де недалеко чорнів ся край ліса вка- заний йому Вольфом. Герман не вийшов, а майже вибіг на горб, хоч сей був досить прикрий і зу-

пинивши ся під кріслатою грушею, що стояла на межі, та притуливши ся до її грубого пня, так щоб його з далека не було видно, оглянув ся довкола. Сонце вже клонило ся до заходу, з дерев і гір лягали довгі тіни і закривали долини. Перед Германом у низу, в широкій кітловині лежали Лютовиска. Половину мі- сточка закрила вже тінь від далекої, покритої лісом гори Чорної; тай другої половини було мало що видно крім найблизших домів, бо над місточком висів густий сивий туман куряви, з тої куряви йшов глухий клекіт та рев, мов від великого водопаду. Мов тріски розбитого корабля, які розбушована вода викидає тут і там на беріг, видно було на стежках і шля- хах довкола місточка то одиноких кінників, возових та піших, то цілі валки та купи, які звільна тягли ся до місточка, то з місточка. Переважно вертали з місточка ярмаркові зро- бивши своє діло, дехто гнав закуплену худобу, на возах діти свистали в закуплені в місті свиставки, калатали глиняними брязкалами, а парубки звисивши ноги через низенькі полу- драбки возів вигравали на соцілках. Та голо- сійше від тих брязкал, свиставок та сопілок вигравали самі вози, ті маленькі бойківські, звичайно волами тягнені возики, яких властитель ї звикли хвалити ся тим, що в їх возі нема ані одної частинки, ані одного цв'яшка залізного. Огі старосьвігські, щиродеревляні машини су- нучи ся помалу до гори на немазаних колесах видавали протажні, меляхолійні тони, подібні до кигиваня чайки, які мешканці Підгір'я зви- чайно перетолковують на слова: мааа зійій! мааа-зійій!

Герман довго, непорушно стояв під грушкою, пильно вдвляючи ся в ближе й дальше окодо. Дорогою й стежками снували люди, селяни, Жиди. але нічого підозреного не було видно, нікого такого, хто-б слїдив за ним, зупиняв ся, роздивляв ся, шукав чогось чи когось очима. У нього сильно било ся серце в грудях, по части від утоми, по части зі страху. Він ніколи ще не бачив на Вольфовім лицї такого виразу тривоги, як сьогодні. Значить, тут на правду щось погано, їм грозить якась небезпека! І він знов придивляв ся місточку, прислухував ся його клектови, силкував ся коли не очима, то бодай думкою проникнути ту сіру хмару, що в своїм лонї врила якуєь небезпеку для Вольфа й для нього.

А тимчасом він почув голод і спрагу. Він пригадав собі, що від самого рана не їв нічого крім одного обарінка, який між одним і другим торгом купив за 4 крейцарі у перекупки і з'їв на бігу. Ніздрі й горло у нього були повні пороху і пекли мов посипані приском; лише незвичайне зворушене, ота ярмаркова горячка сього дня держала його доси на ногах; тепер він чув, що сили опускають його. Його клопило на сон, тіло отяжіло від утоми, голова тяжіла на плечах як довбня і замість недавнього остраху в душі почало перемагати якесь обриджене та знеохочене.

— Вольф викивав мене! — думалось йому. — Велїв мені як дурному бігти під ліс, драпати ся чорт знає куди, а сам певно забрав гроші тай драпнув у инший бік, аби не ділити ся зо мною. Мене напудив чужими барашівниками, а тепер певно сьмієть ся в кулак! — І вже думав вертати назад до Лютовиск. Та йому

пригадало ся, що Вольф велїв йому ждати коло кринички під великою обпаленою ялицею, і згадка про криничку змінила його намір. Йому страшенно хотїло ся пити. Глянув під гору, в той бік, де був ліс, і побачив, що до великої обпаленої ялиці було навпрість через поле не більше як двісті кроків, що правда, досить прикро під гору. Що під тою ялицею бє нора, видно було з далека по тім, що від неї зеленою тасьмою в низ тяг ся поперек піль невеличкий яроч зарослий корчами та лопушєм. Герман не надумуючи ся довго кинув ся через вівси йти до тої ялиці.

Як се часто лучав ся людям, що не привикли ходити по горах і не вміють оцінювати гірських віддалень, Герман порядно помилив ся. Те, що йому видало ся віддаленєм не більше 200 кроків, вимагало на правду більше як півгодинного напруженого ходу. Герман станув на місці мокрий як мятка, задиханий, змучений — властиво не станув, а впавав мов горстка під ялицю, ледво дишучи. Лежав так добру хвилику горілиць, не маючи навіть на стільки сили, щоб устати і пройти кілька кроків у деберку, та напити ся чистої, холодної води, що дзюрчала з під величезного пня старої ялиці і стїкаючи в низ по камінцях дразнила його слух своїм солодким дзюрчанєм. Він лежав, випростувавши змучене тіло на мягкій мураві і дихав, швидко, глибоко дихав. Уже збирав ся з силою, щоб устати і напити ся води, коли нараз почув ось-тут над собою чи під собою не то шелїт, не то приглушене хрипїне:

— Герш, ти тут?

Герман стрепенув ся і зірвав ся на рівні ноги. Він не бачив нікого.

— Хто мене кличе? — промовив він так само стившеним голосом.

— Я, Вольф! Не стій! Зігни ся і ходи сюди!

З напрямом, відки йшов голос, Герман переконав ся, що Вольф був у ярку коло жерела і очевидно тим ярком доповз сюди з самої долини, коли Герман, стільки разів озирючи ся довкола, заким зайшов сюди, не бачив його. Він схилив ся і майже рачкуючи зіскочив у ярк. Вольф був блідий, обтиканий репяхами та буряном; шапку мав у кишени, а широкою долонею обтирає собі піт із чола.

— Шукають нас як пси. Розбігли ся на всі боки за нами! — шептав він до Германа ледво переводячи дух. — Бою ся, що бачили мене, як я викрадав ся з міста.

— А може в місті було-б нам безпечнійше? — мовив Герман. — Там жандари.

— Що нам допоможуть жандари? Адже не будуть усю ніч стояти коло нас. А ті Жиди, то такі люди — ой, ти не знаєш, що то за люди! Сруль-Лейб, знаєш, той, де ми ночували, шепнув мені украдкою: „Вольф, утікайте! Страшенно злі на вас, змовляють ся на ваше житє“.

— І чого вони хочуть від вас? — з острахом мовив Герман. — Що ви їм винні?

— Вже що я їм винен, то я знаю і вони знають, — мовив Вольф. — А ще сьогодні ми перебили їм торг. Не дарують вони мені, тай тебе коли зловлять, то буде біда. Але нехай буде, що буде, гроший наших не дістануть.

І він виставив голову з ярка та почав роззирати ся довкола.

— Мишкують за нами! — шепнув Германови. — Ади, бачиш?

Герман і собіж прилягнувши до землі висунув голову з ярка і побачив на одній стежці невиразну людську постать, що йшла досять швидко в напрямі до них. Глянувши в другий бік, він побачив другу подібну постать; у третім місці видно було третю. Всі вони йшли з ріжних боків, манівцями і всі немов змовивши ся стягали ся на горб, на якому в укритю сиділи Вольф і Герман.

— Бачиш? — шептав Вольф. — Добрий нюх мають собаки. Мусів їм хтось доповісти, що бачив тебе. А може й із них котрий бачив, як ти йшов півперек поля.

В тій хвилі з низу, де кінчив ся ярк, що починав ся у стіп ялиці, дав ся чути голосний свист; темні постаті, що з ріжних сторін ішли в напрямі до краю ліса, відповіли таким самим свистом. Не було ніякого сумніву, що облава розпочала ся.

— Чуєш? — шепнув Вольф до Германа. — Годі нам тут ночувати, треба тікати до ліса, і се найнебезпечнійше. Як би ми могли посидіти тут іще з годину, то вже би стемніло ся добре, але вони будуть тут за малої пів години. Мусимо тікати зараз, повзком, від ялички до ялички, від корча до корча, поки не владемо в лісову гущавину. Але гов! Що буде то буде, наші гроші не сьміють дістати ся в їх руки.

І він не кажучи нічого більше потягнув Германа кілька кроків у низ ярком. Там високо над потічком із обіраного берега вистирчала велика кам'яна плита. Вольф скочив до неї, витягнув при її боці одну каменюку зі стіни; за каменюкою була невеличка ямка, — видно, що ся схованка знана була Вольфови здавна.

Він одним рухом руки розперезав із себе свій черес із котячої шкіри, туго напханий банкнотами, зложив його в клубок, запхав у ямку і засунув камінь назад так, що ніяке око не добачило би, що камінь був свіжо рушаний.

— Бачив? Трафиш на місце?

Герман кивнув головою.

— А тепер ходімо що духу! Аби до ліса!

Ще раз визирнули з ярка; облава бережно наближала ся, але була ще досить далеко. Герман і Вольф поповали майже рачки до гори горбком від великої ялиці до ліса. Коло великої ялиці було декілька малих смекових та ялівцевих корчів, і тут можна було сховати ся. Але далі між лісом і тими корчами була пуста прогалина. Бережно повзучи висунув ся на ту прогалину Вольф, але ледво зробив кілька кроків, з боку почув ся різкий, уриваний свист. Також свисти відповіли йому з інших боків.

— Побачили мене злодюги! — крикнув глухо Вольф обертаючи ся до Германа. — Біжуть за нами. Бігаймо й ми! За мною!

І він піднявши ся на ноги скочив до ліса мов сполошений дикий кіт. Герман шмигнув за ним.

— Куди вам тікати? — шептав Герман, у якого серце било ся сильно.

— В ліс, у ліс! Тут яр глибокий. Там не легко їм буде знайти нас.

Затріщало сухе ломаче під ногами втікачів. Лісова темрява проковтнула їх.

У Германа ще й досі тремтить шкіра і тріваюно б'єть ся серце при згадці про сю ніч проведену разом з Вольфом у темнім, глухим лісі, в вохкім та холоднім яру під якимось

вивертом, що може вчора був леговищем ведмедя, а за своєю перегнилою корою ховав гадюку. Хоч голод і втома страшенно докучали йому і мов оловяна шапка гнули до долу його голову, то про те страх був дужший і він не заснув тої ночі ані на хвилину. Тай не диво: свисти їх переслідників не втихали всю ніч; вони не запускали ся далеко в ліс, де в пітьмі не могли би побачити нічого, але позаймали становища на різних точках так, що куди-б не пробували вишмигнути ся їх жертви, всюди мусіли б попасти ся їм на очі. Судячи по свистах, які чути було з різних точок, переслідників було може шість, може вісім; можливо зрештою, що їх було менше і вони ходили з місця на місце по краю ліса.

Щастє, що ліс, вихопивши ся широким трикутником аж над Лютовиска, широкою підставою того трикутника притикав до другого, далеко більшого ліса, що вкривав широкий майже на мило верх гори Чорної і тягнув ся відси неперерваною масою далі на південь, по над Ступосян, до Волосатого і аж до Бескида, до угорської границі. На сьому Вольф і оснував свій плян утеки.

— Слухай, Герш, — шептав він Германови в ночі, гулячи його до себе, як рідного сина, — нам треба буде розстати ся. На якийсь час, розуміє ся. Ті собаки не дадуть мені спокою, я їх знаю. Я мушу тікати на Угорщину.

— Я піду з вами, — мовив Герман.

— Ні, не добре буде. Одному лекше тікати тими лісами, а двом невигідно. А тут гольвна річ поспіх і тиша. Ти мусиш утікати в противний бік. Тобі лекше сховати ся, тебе вони не знають, сьогодні перший раз бачили. А я

старий знайомий тай дав ся декому з них у знаки. Отже скоро лиш трошечки зачне сіріти, так що можна буде хоч дрібку бачити в лісі, біжи в низ отсим яром. Обережно, щоб тебе не побачили, старай ся дійти до села, а там уже міркуй як знавш і забирай ся з сеї околиці. А я побіжу на Угорщину. Знаю стежки і надію ся дістати ся безпечно. Коби лиш тут прошигнути на Чорну, а там нехай цілують мене!... Вони тут будуть іще крутити ся якийсь час. Хиба за місяць можна буде показати ся нам тут, тоді вони заберуть ся вже на иньший ярмарок. Отже слухай. За місяць приходи до Лютовиск, до Струль-Лейба, знавш, і запитай його про мене. Я дам йому знати. Як би він не знав нічого, то знак, що я вже не верну. Тоді всі гроші, сховані під каменем — твої. Забери їх і бувай адоров!

Вольф поцілував Германа в чоло. Сей не то зі зворушення, не то зо страху та з голоду розплакав ся. Він цілував Вольфа в руку, на яку капали його горячі слези.

— Ти плачеш? — мовив Вольф. — Не плач! Я говорив тобі, що наш заробіток небезпечний, а найбільше тоді, коли нам усміхне ся фортуна. Не забудь, що я тобі сказав і май ся на бачности!

Свисти почули ся якось незвичайно близько них. Вольф стрепенув ся.

— Вже свитає. Видно, наші собаки шукають нас по лісі. Нема коли дожидати дня. Гайда в дорогу!

Він іще раз поцілував Германа і щез, зашелестівши між корчами, мов дикий звір, що прудирає ся крізь гущавину. Герман притулений до виверта, видний хиба для совячих очей,

довго слухав запираючи в собі дух, але крім звичайних лісових шелестів ту журкотаня потока в низу не чув нічого. Аж свист, що почув ся, здавалось, ось-ось над його головою, виполошив його з німого наслукування. Не було ніякого сумніву: погоня була вже в лісі, шукала за ними. Правда, на разі не було безпосередньої небезпеки, щоб хтось ідучи горою понад яром (а там очевидно був той, що свистав), міг побачити його в темнім ярі та й ще схованого за вивертом. Але за якої пів години се могло змінити ся: розвидніє ся і тоді все пропало.

Міряючи вухом здогадне віддаленє того, що свистав, від його становища, Герман міркував, що він відділений від нього простором яких сто кроків. У гірському лісі, а ще в ночі, коли бігти не можна, се віддаленє значне. Коби лише не було засідки на краю ліса, там де яр виходить на вільне поле, то втекти було би зовсім легко. Та Герман навіть не думав довго: свист у лісі був для нього мов батіг для коня. Він так привик у трудних хвилях покладати ся на Вольфів досвід та знанє обставин, що й тепер ані не думав укладати иньшого пляну, лиш обережно, мацаючи руками перед собою, подав ся в низ яром за течією невеличкого потічка, що плив по його дні і своїм журкотом глушив шелест його кроків.

Ішов так може з пів години, і судячи по страху, якого наїв ся за той час у самоті, судячи по труді, якого зазнав, був певний, що уйшов з десять миль і що сей яр якийсь безконечний. На правду-ж він уйшов не більше як сто кроків. Свисту погоні не було чути, мабуть пішла в иньший бік. Та ось він псба-

чив, що над ним небо починає сірити, дно яру клонить ся сильнійше в низ і вийшовши з по за якогось закрута він побачив нараз перед собою немов широку отворену браму або величенське вікно; крізь той отвір у лісовій пітьмі видно було сіру мряку, що залягла дальшу, безлісну долину, а десь далеко над морем мряки видно було інші, лісі, безлісні гори. Значить, ліс тут кінчив ся. Тут треба бути обережним, щоб не наскочити на ворога! Герман стишив ся, притулив ся до крієлатого бука, що ріс звішений над глибоким дном яру, і почав уважно слухати та провикати зором у грубу лісову сугінь, яка лиш ген-ген рідла, мов величезне решето, в якому ока були з сірого світла літнього досвітка.

Герман пройшов троха швидше ще кількадесять кроків, потім поповз рачки горі стрімкою стіною яра, чіпляючи ся за корчі диких малин, що стояли тут густою лавою, і не виходячи з малинника силкував ся роздивити ся довкола по лісі, чи не побачить якого ворога. Нікого не було видно. Вид вільного поля, так недалекого, і сіре ранне світло заспокоїли його, прогнали його страх. Не вилазячи з малинника він пішов корчами по краю ліса, поки не вийшов на кінець. Тут була толока, ще пуста, похилена до півночі. В низу плила якась річка, за нею була вузка сіножать, стояли коплиці та обороги повні сіна, а далі піднімала ся знов гора, шмат ліса і лисий високий верх. Анї села, анї хати, анї живої душі. У Германа щось стиснуло за серце; почуте самоти серед величезної гірської природи вдарило нараз холодною хвилию на його душу. Йому хотіло ся плакати.

Та нараз десь далеко, на краю ліса почуло ся різке, протяжне: Фі-і-і!

Герман зирнув у той бік, відки йшов свист: не видно нічого. Та в тій хвилі з противного боку, здавалось би, ось-ось близько нього почув ся грізний окрик:

— Стій!

Не було часу озирати ся. Герман як стояв, так скочив до яра, злетів аж на саме його дно в густі корчі і знайшовши там стежку втопану овечими ратицями погнав нею в низ. Се все було мов сон, мов привид. Він навіть не міркував ясно, що з ним діє ся, чим грозить йому стріча з незвісними переслідівниками — він біг. Та ось яр скінчив ся, береги його, що доси ховали Германа в захисті своїх корчів, мов на зло йому розступили ся, корчів не стало, і Герман опинив ся недалеко вівчарської колиби, що стояла на споховастій, безлісній площині біля обгородженої овечої кошари. Сам того не тямлячи Герман пробіг яром досить значний простір, доброї пів милі, пропустив біля себе свечу отару, що йшла толокою в гору до ліса, з дзвінками, бляєнем кількох сот овець, гавканем псів та гойканем вівчарів; він не чув, не завважив того всього, промигнув яром мов миш; навіть собаки не завважили його.

Побачивши слід людського житла Герман урадував ся, як рідному батькови. Не надумуючи ся він побіг до колиби. Довкола неї було пусто, погоні з далека не видно; з колиби одначе кутив ся дим, знак, що там сидить хтось живий.

Болячи ся своєї тіни на чистім полі Герман прожогом вбіг у колибу. Там біля огнища

сидів патлатий Бойко середніх літ, старший над вівчарями, так званий бац, і латавшкіряні ходаки.

— Добрий день вам! — мовив ледво дишучи Герман.

Бойко не відповів, але звільна підвів голову і змірив задиханого, обшарпаного Жидка своїми сірими очима.

— А тобі що? — запитав. — Чого так задихався?

— Йой, таточку, гонять за мною! Сховайте мене.

— Хто гонить? За що?

— Не питайте! Все вам скажу потому, а тепер майте милість, сховайте мене, бо може бути смерть моя.

— Агі на тя! Смерть! У білий день! А може ти кого забив, та шандари за тобою гонять?

— Ні, ні, не шандари, а Жиди. Я нікому не зробив нічого злого. Потім вам усе скажу. Йой, сховайте мене, майте Бога в серці!

— Деж я тебе, любонько, сховаю? — мовив Бойко чухаючи ся в патлату голову і встаючи з простого дерев'яного пенька, що служив йому замість стільця.

— А давш слово, що ти не жаден дводушник? — запитав він

Герман витріщив на нього перелякані очі. Він не розумів питання. Але страх гнав його.

— Ні, ні, ні, Богом вам клянусь, я нікому не зробив нічого злого! — пролепотів він трясучи ся всім тілом.

— Ну, пам'ятай! Як будуть шандари п'ятати за тобою, то я не утаю тебе.

— Добре, добре. Я жандарів не бою ся. Лиш Жидів... два Жиди... три Жиди... або я

знаю, кілька їх там. Зараз надійдуть. Гонять мене цілу ніч.. із Лютовиск... Як би питали за мною...

— Ну, ну, вже я буду знати, що їм сказати.

— Але може захочуть шукати? Вони страшні, а ви самі...

— Не бій ся, я вже дам собі ради. Медвідь страшніший, а я його не бою ся. Ну, ходи сюди!

І мовлячи се він відкидав на бік купу ріщя, що стояла приготована на паливо в куті колиби, викидав зложені під ріщем грубші пеньки, відвалив під ними кам'яну плиту і показав Германови гісну, темну яму.

— Лізь туди!

Герман не ждучи довго скочив до ями. Се була бацова криївка, де він ховав „мерендю“ принесену з села на цілий тиждень, тоб-то квашені огірки, муку, бульбу, ховав запасові будзи, одержу непотрібну для безпосередного вжитку і загалом усе цінніше, чого не хотів лишати в колибі на вид усім вівчарям.

— А може ти голодний? — запитав бац, коли Герман щез у ямі і забив ся десь у кут.

— Йой, аж гину з голоду.

— Ну, то на тобі отсей кавалок хліба та отсей глечик жентиці. Ідж і не бій ся нічого.

І мовивши се бац закрити яму плитою, прикидав плиту колодками, потім ріщам, потім виглянув із колиби, а побачивши справді двох Жидів, що наближали ся до колиби толокою з гори, взяв свою роботу і сів на порозі, мов і зовсім нічого не бувало.

— Гей ти, чоловіче! — закричав один Жид, порівнявши ся з колибою. — Не видів ти тут якого Жидка?

— А ти чоловіче не вмієш привитати ся як Бог приказав? Ти між вовками виріс? — відбуркнув йому Бойко.

— Ну, ну, не сердьте ся, пане бац — мовив другий Жид. — Добрий день вам!

— Добрий день.

— Тут ми шукаємо одного Жидка. Так собі, злодюжка. Обікрав нас учора на ярмарку в Лютовисках. Гонимо його всю ніч. Ось туди десь утік. Будьте ласкаві, скажіть нам, чи ви не бачили його?

Герман сидючи в ямі чув усю розмову. Він тремтів усім тілом, чуючи голоси своїх заклятих ворогів. Іда не йшла йому до рота.

— А багато вам украв? — спокійно питав бац.

— Йой, багато! Всі наші гроші, більше як десять тисяч ринських.

— Отто злодюга! Та було дати знати шандарам.

— Що шандарам! — скрикнув другий Жид. — Шандари записали, сказали: добре, добре, пристаєте нам його сюди! Хйба шандари підуть за ним по лісах та дебрах?

— А ви бачили його, як утікав сюди?

— Бачили, бачили! — закричали оба Жиди. А один доповів: — Нині рано, перед годиною, онтам на горі бачили, як вийшов із ліса. Скоро нас спостеріг, скочив у яр. Ми за ним толокою, хотіли перебігти його. І певно були-б зловили його, як би не ваші пси. Ой, ой, які у вас пси недобрі! Як нас побачили, як не кинуть ся на нас, були би нас роздерли.

Ми поставали плечами один до одного тай боронили ся, доки не надійшли вівчарі. Ой, ті пси! Вони нам зробили велику шкоду. Через них той злодій утік нам із рук.

Герман у ямі благословив тих псів і тільки тепер пригадав собі, як утікаючи чув їх скажене брехань геть за собою.

— Ні, любоньки, — мовив розважливо бац, — тудь коло мене не втікав сьогодні ніхто. А може й утікав, не присягну, але я не бачив. А ви добре перешукали яр? Може він там де сховав ся. Я думаю, що він бояв ся-б виходити на пасовиско знаючи, що ви гоните за ним.

Жиди позирнули по собі.

— То кажете, що він не біг туди?

— Ні, я не бачив.

— А ви так від рана сидите на порозі?

— Ні, часом докладав ріщя до огню, снідав троха, але як би хто біг, то було би чути, у мене вухо чуйне.

Жиди пошваркотали щось між собою і пішли горі яром.

— Ну, ти, як тебе звати? — мовив бац по їх відході.

— Гершко.

— Ну, Гершку, ти чув, що вони говорили?

— Чув.

— І правда се?

— Ні, не правда. А вони пішли?

— Пішли.

— Ой, але вони вернуть ся.

— Хто знає, може й вернуть ся.

— Прошу вас, уважайте. То страшні люди!

— Ну, ну, най собі будуть які хочуть. Я їх не бою ся тай ти не бій ся. Але скажи мені, як то було?

Герман розповів йому, що знав, оповів про Вольфа, не згадуючи про те, що сей сховав гроші. Бац не мовлячи нічого більше вийшов. По хвилі знов вернув і сказавши Германови: „Будь тихо! Ідуть!“ — знов сів на порозі зі своїм шатвом.

— Пане бац, — кричав один Жид з далека, — ми знайшли слід.

— Ну, то добре.

— Видно, що він утікав у низ яром, а до гори не вертав.

— То може бути.

— В таким разі мусів бігти по при вас.

— Може й біг, я не перечу.

— А ви не бачили?

— Не бачив.

— І не чули?

— Не чув.

— А може ви сховали його?

— А може й сховав.

— Як? Кажете — —

— Нічого не кажу, — сердито буркнув бац. — Адже бачите самі, що в колибі крім мене нема нікого. Хиба я його за паузу сховав?

Герман почув тупі кроків близько дверей колиби, — видно, його гонителі зазирали до середини.

— А може би ми перешукали? — мовив один.

— У себе за обшивкою перешукуй один з другим! — крикнув бац зриваючи ся з місця.

— Ни! — на пів насмішливо, а на пів з погрозою мовив один Жид. — А як нам так схоже ся? Ми знаємо напевно, що він біг туди, аж до вашої колиби, а далі сліду нема. То де подів ся?

— Міг побігти толокою, а на толоці як ти побачиш слід?

— Добре, добре, але ми таки перешукаємо вашу халабуду. Як його тут нема, підемо даліше.

— А я бою ся, що один або другий підете без голови! — буркнув сердито бац. — Кажу вам, що я його не сховав і не бачив.

— А ми вам не віримо і не вступимо ся, поки добре не перешукаємо вашу колибу.

— А я не позволю на се. Колиба панська, а ви не маєте ніякого права. Коли вам що треба, йдїть, спровадьте шандарів, то нехай вони перешукають, а вам не позволю.

— Е, що нам шандари! — крикнув один Жид і кинув ся до баца. Та в тїй хвилї в бацових руках блиснула дубельтівка і він з усеї сили закричав:

— Івалт! Розбійники! Грицьку! Іване! Ге-по гев!

Жиди мов опарені метнули ся на бік і рївночасно гукнув вистрїл.

— Ой-ой-ой! — крикнули Жиди і голосно затупотїли їх кроки.

— Ти злодій! Ти розбійник! Ти сховав того злодогу, що нас обїкрав, — кричали вони з далека.

— Йдїть до шандарів, най ідуть перешукати мене, а самі не сьмієте! — кричав їм на здогін бац.

— Вони не вступлять ся, — шептав зі страхом Герман із своєї ями, коли по якімось часї бац увійшов до колиби.

— Але й не посьміють прийти ближше — мовив бац. — А вечером, коли вївчарї вернуть

із псами, ми зробимо на них таке польованє, що вони й сліди позабирають звідси.

Та Жиди мабуть занюхали пєсьмо носом і не дожидаючи ся вечера забрали ся геть. А другого дня від самого рана вони знов снували здалека довкола колиби; видно пильнували, чи Герман таки не покаже ся, не захоче йти далі. Вони підлабузювали ся до вівчарів, частували їх горівкою й тютюном і розпитували, чи бац не сховав де в колибі такого й такого Жидка, але вівчарі не знали нічого, бо Герман не вилізає із своєї ями і вівчарі не бачили його.

На другу ніч Жиди знов зезли, але з доброю надією. Вони дали одному вівчареви срібного ринського і довідавши ся від нього, що в колибі єсть яма, де можна справді сховати чоловіка, підмовили його, щоб у ночі, коли бац буде спати, посмотрив до ями і переконав ся, чи нема там того, кого їм треба було. Вівчар зробив се діло зовсім по просту. Він знаючи добре, що яма викопана в куті колиби, прокопав з надвору невеличку діру під підлогою, просунув туди в яму свою паличку і почав з легка штуркати нею до середини. Зараз він наткнув ся на щось м'яке, а штуркнувши сильнїйше почув глухий окрик Германа, збудженого зі сну ударом у бік. Вівчареви було сього досить; тепер він знав, що Жиди не даром нікають довкола колиби і надїяв ся за своє відкритє заробити ще ліпші гроші. Та на лихо йому третього дня Жиди не показали ся вже. Бац продержав Германа ще й той день у ямі, а коли й четвертого дня Жидів не було, він велїв йому вийти, говоряча, що тепер уже безпечно. Та Герман не вірив; хоч і як погано було йому сидіти в ямі, але страх перемагав

невигоду. Та бац заявив, що довше не буде держати його, і Германови прийшло ся таки думати про те, щоб забарати ся звідси.

— Слухайте, бац, — мовив він до свого гостинного господаря. — Я дам вам усі гроші, які маю, оту п'ятку, за те, що ви вратували мені житє від тих Жидів.

Бац засьміяв ся.

— Ну, ну, сьмійте ся, але я міркую, що як би були мене дістали в руки, то не були би мене пустили живого.

— Та за що?

— За Вольфа. Вони на Вольфа чогось дуже були алі. Ну, але чуєте, бац, що я хотїв сказати вам. Нате вам отсю п'ятку, — бігме, що більше не маю нічого крім отсих пару шісток на житє, — і відпровадьте мене туди горами хоч до Турки або десь так, де багато людей. Щоб я з тих гір відїстав ся.

— Страшно в горах? — з усьміхом питав бац.

— Йой, нехай вони вам здорові будуть, але я такого страху тут наїв ся, що не хочу більше бачити їх на очі.

Бац згодив ся, покликав одного вівчаря до колиби, а сам узївши свою дубельтївку під полу рушив з Германом верхами до Турки, а відси провів його ще далі, аж до Підбужа. Звідси вже лише через верх до Нагувнич, а далі й до Дрогобича. Герман не знав як Богу дякувати, коли нарештї, змучений, змарнїлий, без крєвцаря опинив ся на ріднім Ланї.

Що тепер робити? До барашівництва його не тягло; прийшло ся витягати зі схованки своє старе, смердюче либацьке убранє і знов іти до Борислава. Старі товариші либаки з пе-

ред п'ятьох літ уже минули ся; тепер сим ремеслом займало ся молодше покоління. Дохід був невеликий, ледво можна було жити, і Германови по кількох тижнях сприкрило ся те ремесло. Та ось раз, мандруючи з Дрогобича до Борислава, він пригадав собі свого патрона Вольфа, Лютовиска і захований у ярку черес з грішми. Доси він не міг без дрозі згадати про Лютовиска, але тепер аж зупинив ся торкнений несподіваною думкою. Від часу ярмарку минули як раз чотири неділі — час, у яким Вольф мав здибати ся з ним у Лютовисках. Може там ті завзяті Жиди ще чатують на Вольфа й на нього, але він тепер у либацькім убраню; і чорта з'удять, заким пізнають його! Ануж Вольф прийде і буде ждати його! Йому з поділу зисків тої ярмарки припала би гарна сума, може ціла тисяча ринських! Герман не знав, кілька веїх гроший було в чересі, але знав, що заробок їх у Литовисках був незвичайно великий. А коли Вольф не прийде, то він сам забере гроші, переховає їх для нього, колиб вернув ся пізнійше з Угорщини.

Обдумавши по дорозі добре всю справу Герман набрав у дві коновки по троха мази, щоб не надто тяжко було їх двигати горами, і перебравши ся з Борислава до Попелів, відси на Смільну і далі в гори помандрував до Турки, а відси до Лютовиск. Усякий бачучи його думав, що се один із тих Жидів, які возять і розносять мазь по селах. По кількоденній вандрівці він зайшов до Лютовиск. Тяжко було пізнати тепер се містечко; лежало в кітловині як вимерле, безлюдне, сонне та спокійне. Герман оглядав ся, пробирав ся звільна тісними вуличками, поки дійшов до хати Сруль-Лейба.

Сей, розумієть ся, не пізнав його і коли він попросив ся на ніч, зирнув на нього з під лоба і видно не мав великої охоти прийняти його.

— Гертс-іер, Сруль-Лейб, — промовив він стиха, — я мав би вам щось сказати.

— Ну, що таке?

— Та лїше вам самим.

Сруль-Лейб завів його до в'язькира зава-леного подушками та всяким шматем.

— Ви не пізнаєте мене, Сруль-Лейб?

Сруль-Лейб змірив його очима.

— Ні, не пізнаю.

— Я той барашівник, що в часі ярмарки ночував у вас з Вольфом — тямите?

— Ай-вай! — скрикнув Сруль-Лейб і вдарив ся об поли руками. — І щож ти тут робиш?

— Я маю у вас розвідати ся про Вольфа. І зачекати на нього, коли ще не вернув.

— Про Вольфа!... зачекати!... якто, то хіба ти не знаєш?...

Сруль-Лейб очевидно не міг договорити реченя, немов щось стискало його за горло.

— Що я маю знати, Сруль-Лейб?

— Що за тобою шандари шукають?

— За мною? На що я їм потрібний?

— Ти мав бути спільником тих, що замордували Вольфа,

— Я? Замордували?

Герман довго стояв мов остовпілий, не можучи сказати ані слова. А тим часом Сруль-Лейб оповідав:

— Адже його замордували — ти не чув? Зловили його на угорській границі. Мабуть допитували його за грішми, бо пекли йому ноги на огні.. Всі ребра поламали. Лісничий знай-

шов його ще живого в лісі і він видав назви тих трьох барашівників, що його мучили. Двох зловлено в Угорщині, третій утік. А ті два сказали на тебе, що ти їх намовив.

— Алеж вони не знали мене, як я називаюся! Я з ними ніколи ані слова не говорив! — скрикнув Герман, обливаючи ся холодним потом при тім оповіданю.

— Та вони й не сказали, як ти називаєшся. Вже шандари й мене допитували, бо виявило ся, що ти ночував у мене, але я не знав також.

Герман охоловши троха з перестрашу просив у Сруль-Лейба поради, що йому робити? До шандарів іти і віддати ся їм у руки він не мав охоти; хоч чув себе невинним, але знав, що шандари не допитуючи ся його вини арештують його, а хто знав, може почнуть іще мучити. Сруль-Лейб радив одно — втікати як найшвидше і не показувати ся в Лютовисках, а там можливо, що з покаранєм правдивих убійців справа затихне і нікому не буде потреби шукати за ним. Сруль-Лейб згодив ся переночувати його у себе; на другий день раненько, ще далеко до сходу сонця Герман устав, попрощав ся зі Сруль-Лейбом і непомітний ніким, з коновками на плечах побіг на горб до кринички під обналеною ялицею. Не довго шукавши він у ярку знайшов плиту, знайшов схованку і в ній нетиканий Вольфів черес, і вхопивши його тремтячою рукою та сховавши за пазуху, почвалав на гостинець, відся назад через Лютовиска, до Турки й до Дрогобича.

III.

Мимовільне, важке зітханє злетіло з Германових грудий, коли отсей страшний та остаточно щасливо перебутий епізод раптово, з незвичайною плястикою просунув ся через його душу, мов процесія давно забутих тінний. Він зітхнув і разом з тим схопив ся з місця. Немов якась пружина в його душі, доси натискана важкою рукою, нараз звільнена скочила на своє давнє місце, так само елястично, бадьоро він схопив ся з крісла і зирнув на годинник.

— Дев'ята година, а я сиджу тай марамі бавлю ся мов закоханий! — скрикнув він. І задзвонив.

— Покликати мені пана бухгалтера і шихтарів! Обрахунок! Книги принести! — звелів він коротко слугі, що появив ся на голос дзвінка. А потім пройшов ся кілька разів по покою. Раптом спинена процесія образів з його життєвої драми пускала ще по собі пашма рефлексів, мов метеор падаючи кидав снопи искор по небі.

— Ось що мені доводило ся переживати! — думав він не без гордощів. — Ось по над які безодні веда моя дорога! Ті, що тепер кланяють ся мені і подивляють мою енергію

та вмiлiсть у веденю гешетiв, не знають моiх початкiв, початкiв галицького капiталiста. А може й галицького капiталiзму в загалi. Адже той капiталiзм справдi починав вiд жебрацької торби та дрiбноi градiжки. Та й тепер iще...

Герман згiрдно махнув рукою згадуючи про тi тисячнi перешкоди, якi йому, та й не йому одному, приходять ся поборювати при ступневiм розвою от хоч би того одного нафтового промислу. Капiталiст, промисловець, Жид чи не Жид, ще й доси не перестав у Галичинi бути диким звiрем, на якого полювати вiльно всякому, а особливо урядникови; вдерти з нього, докучити йому, перебити йому iнтерес, завалити його податками та драчками, се одинокий рiд промислової полiтики, яку вмiють вести галицькi власти. Хто рве ся до якого iнтересу, починає якесь пiдприємство, той для них рiвний ворогови, розбiйникови, що каламутить їх спокiй i завдає їм зайвої працi. Се суспiлiнсьть якихось лежбокiв! Се польська, шляхотська школа iндоленцi та погорди до працi.

Герман аж спльовував вовтузичи ся з такими думками. Та ось поприходилив його пiдвладнi, позношено рахунковi книгв, пішли рапорти; тиха перед хвилею кiмната заповнила ся голосним та ожввленим шваркотом. А з надвору втурували йому окрики ямарiв, дзвiнки в кошарах, скрип возiв, що тягли ся болотною дорогою з тяжким набором, та глухий клекiт великого промислового гнiзда з його кiлькoтисячною робучою люднiстю. Пiд сей клекiт живо й якось весело йшов Германови тижневий обрахунок.

Дiла йшли добре. В пiнцятяхо ямах черпано „кпячку“ — яка яма давала двi, а

яка й по пять бочок денно. Шихтарi жалували ся, що в кiлькох ямах замiсь нафти добуває ся земний вiск, iз яким тодi ще не знали що робити. Сей непотрiбний продукт причинює не мало марної працi, бо требаж вибирати його з ям i вiдкидати на бiк; якусь часть беруть робiтники з поблизьких сiл до дому з собою i уживають до каганцiв замiсь лою, але й вони не хочуть брати його багато навіть задармо, бо коптить свiтячи ся та й вiд того кошту болить голова. Герман уже давнiйше звернув увагу на сей новий продукт i вислав проби його рiжним вiденським хемикам, але вiдповiди вiд них iще не мав. Та все таки чуючи, що селяни вже знайшли спiсiб його ужиткованя, вiн зараз домiркував ся, що з тим воском може вийти щось подiбне, як iз нафтою, що й йому можна буде надати форму товару поплаченого на широкiм ринку, велiв своїм пiдвладним не викидати його бiльше, а складати на всякий випадок у магазиннах.

— Алеж у нас нема мiсця в магазиннах! — мовив касiєр.

— То побудувати новi, — мовив коротко Герман i на тiм дiло й стало. Вiн рiзiкував, але се таке рiзико, що в ньому що найменше вiсiм шанс против двох промовляють за будуючою користю. А от клопiт, що виробляють кпячки не зростає. Герман належав до спiлки, що в околицi Борнслава i бiля Дрогобича побудувала декiлька дестилярень. Попит на чисту нафту збiльшував ся раз у раз; вона здобувала собі не лише хати найбiднiйших, ремесницькi вартати та робiтнi, але в мiру того, як її дестильовано краще, як вона горiла яснiйше i не димила та не коптила, вона знаходила

доступ і до салонів. По містах почали нею освітчувати вулиці, а віденська фірма Дітмара почала на велику скалю розвивати продукцію нафтових ламп ріжних конструкцій. Тепер треба було лише як найбільше налягти на продукцію кипячки, і Герман ще минулого місяця наказав розпочати кільканацять нових закопів на свіжих теренах. Робота при тих закопах ішла невпинно і пожирала що тижня тисячі, але здобутків із них не було ще ніяких. Отже найбільше турбувало Германа.

Він вірив у своє щастя. Він давно вже переступив ту межу, де чоловік тремтить над кожною дрібницею, де при кождім підприємстві ставить на карту своє бути або не бути. Його шанси були вже безпечні. Він розкинув свої сіти так широко, що щастя коли не тут, то там мусіло попасти ся в них. Воно вже не може зрадити його, хіба би стало ся Бог знає що надзвичайного. Але воно може гаятись, а йому ходило о посніх. Йому треба було, щоб діла йшли не лише раз у раз ширше, але також раз у раз швидше, як та снігова лявіна, що котить ся з гори.

Праця над обрахунком протягла ся до другої години. Потім Герман пішов на обід. Обідав у касні, яке головно його заходом оснувало ся два роки тому в Бориславі. До касина належали самі лише більші промисловці, капіталісти та урядники. „Шлебсу“ а особливо т. зв. халатових Жидів сюди не допускали. Місячна плата члена виносила 10 гульденів, то розумість ся, що бідолахам був доступ до сеї компанії неможливий. Касино спровадило собі реставратора, який чуючи себе серед упріілеюваних дер їх немилосерно

і швидко й собіж накупив селянських парцель та розпочав копати за кипячкою.

Касино, се був невеличкий деревляний домок, побудований на високім горбі над болотяною бориславською вулицею. До касина йшло ся деревляним тротоаром, що в формі широкої в три дошки кладки без поручя був покладений шв ліктя понад густим, смердючим болотом вулиці. З тротоару йшла в бік також деревляна кладка, але вже з поручями по обох боках, а з неї йшло ся на такіж деревляні сходи, що вели просто на ганок касина. Внутрі одначе касино було уряджене хоч і не з комфортом, то все таки досить чисто й вигідно: була тут і досить простора реставраційна салька зі столами і жірандолем на серед стелі та з зеркалами на стінах, і сая білярдова з двома прикомірками для гри в карти. Розуміть ся, що ані покою для газет, ані бібліотеки, ані читальні, ані в загалі газет та книжок тут не було; се діяло ся в половині 60-тих років, і такий люксус, як потреба читати, в ту пору не дійшов іще до бориславських промисловців і капіталістів.

У касині раз у раз було повно: одні виходили, другі приходили; у всіх покоях стояв шум та гамір, було майже темно від тютюнового диму; дусив важкий запах спирітуозів, людського поту та нафтових випарів, що долітали від недалеких копалень та магазинів. Їли тут мало, за те пили багато, особливо вечерами та ночами. Тепер, коли Герман увійшов сюди, в ідальні було ледво кілька гостей, за те при білярді та при картах було глітне і шумно.

— А, пан Гольдкремер! Витавмо!— почули ся з ріжних сторін голоси. — Що чувати в Дрогобичі? Як ідуть діла? Ще не докопали ся матки? Будете сьогодні вечір у касині?

Сипали ся гучні питання, простягали ся руки до витана. Герман сопучи та фукаючи пішов просто до їдальні, щоб замовити собі обід; тимчасом кельнер уже застелював для нього стіл, розкладав тарілки та прибори, а сам рестаурактор з низьким поклоном запитував його:

— Якого вина позволить пан добродій? Токай чи Фесляв?

Герман любив обідати сам, так щоб ніхто иньший не сидів пра його столі і, як він любив висловляти ся, не заглядав йому в ложку. Касинові гості знали сю його привычку і шанували її, так як шанували всяку забаганку бориславського короля. Як правдивий гешефтсман Герман обідав швидко, аби наситити живіт, не смакуючи та не роскошуючи ся. Він звичайно підчас їди обмірковував свої інтереси, та сьогодні ті міркування якось не клеїли ся. Пообідавши він велів подати собі чорну каву, закупив цигаро і розваливши ся на софі, що стояла в куті їдальні, сидів німо, цускаючи клуби диму та прислухуючи ся гаморови, що йшов із сусідніх покоїв, стукови білярдових кіїв о кулі та клетови бориславського життя. Тепер, після ситого обіду та пів бутельки доброго вина й думки його були спокійні, якісь ситі та гладкі, плили рівною хвилею, мов ріка, що збігши з шумом і шелестом із гір вийшла на рівнину і тече тихо, широко в гладкім, глинкаватім кориті.

Так ось воно, те, чого він добив ся, за що боров ся, задля чого терпів і мучив ся

довгі літа своєї молодости, що й потому, в мужеських літах, так довго ще веліло на себе ждати! Ось воно — щастя! Богатство! Від памятного ярмарку в Лютовисках минуло вже двацять літ. Як багато за ті літа пережив тодішній бідний барашівник Гершко! І яке все те, пережите в тих літах, було відмінне від бурливих, іноді веселих а іноді страшних пригод його молодости! Лиш одно не змінило ся до остатніх днів — невтомна погоня за капіталом, за богатством, гешефтом. І дивна річ, від часу того памятного ярмарку, а властиво від часу, коли завдяки Вольфовій смерти він зробив ся паном усеї його спадщини, тоб то капіталу в сумі звиш 6000 гульденів, фортуна не переставала всміхати ся йому, але все якось низом, одним оком. Вона чим раз щедріше сипала йому зі свого чарівного рога достатки, зиски та матеріяльні добра, а другою рукою, бачилось, відбирала йому задоволеня, можливість роскошованя надбаним добром, затроювала його промислові та спекуляційні триумфи зовсім, сказати би, байдужними, посторонніми і для реального гешефтсмана навіть соромними дурницями.

Так було між иншим і з його женячкою. Зробивши ся власником шістьох тисяч ренських, що на тодішні дрогобицькі відносини значило вже гарний масток, Герман з разу не знав, що йому починати далі. Його голова горіла від ріжних проєктів і плянів, з якими одначе він не звірював ся нікому. То він думав про гуртову торговлю сілю, особливо в гірських повітах, де сіль найпаче зимою робить ся страшенно дорога задля трудности довозу і при добрім веденю діла можна мати добрий зиск; то думав про торговлю худобою, хоча сьвіжі

згадки про ярмарок у Люговисках наповняли його страхом. А з поза всіх плянів усе незмінно вринав Борислав і його дивна мазь, та власне з цього боку не було можности уложити який будь реальний плян. Тимчасом він аложивши свої гроші в кагальній касі ніби то практикував у торговлі крамщиною, поєи несподівана пригода не вирвала його з тої колії.

Одного вечера, біжучи за якоюсь орудкою Стебницьким трактом він наскочив на велику купу селян, що чогось голосно кричали. Надійшовши ближше він почув з посеред тої купи грубих, сердитих голосів пискливо окрикнути лайки якогось Жида. Гармідер робився все дужший, жидівський голос підносився все вище, і нараз із середини збитої купи почувся глухий лускіт, жидівське „тевалт“, далі зовсім уже нетямний вереск і рев розлюченої юрби.

— Що таке? Що таке? — питав Герман крайнього селянина, що хоч і не брав участі в бійці, але кричав так само сердито як інші.

— Тікай, бо й тобі таке буде, як отому! — відгукнув селянин, і обертаючися до центра юрби кривнувся: — А бий злодія, ошуканця! Не пустіть живого! Досить нассався нашої крові!

Вереск Жида в середині швидко затих, чути було тільки глухі удари, мов молочене важких ціїв, та безтямні виврики тих, що били. Та ось зі всіх боків позбігалися Жида, розіпхнули юрбу і вирвали безтямного, закровавленого свого одновірця з під ніг розлючених селян.

— Що таке? За що бете? — допитували Жида. Та від селян годі було довідатися до-

кладно. „Пявка“, „ошуканець“, „кров нашу ссе“, тай годі. А надто ще побачивши Жида зомлілого і зовсім мов неживого селянина змиркували, що се пахне недобрим, і швидко розбіглися до своїх возів, щоб у сумерку без лиха як найшвидше вибратися з Дрогобича. Лиш ті, що стояли оподалік і були сьвідками всеї історії, розповіли нарешті, що сварка зайшла із за якихось виплат, що побитий змагався з селянами твердячи, що виплатив їм усе, а вони твердили, що не дістали нічого, і нарешті розлючені кинулися до бійки.

Такі вияви селянського самосуду проривалися тоді досить часто і власть, чуючи себе безсильною заобігти кривдженню селян (се було 1849 року) не багато звертала уваги й на те, коли селяни потурбували свого кривдника, особливо коли се був Жид. Ог тим то й не диво, що й отся бійка уйшла селянам безкарно, тим більше, що вони таки лишилися при страті, бо грошій, які їм віддер Жид, так таки не дістали, а після побиття вже навіть не сьміли домагатися. Та найнажнійші наслідки малася бійка для її випадкового сьвідка Германа Гольдкремера. Він належав до тих сьмілих, що перші кинулися розпихати юрбу розлючених селян, він на своїх дужих руках виніс безтямного, закровавленого Жида з побовища, він перший кинувся тверезити його.

— Ах, Мендель Гарткопф! Се Мендель Гарткопф! — крикнули деякі присутні пізнаючи побитого.

— Несіть його до дому! До його дому! Ось тут недалеко, — кричали інші бачучи, що побитий, хоч облитий водою, не ворухиться.

— По лікаря! По лікаря! — кричали інші — Він готов умерти! Він неживий!

— Ні, дихає, дихає!

Герман, весь поплямлений кровю, разом з кількома іншими молодими людьми взяли Мендля на плечі і понесли. Дорогою він очунав на стілько, що застогнав пару разів. Дорогою довідав ся Герман із розмови Жидів, що купую йшли довкола побитою, що Мендель Гарткопф — підприємець і контрактував ся довозити будівельне дерево до військового депо, яке уряд розпочав власне того року будувати за містом. От із за того довозу й вийшла мабуть у нього сварка з селянами.

Мендля занесли до його дому. Перелякані кровавою появою жінка й дочка кинули ся плакати, не знали, що їм робити. Прийшов лікар і сконстатував тяжке покалічення: у Мендля поломано кілька ребер, пороблено кілька дїр у голові та зломано одну ногу. Розпука жінки й дочки була безмежна. Сам Мендель прийшовши троха до себе йойкав найдужше, не лише з болю, а головно того, що тепер пропаде його гешефт, пропаде заробіток, що він зруйнований, бо контрактіві умови тяжкі, а їх недотриманє грозить йому цілковитою руїною.

Почали Жиди радити, як би їм запомогти Мендлю в його лихій пригоді, та всі знаючи Мендлеву круту та скупу вдачу не квапили ся кидати своїх гешефтів, щоб бігати за його ділами. Тут вихопив ся Герман. Його заробіток у склепі був мізерний, він готов був узяти ся до веденя Мендлевих діл, поки сей поздоровів, маючи надію при близшім розгляді сяк чи так знайти тут заробіток і для себе. Мендель згодив ся, вияснив йому, що й як робити, і для

Германа почала ся нова робота. Тепер він пробував найбільше в лісах, мав змови та справи зі злісними й лісничими за добір і число дерева, з рубачами та трачами, з фірманами та селянами за двиганє, виношуванє з лісових ярів, шихтованє, воженє. І тут він показав свою енергію та тямучість, свій бистрий розум та вірний спосіб численя, що задля сподіваної більшої користи радо посв'ячує меншу. Мендель вів діла по старосьвітськи: підплачував лісничих і лісних, щоб гляділи крізь пальці на те, яке і в якій скількості дерево він вивозить із ліса, хапав найбільші, найгрубші і найтяжші штуки, а за те старав ся щадити на платі робітникам та фірманам. Через те осягнув ті недогоди, що трачі помалу та кешько ривали, теслі недбало опраправляли, а фірми не радо возили дерево, опізнювали ся, перевертали в дорозі, а нарешті майстри на місці мусіли занадто грубе та неотесанє дерево обробляти наново — на його кошта. Таким робом він заплутав ся і брив чим раз далі, поки нарешті фірми, доведені його шахрайствами до розпуки, не побили його. Герман узавши веденє діл у свої руки, пішов иншою дорогою, рахунки з робітниками та фірманам повирівнював, з лісними й злісними держав добрі зносини, але все держачи ся докладно контракту, на грубе дерево не лакомив ся, та пильнував, щоб воно було добре обробленє і звезенє на час. По кількох місяцях біганини, торгів і гризот він таки довів до того, що Мендлеві діла стали на чисто і з місячних обрахунків замісь недоборів почали плисти гарні зиски. Мендель, що все ще лежав хорий дома, а зразу нелюбим оком дивив ся на Германову роботу і не-

раз сердився та кляв його, тепер аж яснів, аж неначе набрав здоровля слухаючи його рапортив.

— Герсти, Герш, — говорив він при таких нагодах, — відки ти набрався такої практики?

— *Ech klar immer*, — відповідав Герман.

Се була перша похвала з уст дійсного гешефтсмана, і вона тим більше врадувала Германа.

Мендльова хвороба тяглася якоюсь безкінця. Хоча рани погоїлися і зломана нога зросла, то про те він не вставав із ліжка. Він жалувався на біль у боці, в грудях, кашляв і сох, „хитванів“, як говорили селяни, що бачили втім наслідки тяжкого побиття та копання тяжкими мужицькими чобітьми. Мендель чим раз частіше думав про те, що йому не встати вже більше, думав про забезпечення своєї родини. У нього були два сини, вже давно забезпечені і відділені на бік: один обняв коршму, в якій давніше шинкував Мендель, а другий мав sklep у Самборі. При ньому лишилася жінка й незамужня дочка Ряфка. Покладного капіталу в Мендлі не було; все що мав, він вложив у свій остатній гешефт, доставу дерева до будови військових касарень; із цього гешефту він надіявся значного знеку, та тепер, коли не було надії довести йому самому сей гешефт до кінця, можна було боятися, що все його добро піде на марне. От тим то Герман явився йому як остатня дошка ратунку. Він помалу позбирав про нього відомости, дізнався, що у нього є в кагальній касі значний як на парубка капітал, і постановив собі не пускати доброї нагоди з рук.

В один шабас, обговоривши тижневі рахунки, Мендель нараз заговорив з Германом з иньшої бочки.

— Герш, чому ти не женишся?

— Не знаю, — відповів коротко Герман. — Не думав про се; не маю по що.

— Як то не маєш по що? Маєш шість тисяч готових грошей, можеш розпочати який хочеш гешефт.

— Та от не можу такого гешефту знайти, щоб мені був до вподоби.

— Ти з кожного зробиш золоте дно. У тебе голова добра, — підхлібляв йому Мендель.

— І на кождім можу страгати, — скромно відповів Герман, хоча Мендлева похвала хопила його за серце.

— Ну, а мій гешефт з доставою тобі не подобається?

— Та чомуж би ні? Гешефт не поганий, можна заробити. А головна річ, не треба сидіти на місці й ждати, як тут у місці в склепах. Я, реб Мендель, не привик, щоб гешефт ішов до мене. У мене лиш те гешефт, за чім я хожу, чого шукаю і добиваюся.

— Се дуже гарно. Ну, то може би ти пристає до спілки зо мною?

— Як до спілки?

— А так. Бачиш, я німецький, кашляю, вже навіть іноді кровю кашляю, тільки старій про се не говори нічого, щоб не гризла ся. Значить, не мені вже вганяти ся по лісах та торгувати ся з гоями. А ти молодий, здоров, до такого діла привик, значить — —

Мендель закашлявся сидячи в кріслі. Герман думав і ждав, що він скаже далі.

— Що се значить, реб Мендель? — запитав він бачучи, що Мендень відкашлявши не кінчить свого реченя.

— Значить, обіймай ти се діло.

— Ну, але якаж тут спілка? Що ви будете робити?

— Я піду в землю гнити, — зі зворушенням мовив Мендель. — Але мій контракт... я вложив у се діло свій капітал, хоч і невеличкий. У мене стара жінка, молода дочка, що буде з ними по моїй смерті? Розумієш тепер, яка моя спілка? Бери мою Рифку і веди гешефт для себе й для неї.

Герман не відповів на се нічого. Він доси якось не мав нагоди придивити ся Рифці. Він попросив Мендля дати йому пару день до намислу, а сам заняв ся далі ділом. Його тішив тепер зріст того діла і бачучи день у день, як поступала будова широкого комплексу касарень, ставн та магазинів за містом, мов окремий квартал, він радувався, немов би се було його власне діло.

Та при тім не переставав роззирати ся й за власним гешефтом. Їздячи та ходячи по селах він пронюхував за можливими жерелами зиску. Та се в ту пору було не легко. Край був без ніякого промислу; селянство свіжо увільнене з під панщини, уповне свіжою „волобу“ кинуло ся пити, навіть із занедбанем управи свого власного ґрунту. По селах день і ніч коршми гули криком, співами та бійками охочих селян, за те на полі було пусто, хиба жінки порали ся в городах. А в коршмах ішов формальний карнавал, гуляла молодіж, старші роздебендювали про колишні буки та про нову свободу, кпили з панів, та не маючи

на кім виявити свого свобідного духа, за що будь заходили в сварку, ділили ся на партії, при чім головачі щедро поїли кожний своїх сторонників і цькували їх бити ся одні з другими. Підіймався крик і вереск, миготіли в повітрі крєпкі палиці, літали поліна кидані на осліп у юрбу, дреньчали розбивані вікна і йшов лускіт по п'яних головах та хребтах, мов на здоровім тоці. А серед тої сутолоки, затулений десь у куті стояв арендар та дрожачи зі страху все таки лише цмокав і записував, що йому попсовано, що збито, що випито і вилито і все числив та числив по подвійних цінах. І Герш часто бував свідком таких сцен, залюбки переносив ся в душу таких арендарів і звичайно кінчив рефлексією:

— Ні, нема краще в теперішніх часах, як бути арендаром!

Та придивляючи ся ближше до арендарського життя він тратив смак до нього. Що то за гешефт? Ниві хлопці пють, а за рік мусять перестати, бо нізащо буде. І що за гешефт мати все діло з п'яними хлопами, яким нічого не значить замись на себе самих кинути ся на жиди. Випадків вимордуваня арендарів із усіми їх родинами було багато і про них тихо шептано по арендарських родинах. І мужики знали про них з устної газети, і з бутним усьміхом пуджали ними своїх жидів. Ні, Гершови се не було до смаку. Се небезпечний гешефт, не такий, як носив ся перед його душею. Його тягло до землі, невичерпаної скарбниці богатства, але земля була немов глуха, не відкривала свого нутра і він не знав, де й як доступити до нього.

Пробуваючи в Дрогобичі він ночував у Мендля, — ночував, бо весь день був занятий при будові та при фірманках. Мендель по-малу видужував, але не було надії, щоб міг прийти до давнього здоров'я. Кашлив сильно, плював кровю, тай зломана нога почала знов пухнути, немов гнила в середині.

— Вічого з мене не буде! — говорив він нераз Гершови і уривав. Герш потішав його, що ще воно не так зле, але Мендель хитав головою і мовчав. Мендльова жінка Хана була дуже балакуча і добродушна жидівка і старала ся прогнати журу з душі свого чоловіка, та се їй не вдавало ся.

— Е, що ти мені говориш, — бурчав він не раз махаючи рукою. — Я вмру і лишу вас без нічого. Адже все, що я мав, вложено в ту доставу. То певно, що Герш заняв ся нею щиро і тепер не грозить нам ніщо, але нехай він знайде який пньший інтерес і подякує мені за службу, то що буде? Тай без того я його довго не можу держати. Адже йому треба заплатити, а чим я заплачу?

Хана осьміхала ся.

— Ну, ну, не такий він простак, щоб маючи в руках такий гешефт, як доставу, чекав на твою плату. Про се вже ти не бій ся!

А під вікном тої хатини, вбогої та устроєної мов би лиш тимчасово, з брудними стіоами та давно немитими дверми, з убогими сирятдкм та без признаки якогось естетичного смаку, нень у день за шитвом сиділа невеличка, чортява дівчина, з великими, чорними, якось тужно блискучими очима, сиділа похилена над шитвом і мовчала. Була мов чужа в хаті. Не то, щоб її не любили батько її мати, — нав-

пакі, вони просто трясли ся над нею, — але її так якось ніщо не вязало до їх життя, вона не цікавила ся їх інтересами, не вміла тішити ся їх radoщами і взагалі, бачилось, не знала, що таке щира втіха. Ота охочість до життя, що лежить в основі жидівського родивного побуту і не ломаєть ся ні в яких пригодах, була невідома їй. Сиділа в хаті на своїм місці біля вікна, говорила мало, іноді тихесенько співала сумні-сумні жидівські пісеньки, і лише десь-колись підносила зір похилений над шитвом і водила ним по хаті, мов пташва всаджена в клітку, немов дивуючи ся, де се вона і чому вона посаджена тут. Герш з разу навіть не завважав її. Коли принесли Мендля покровавленого і мов неживого і вона разом з мамою припадала коло нього та заходила ся плачем, видала ся Гершови малою дитиною, на яку не варто було звертати уваги. Потім, пробуваючи частійше в їх домі, він рідко бачив її, бо вона зараз вечером ішла спати, а в ранці виходила до склепу, для якого поставила своє шитво. Аж раз, здивавши її на вулиці, Герш зупинив ся здивовано, мов перший раз побачив її. Була невеличкого росту, тонка і повільна в рухах, та той вираз тужливої задуми, який усе лежав на її лиці, поневолі зачудував Герша.

— Ти Рифка? — промовив він до неї. — А я й не пізнав з разу. Бачучи тебе дома я вважав тебе за малу дитину.

— Не займаю багато місця, — промовила вона немов з жалем.

Герш усьміхнув ся.

— Кудиж ти ходила?

— Я тут шню для склепу. А ти що? Іздиш по селах? Ах, як я люблю село! Я в селі родила ся, батько був арендарем. Поля, ліси, садки — ах, як там гарно в селі! Я й доси згадую.

— А місто не тягне тебе?

— Щож, тут тато й мама, то й я з ними. Я не жалую ся, заробляю тут і помагаю родичам. Лише тужно троха.

— За чим? Може там був який мела-мед, що вправ тобі в око?

— Ні, ні. Бажалось би подихати сільським повітрям. Тут якось душно.

— Поїдемо колись обое.

— Як мама пустить, то й овшім.

І на тім розійшли ся. Гершко зрештою швидко й забув свою обіцянку взяти її з собою в село, тай не до того йому було, а вона також не згадувала про се мамі, боячись, що ся не позволят. Мама так привикла бачити її при собі, дивити ся на неї і почувати її присутність, що певно не пустилаб її з чужим парубком кудись у непевну дорогу.

Оттак минуло літо, минула осінь. Під зиму Мендльова слабість погіршила ся. Він стогнав, невилічена нога гнила і наповняла хату неприємним сопухом, кашель докучав йому що раз гірше. Герш перестав ночувати в них і в Мендлевій хаті зробило ся зовсім сумно й понуро. Одного шабасу по молитві в божниці до Герша підійшов знаний у Дрогобичі „реб Мойше“, якому зрештою сей титул давали лише задля його великої, сивої бороди, а який попри своє крамарство грав серед дрогобицьких жидів почесну ролю шадхена, тоб то громадського сватача.

— Ти, Герш, — сказав він з якоюсь гумористичною погрозою.

— Чого? — відкликнув ся Герш.

— Що ти собі думаєш?

Герш видивив ся на нього і нарешті здецидований сказав:

— Нічого не думаю.

— То то я й бачу, що нічого не думаєш.

А се зле. Ніколи не вадить подумати.

— Про щож мені думати?

— Як то про що? Кілько тобі літ?

— Двацять п'ятий іде.

— З кляс вийшов?

— Та вийшов.

— Від війська вільний?

— Не взяли, як бачите.

— Ще би не бачити! Нездара з тебе.

— Як би взяли, я-б не плакав.

— А з Мендлем що чувати?

— Та щож, він лежить хорий, а його діла я веду.

— Платить тобі?

— Я й не впоминаю ся, а зрештою маю свій маленький дохід з боку.

— Ну, ну, я вже знаю. А про те ти дурень.

— Всі ми в пана Бога дурні.

— Не мішай сюди пана Бога. Ти зле робиш, що лшавєш Мендльову жінку й дочку без потіхи.

— Чим же я їх потішу? По кожній виплаті віддаю їм гроші з рахунку, тай що можу, то говорю їм.

— А чому перестав ночувати в них?

— Тісно там. Задуха. Хорий стогне і кашляє.

— А тобі то прикро.

— Ну, та всеж неприємно.

— А їм, думавш, приємно, Ханї та Рифці?

Герш знов видивив ся на старого.

— Сеж їх муж і батько, — мовив він,
— а я їм чужий.

— Хто ночує під моїм дахом, той мені не чужий. А знаєш, чому вони так посумніли в остатні часи?

— Як мали не посумніти, коли старому щораз гірше?

— Ні, не тому. Вони вже знають, що йому ліпше не буде. Ти причина їх смутку.

— Я? А то яким способом?

— А ти. Бо вони, обоє старі, уложили собі, що ти візьмеш їх дочку, а тепер ти очевидно покидавш її.

— Я візьму?... Я покидаю?... Реб Мойше, але яж і не думав про женячку ані про Рифку.

— Яж кажу, що ти дурень, стовп, туман! Двацятий четвертий рік переступив і не думав! І щодень бачив перед собою таку красуню, як Рифка, і не думав!

— Хиба вона красуня?

— А хиба ти сліпий тай не бачиш? Та то золото, не дівчина! Ти не варт її ноги цілувати.

— То може вона не прийме мене?

— Кажу тобі, що її батько й мати на тебе всю думку мали. А вже як старі скажуть, то так і буде. Хиба ти не схочеш.

— Та я.. я не думав про се ніколи.

— Зараз подумай і скажи мені, чи маю йти в свати. Тай що тут думати? Тиж богач, гроші мавш, на яке хочеш діло підеш і заробиш. А вона також дістане щось по батькови.

Бери не думаючи! А старому лекше буде вмирати, як побачить її з тобою в парі.

Оттак було улескане Гершове весіле з Рифкою. Він якось не мав відваги придивлятись їй близьше, жартувати з нею ані позовляти собі якісь вольности, як наречений з нареченою. Її батьки тішили ся при кождім його приході. Старий Мендель велів переписати на нього свій контракт з військовою дирекцією, Хана витала і пестила його як сина, а про те все таки він не почував особливої радості та роскоші пробуваючи в тім домі. Рифка була як звичайно ласкава до нього, всміхала ся мов місяць кризь хмару, але говорила мало і все сиділа схилена лицем над своїм шптвом, як чиста, меланхолійна поезія сеї хати.

Вони побрали ся і кілька день по їх шлюбі вмер старий Мендель, благословлячи своїх дітей. Герш зараз переніс ся з жінкою й тецею на инше помешканє, наняв два покої з кухнею, справив нове хоч і скромне умебльованє. Теща втішала ся, але Рифка як звичайно була мовчазлива, нерушлива, і тільки її великі, чорні очі дивили ся кудесь у далечинь, мов у тужливої пташини замкненої в клітці. Гершови за кождим разом робило ся жаль, коли заглядав у ті очі.

— Рифцю, — мовив він до неї, — що тобі таке? чого ти така сумна сидиш?

— Я не сумна.

— А я двілю ся на тебе, і якійсь жаль хапає мене за серце. Так немов би я чимось скривдив, зневолив тебе.

— Ні, спасибі тобі! Мені нічого не бракує. От так би часом на село поїхала.

Герш у найблизшу суботу устроїв санну проїздку за Дрогобич, на Млиники, через Тептюж аж до Тустанович. Опинивши ся серед ліска, якого високі, дубові конарі нависали над дорогою обсіпані снігом як адоровенна повокова коронка, вона почула себе задоволеною.

— Ах, гарно, — прошептала і здавалось, мовчки впивала ся красою зимового пейзажа; та поки доїхали до Тустанович, їй уже захотіло ся до дому.

— Чого будемо без потреби їхати так далеко?

— Яке далеко. А ти подихай сим повітрям, полюбуй ся видом!

— Що за вид! — якось сквашено відповіла вона. — Нічого особливого.

Вернули до дому. Герш уже тоді, в першій році їх життя, слідив крок за кроком, як оте, що йому справляло почуте жалю на її вид, отой вираз туги за чимось далеким і неосажним, чого вона мабуть і сама не підозривала, погасає, тратить свій блиск і переходить у якусь апатію. Вона цілими днями сиділа нерухомо біля вікна, покинула шитво, не займала ся ніяким господарським ділом ані кухнею, і німо та безучасно гляділа на вулицю.

Гершко зайнятий своїми ділами рідко коли крім шабасу проводив дні дома і зразу не турбував ся тим. Надія, що у Рифки незабаром уродить ся дитина, яка оживить її, заставить більше рушати ся і порати ся, заспокоювала його. При тім же він не мав до жінки ніяких вимогів, вона не потребувала нічого робити, теща сама заходила маленьке домашнє хозяйство, в якому йшло тихе, одноманітне житє.

Та з часом прийшла зміна. У Рифки родив ся син. Порід був дуже тяжкий, мучив її майже цілий день і лише при помочи лікарів можна було дитину і матір удержати при житю.

Коли Рифка видужала з породових болів, у неї появили ся признаки божевіля. Вона кілька разів поривала ся зїсти свою дитину і мати мусіла взяти її до себе та наняти мамку, бо з Рифкою ані хвилини не можна було лишити її саму. Потім, деь так по році, коли хлопчик почав уже бігати і своїм гомоном заповняти хату, вона дуже полюбила його, пестила, цілувала, задля нього покинула навіть свою дотеперішню нерушливість, бігала і реготала ся разом із ним. Гершкови полекшало троха на душі і він тим упертійше заняв ся своїм заробітком. Достави до депо тягла ся три роки, потім знайшла ся ще одна подібна робота і ще третя. Хоч зиск із них був невеличкий а клопотів багато, всеж таки Герш почував себе задоволеним. За намовою своєї тещі, яка здавна марила про те, щоб мати свій sklep і урядувати за його прилавком, він заложив sklep з блаватними товарами, та ледво спровадив товари вложивши в них половину свого капіталу, коли в ринку вибухла пожежа, що знищила також його sklep з товарами.

— Ні, — сказав він після сеї пригоди до тещі, — видно, не стелить ся мені дорога до skleпу і не хочу робити другої проби.

І він знов пішов по селах, скуповував худобу і висплав до Відня, возив сіль у гори, та все чув якесь незадоволенє, мов не натрапивши доси на те, що властиво повинно бути його занятєм. Оттак тягло ся десять літ. В осени 1859 року, переходячи Борислав, він поба-

чив якусь нову, муровану буду обік села на толоці і поцітавив ся, що се?

— Ах, се Домсова копальня, — сказав йому знайомий селянин.

— Домс? Се що за Домс?

— Се такий собі панок, прусак. Він, кажуть, був у Гамериці і там придивив ся, як із кипячки роблять таке як воду, і вживають до освітлення.

Герш не слухав довше і побіг стежкою через потічок до нової фабрики.

— Чи пан Домс? — запитав він заживного панка середніх літ, що ходив по будинку і голосним криком давав розпорядки, раз у раз лаючи „die dummen Polen“ за їх безрадість та слямазарність.

— Was wollen? — запитав він Гершка побачивши його в нутрі будинку.

Гершко підняв на хвилю капелюх і зараз наложив його знов на голову, і сказав, що зацікавив ся новим підприємством та хотів би оглянути його.

— Eintritt verboten! — гукнув Домс виводячи його з будинка і показуючи напне надо дверми. — Не вільно до середини. То мій секрет.

— Я не хочу вивідувати ваш секрет, — мовив Гершко, — але хотів тільки одно запитати ся: чи справді з отсеї кипячки можна зробити чисту нафту?

— А вжеж можна. Dummer Jud! Ще й питає. Може й ти хочеш брати ся до сего діла?

— Чому би ні? Мене вже давно кортить і я пару разів пробував перетоплювати кипячку, але нічого з того не виходило.

— Певно, такому простакови, що не має понятя про хемію і хемічне чищене, ніколи нічого не вийде. Ходи сюди і подиви ся!

І він запровадив його до своєї фабрики, де стояв великий котел повний кипячки і обік кітла дестіляційний апарат. Він показав йому конструкцію і додав:

— Dumme Polen von Galizien! Мають тут такі скарби в землі і ані пальцем не кивнуть, щоб використувати їх. Preussen müssen kommen, щоб їх навчити.

— Die Juden könnenns auch! — усміхаючи ся докинув Герш.

— Пробуйте! Штуки нема ніякої, а продукція дасть певні зиски.

Се була перша лекція нафтярства, яку одержав Герш, і від тої хвилі його доля була рішена. Він зараз же сторгував у бориславських селян у різних пунктах кілька часток землі, і зараз же уложив собі плян копання. За його прикладом пішли інші жиди і не минуло року, як усі бориславські толоки та пустарі — бо такі найлекше можна було купити — покрили ся законами, що робили ся зовсім примітивно, руками, з боків замість цямрини обгороджували ся прутяними кошами і по кількох сяжнях прокопу давали звичайно жилу, з якої йшла кипячка.

Ся продукція була легка і нерізіковна, тай не дуже поплатна. Кипячка була тзв. зашкірна, чорна аж густа. Жиди не вмiли добре вичащувати її; виходила нафта жовтава, каламутна, прудка на підпалі, небезпечна в своїх вибухах. Та швидко дестіляція зробила ся кращою і нафта пішла на торзі, витискаючи американську. Рівночасно з тим вичерпала ся

зашкірна кипячка; тисячі ямок покопаних скрізь довкола Борислава давали чим раз скупійше того неапетитного, та корисного плинну. Треба було копати глибше.

Перше десятилітє тої експльоатації, роблене по жидівськи, поспішно, з занедбанем усяких приписів гігієни й обережности, коштувало смерти тисячів робітників. Під напором підземних нафтових жерел ями часто валили ся засипаючи робітників; многі гибли в часі наглих вибухів жерела в кипячці; поліції і власти безпечности не було ані сліду. Жиди стали всевладними панамі в Бориславі, задержували в тайні тисячні свої занедбаня та злочини. Герш вів перед у тім скаженім танці і весь увійшов у спекуляційну горячку. Йому щастило в усьому. Коли деякі його конкуренти вклали тисячі в гешефт, і прокопавши їх безуспішно та наробивши ще довгів утікали з Борислава „без капців“, як жартували з них ріпники, то Гершови, який тепер у зносинах із заграничними фірмами самоправно прозвав себе Германом, не тільки на власних частках щастило докопувати ся кипячки на десятім, дванацятім чи пятнадцятім сяжні; він закупував також ями розпочаті його збанкrotованими конкурентами і звичайно прокопавши ще кілька сяжнів гллубше таки докопував ся кипячки. За його починаем і головно на його акціяж повстала велика дестиларня біля Дрогобича, перша в тім роді в Австрії, і здобула для бориславської нафти широкий торговий відбут на всю Европу. Герман Гольдкремер став ся одною з авторітетних і впливових фірм у нафтовім ділі; капітали, які він пускав у оборот, робили ся чим раз більші; якимось інстинктом

виробленим іще в либацьких часах він відчував кожду добру конектуру в тораї, кожде корисне місце на терені. Йому завидували, ріжні конкуренти старали ся наводити на нього всякі клопоти, денунційовали його до суду за найменші надужитя в його роботах, та все те він умів поборювати, скрізь умів зробити лад і опанувати ситуацію.

І тепер згадуючи се десятилітє горячкової боротьби, Герман аж швидше задихав, аж стрепенув ся в своїм кріслі. Гарний був час, пора ненастанного зусилля. Треба було день і ніч пильнувати, стояти на сторожі, обороняти ся від несумлінних конкурентів, що сотки разів підкидали огонь у його магазини, ушкоджували його апарати, підмовляли його робітників, навіть засідали ся на нього самого, бо в Бориславі в ту пору панувало право п'ястука і не щадило ані робітників ані головачів. Та все те вмів Герман оминати щасливо, запобігаючи шкодам, підставляючи ногу своїм противникам, викручуючи ся від властей. Він не сипав грішми, як інші Жиди, коли їх прикрутить якесь лихо в відносинах до власти, не лякав ся чого будь і скрізь умів показати себе чоловіком солідним і певним свого там, де інші тратили голову.

Він майже не жив у ту пору родинним житем. Не бував дома цілими місяцями, то їздячи до Відня, Вроцлава та Берліна, то працюючи на місці в Бориславі. Часом тільки він зітхав згадуючи свою домівку, до якої його не тягло нічого. Жінка почувала до нього якесь обриджене, викликане її хоробливим станом, і не любила й на очі бачити його, тай із сина він не зазнавав потіхи. Те, що йому вважа-

до ся найпростійшим, найнатуральнішим — дочекати ся з сина такогуж гешефтсмана, як і він сам і гідного наступника його капіталів, подавало мало надії на справдженє. Малий Дувідко вже з самого малку був дивної, хоробливої вдачі. Страшенно нервовий і дразливий він у дитинстві терпів від нападів корчів подібних до епілепсії, які мучили його до десяти літ і спиняли його духовий розвій. У тім часі в ньому розвили ся жорстокі інстинкти, любив мучити звірів і людвй, дивити ся на терпіня і конанє, обливав поковвих собачок своєї матери окропом, випікав їм очи, врїзував уха і хвосту і сердечно реготав ся при їх болїзному скомліню. Так само жорстоко він поводив ся зі слугами, з сусїдськими дїтьми; взагалї скрізь, де він появляв ся, ширив ся страх серед дїтий; усї звали його не інакше як стеклим Дувідком і тікали від нього, щоб не потерпіти від його диких капризів, що нападали його якоеь раптом, серед веселої забави та дїточого гомону. Герман мав багато клопотів із за тих дитячих забавок свого Дувідка. То він витаючи ся з дївчинкою, яка йому дуже подобала ся, покусав її лице або запалить на нїй сукунку і плече в долонї та регочеть ся, коли дитина верещить і веть ся з болю; граючи ся з хлопцями він нї з сего нї з того одного посадить у кропиву або побє терном або вдарить каменем у голову. Часто родичі поранених дїтий тягали Германа до суду за пакости його сина і забороняли дїтям ходити на забаву з ним.

На шестім році віддали Дувідка до васпільянської школи, тай тут було не ліпше. Дувідко був тупої голови, при тім упертий і непо-

слушний і нїяк не можна було відучити його від того, щоб не робив пакостей своїм товаришам. Він дер їх книжки, рїзав їх одежі, копав і смикав за волосє, кого міг попасти, і виробляв тисячні збитки, що свідчили не так про його гумор, як радше про якусь брутальну дикість його вдачі і замилуванє до жорстокости. Вчителї упоминали його з разу лагідно, далї острїйше, а нарештї один, не можучи потерпіти з його збитками, які виробляв підчас години, велїв ученикам простягти його на лавцї і сам власноручно влінив йому кілька тростинок у „стару паню“. Страшно було глянути, що діяло ся тоді з Дувідком. З разу він немов сам собі не вірив, що його сьміють бити. Дома його не карали за жадні пакостий навички, мати ще захвалювала його і вважала єї пакости за обяв енергїчної, самостійної натура. А тут нараз посьміли, ще з такою церемонїєю, простягати його на лавку! Він розучливо, закусивши зуби, боронив ся, відбївав ся руками й ногами, а далї внявши ніж, який завше носив при собі, поранив руку одному з тих, що тримали його, і був би поранив ще й інших, як би учитель із заду не вирвав йому ножа з руки. Колиж удари залоскотїли на його тіло, Дувідко нараз замовк, поблїд увесь і закусив уста аж до крови, і аж тоді, як його випустили з рук, оглянув ся тупим зором довкола, зверещав страшенно і кинув ся на землю в епілептичних корчах. Дїти перелякали ся, та не менше перелякав ся й сам учитель. Його почали трусити, віддивати водою, але се не помагало нічого; покликали сторожа і учитель велїв віднести його до дому. Страх, якого репету наробила Рифка, побачивши свого Гот-

ліба — бо так з великої любови вона кликала Дувідка — в такім стані. Вона прибігла до школи і мало не видерла очий учителеви, а потім побігла на скаргу до ректора. Сей прийняв її не дуже то чемно, заквідаючи їй, що розвезла свого сінка як циганську пугу, і такого розпущеного та злобного хлопця вони не можуть стерпіти в школі.

— Алез він хорий, хорий! — кричала Рифка, у якої серце рвало ся на саму думку, що хтось міг доторкнути ся її божниця.

— Коли хорий, то держить його дома, — сказав ректор. — У нас не шпиталь, а школа.

— У вас не школа, а шкіродерня, катівня, — верещала Рифка. — Я вас до суду подам, я пошукаю свого права. Я вас навчу!

На сьому одначе справа й скінчила ся, бо в суді не прийняли скарги — тоді ще не розуміли науки без битя — а Василіяни не прийняли Дувідка до школи. Він так і лшвив ся в приватній науці.

— По що йому та школа? — говорила Рифка своїй мамі. — Він і без того все ліше знає від них. Вони з одної зависти знущали ся над ним. Отже я їм покажу, що він сам без них більше навчить ся, як у їх дурацькій школі.

Дувідкови ваяли приватного вчителя, але справа через те не посунула ся на перед. До деяких предметів, головно до рахунків, його зовсім не тягло і година рахунків бувала йому найтяжшою мукою. Тільки модні тоді кримінальні романи „Рінальдо Рінальдїні“ та повісти Ежена Сю, Габорію, Монтепена і інших романтиків зацікавили його, і від тепер увесь час вільний

від пустого байдкуваня він обертав на лектуру, від якої кипіло в його голові і бурило ся в його фантазії. Батько зрештою не дбав про його вихованє. Він також був неосвічений і не відчував потреби книжки, тай знав при тім, що Дувідкови ніякого спеціального, фахового знаня не потрібно, бо він буде мати гроші.

— Гроші велика річ, — говорив нераз Герман у своїм домашнім крузі. — Слухай, сінку, гроші, то всемогучий пан! З грішми ти мудрий, а без грошей дурень. З грішми ти пан, а без грошей капцан. З грішми тебе шанують, а без грошей на тебе плюють.

— А мені про гроші байдуже! — мовив Дувідко.

— А чогож тобі треба? чимби ти хотів бути?

— Розбійником, — мовив усміхаючи ся Дувідко — не для грошей, не для рабунку — що мені гроші? Візьму і закопаю в землю. А для самої небезпеки, для тих дивних пригод, що на саму їх згадку аж мороз іде по тілі. Отсе мені житє!

— Ах, то рицарська кров! То рицарська кров! — шептала Рифка подивляючи Дувідкові слова.

А Герман сьміяв ся.

— Ну, ну, сінку, тепер то не в моді. Ми також по своїому розбійники, стоїмо на чатах, пильнуємо хвилі, плянуємо напади і відбиваємо чужі, ставимо засідки і ризикуємо. То, сінку, війна, в якій треба більше дотепу, хитрости, безоглядности і обережности, як у розбійництві.

— Але я тої війни не люблю, — скрививши рота мовив Дувідко. — Я люблю, як щось живе треплеть ся мені в руках, а я раз за разом затоплюю ніж у його тіло і сліджу його передсмертні судороги і люблю ся струмками горячої крові, що бє ключем із його ран, і слухаю його передсмертного стогону і харчання. Отсе првемність! Чуєш, що ти пан над житєм людським, коли можеш відібрати його в кожній хвилі.

Германови ніяково було слухати таких концептів, хоч він не вірив у їх серйозність та вважав їх високими тих розбійницьких повістей, якими зачитував ся його син. Лише блиск його очей, дивий і кровожадний, коли його фантазія забігала на такі теми, велів бачити в них вплив дійсного нахилу його вдачі. Герман здвигав раменами і йшов за своїм ділом, а Дувідко довго ще з матір'ю фантазував на тему розбоїв і вбійств, і вона з подивом слухала його фантазій та все лише шептала:

— Рыцарська вдача! Що за рыцарська вдача.

— От дїтвак, нехай фантазує, — мовив Герман сльовуючи на підлогу, потім зажмуририв очі і задрімав.

І снить ся йому, що він лежить на зеленій мураві, пахучій подихами весни, а над ним висить яене небо глибоко-блакитною безоднею. І мурава під ним мов ледова крига пливе кудись по якомусь невидному, безбережному морю. Його серце починає бити живіше, мов у чоловіка, що летить, але рівночасно все його тіло таке ослаблене, знесилене, що він не може ворухнути ані рукою, ані ногою. І глядять у гору і бачить, що край його голови виростає

пальма і звішує над ним своє здоровенне листє мов великий парасоль. А в тім листю ворухить ся щось неясне, невидне в тіни листя, а замітне тільки якимись металевими відблисками, що пробігають від часу до часу, коли те неясне частиною свого тіла висунеть ся на сонічне сьвітло. Ах, тепер він бачить: се гадюка, величезна гадюка, Boa Constrictor, що склубив ся серед пальмового листя і отсе висунувши голову в низ і загнувши шию гаком своїми пронизливими очима вдивляеть ся в нього. Герман і собіж не може звести очей від зору гадюки; його серце беть ся швидко-швидко — не знати, чи трівогою, чи радістю; ані думки про те, щоб тікати кудесь, кликати помочи. І нараз лускїт, мов бн з батога тріснув, гадюка випростувала ся і впала з дерева на мураву ось-ось біля нього і на своїй шиї він почув холодний дотик її голови і прокинув ся.

— Ну? — вирвало ся несьвідомо з його уст.

Перед ним стояв Дувідко, покритий пиллом, задиханий і з густими румянцями на лиці.

— Се ти? — промовив Герман окпдаючи його очима. — Пішки йшов?

— Ні, верхи їхав. На буланім, — мовив Дувідко.

— І не скинув тебе?

Дувідко не відповів на сю невинну інсінуацію, але сїв на рїг стола мов на коня і почав махати ногами.

— Може що стало ся дома, що ти приїхав? — питав Герман не ворущачи ся з фотелю і докінчуючи свою сіесту.

— Ні, не стало ся нічого.

— А чогож ти приїхав?

— Так собі. Нудно стало. Що мені робити?

— Щобудь роби, то не буде нудно. Ось тут до веденя рахунків здалась би ще одна сила.

— До веденя рахунків! — скрикнув Дувідко. — Тяж знаєш, тату, що мені рахунки обридливіші від усього на світі.

— Попробуй, то швидко й засмакуєш.

— Ні, не хочу. Як засмакую, то візьму ся, а тепер не хочу.

— Ну, то може полізеш у яму?

Дувідко витріщив очи на батька. Така думка, щоб він ліз у яму як простий ріпник, не приходила йому ніколи в голову.

— У яму? Чого?

— Копати, — з усміхом відповів Герман. — Коли тобі нудно, се найліпший спосіб. І небезпечно, почувш, як заморока ходить по нафтових жилах і булькоче і преть ся до стін ями. Ну, і плату дістанеш.

— А ти був там, у низу?

— Певно, що був.

— Ну і що?

— І нічого. Побув, покопав тай виліз.

— Ну, то мені байдуже. Не піду. І загалом, тату... я хочу бути великим чоловіком.

— Добре, будь.

— І славним, голосним на весь край.

— Не знаю, на що се тобі придасть ся, але як хочеш, то будь.

— Чую в собі силу, відвагу, рішучість...

— То дуже красно. Лізь у яму і працюй.

— Тату, не сьмій ся з мене! Мене пре щось, розпирає до якогось незвичайного діла, а ти мені: лізь у яму.

— Якогож тобі незвичайного діла треба? Що ти можеш зробити незвичайне?

— О, зробити незвичайне діло! Певно, на се треба й незвичайного чоловіка, незвичайної вдачі. А все те в мене єсть. Мене розпирають гадки. Якість високі бажаня не дають мені спати.

— Скільки знаю, — мовив усміхаючи ся Герман, — усе спиш міцно і храпиш як жорновий камінь.

— Але й у сні не покидають мене думки! — говорив Дувідко не звертаючи уваги на батькові кпини. — Я би хотів видумати щось таке, чого доси ніхто не видумав, збудувати щось таке, чого ніхто не збудував. Я би хотів видумати чоловіка иншого, висшого понад те, що живе нині на землі. Щоб він плавав у воді як риба, літав у повітрі як птах, щоб міг піднести ся на місяць, на сонце, пролітати всесвітні простори як промінь. От се було би раз! Отсе була би задача гідна найбільшого філософа.

— Видумати се, Дувідку, потрафить і дурень, а зробити — от що трудніше. Та вжеж і повидумували всякі машини і до біганя і до плаваня і до літаня...

— Машини! Що таке машини? Ти її зроби, ти її монтуй, ти її обслугуй, а вона попустить ся і ти стій як дурень! Тьфу, паскудство! Тут не машин потрібно, а натуру людську перемінити, піднести на висший ступінь! Ось що мені хотілось би видумати.

— А може би ти хотів дещо гроший?

— На що мені гроший?

— Ну, так, на цукерки, чоколядки.

— Що то, я двтина, щоб їв цукерка та чоколядки?

— Та хоч і не дитина. Все таки менше б тобі нудило ся і ти не займав ся б такою фільозофією. Ну, але годі з нею. Мені пора йти оглянути роботу. Підеш зо мною?

IV.

☒ Сонце почвнало хилити ся з полудня. Його горяче промінє сипало ся іскристим дощем на бориславське підгірє, розсипаючи ся по сугорбах сірої глини, видобутої з глибочних ям, розпалюючи тонкі, дротяні ливви навивнені на корбах, заломлюючи ся і мигтячи всіми фарбами веселеки на калюжах густої кипячки. Тягло душним, нафтовим сопухом. Мелянхольїно поскрипували корби, якими спускано робітників у глибоць або добувано з низу деп у кіблях. Поміж ямами вештали ся тут і там дозорці; біля корб стояли робітники і раз у раз то згинали ся в низ, то підіймали ся в гору, крутячи корбами; вся праця заховала ся в глибоць землі, там у тіні темні ями, де блимали лише маленькі лямпочки, а заморока глухо булькотіла в підземних жилах.

Тут і там поміж ямами здіямали ся кошари або великі шопи, що були складами робучих знарядів та добутого матеріялу. Тут звичайно й самі робітники спочивали дожидючи своєї черги — йти в яму. Робили день і ніч, на „шихти“, кожда шихта по шість годив. Виробивши шихту одні робітники виходили на верх, а инші йшли на їх місце на дно. При корбі оди робив звичайно три шихти, тобто 18 годив без унину; молоді хлопці, яких найчастійше уживано до сеї праці, в перших днях блювали від за-

вороту в голові при тій роботі і часто падали знесилені, поки дозорець копняком не доводив їх до притомности.

— Не лежи, пся твоя мати! — кричав дозорець. — Хочеш у ямі хлопа задушити? Дуй свиня за штири шістки!

І хлопець хапав ся знов за корбу, якою млинковано повітре з гори до ями, щоб вперти відтам удушливі нафтові сопухи.

Дзвінь - дзвінь - дзвінь! Дзвінок з ями. І два парубки хапають ся за вищу корбу, що стоїть на двох стовпах над ямою і починають тягти в гору відро. Одно йде в гору, друге рівночасно в долину, і поки тут одно випорожнять, друге в низу наповняють. І так далі, також без упину вісімнадцять годин.

Герман із сином ішов поміж ямами, поміж довгими рядами отих корбарів, що раз у раз мов автомати хитали ся, мірно кланяючись у пояє і знов простуючи ся. Їх видно було скрізь, куди оком глянь. Звиш десять тисяч ям на широкій леваді прозваній Новим світом, було в руху, і вся та левада виглядала як велика нива покрита отакими розхитаними людьми. Якийсь сонний, понурий дух лежав над левадою. Лиш деде в кошарах цюкали телі лагодячи нові цямрини для ям; у шлюсарні біля Домсової фабрики пишцать і свищуть циркулярки, острячи зняряди до лупання каменя, який декуди попадаєть ся в ямах; дим чорними стовпами стоїть над дахами дестиларень на Волянці, і там, коло тих дестиларень чути гамір і крики робітників, фірманів та факторів. Герман з залюбованєм роздивляв ся по крайобразі, що для ока не проявляв нічого принадного крім хиба темнозеленого Діла, який за-

кривав західну і південну часть обрію. Для нього сей крайобраз був найлюбійший з усіх, бо з нутра сеї землі плило його багатство. Зашкірна нафта вже давно вичерпала ся, треба було йти глибоше; тут появили ся багаті поклади воску, з якого Герман надівав ся великих зисків, маючи вже звістку про спосіб його чищення. Треба буде будувати для сего нову дестиларню, ну, та се не біда. Аби тільки докопати ся багатших жерел кипячки та покладів воску, аби тільки пустити діло в більший рух! Оттой сонний супокій, що лежав над Бориславом сього дїтнього пополудня, дуже не сподобав ся йому; він рад би був, щоб тут стояв гамір, клекотіло житє, вештали ся купи народу. Адже се жерело світла на весь край, жерело промислового руху. Не вже все в Галичині мусить іти так сонно, мляво, так якоесь по патріархальному, немов би тим людям усе на світі було байдуже?

— Тате, чуєш? — промовив Дувідко.

— Дзвінок із ями. Ну, щож у тім дивного?

— Алярмовий дзвінок!

Дзвінок над найблизшою ямою зазойкав нагло якимось розпучливим голосом і нараз затих. До ями підбіг дозорець.

— Що там таке? — запитав тих, що крутили корбою.

— Не знати. Відро не йде.

— Обвалила ся яма.

І дозорець живо накинув на себе пояє безпеки, засилив його за ливну і вступив у відро.

— Спускайте! — мовив до тих, що стояли при корбі. За хвилю щез у пїтьмі, лише

світло лампки, яку мав при поясі, мов червоний червачок мигало іноді з глибокої п'їтьми і знов щезало в нїй.

Уже десятїй, уже двацятїй, трицятїй, со-
роковий сяжень. На п'ятдесятїм сїгнал — тяг-
ти назад.

— Що там таке? — запитав Герман до-
зорця, коли сїй появил ся на сьвітло.

— Завалила ся, — сказав він коротко.
— Нафта виперла стїну і залила все до самого
споду. Двацять сяжень криниці.

— Ну, слава тобі Боже! — мовив Гер-
ман. — А бє ще жерело?

— Сильно бє. Бачате, я до половини мо-
крїй, поки підтягли. Ще хвильку, булоб і ме-
не залило.

— А копач?

— Ну, що про нього й балакати! — І він
махнув рукою.

Герман також махнув рукою і пішов далї.
Що значить копач, коли нове жерело нафти
відкрило ся! Що значить одно жита людське,
а хоч би й сотки й тисячі їх, де ходить о отво-
рене нових жил земного богацтва, з яких по-
пливе користь на многі поколїня! Зрештою ко-
пач погіб через власну необережність — чом
не сїгналазував швидше? А в тїм хто там бу-
де питати за копачем! Пусте дїло! Не він пер-
ший, не він і остатнїй.

І Герман ішов далї. Нинї очевидно ща-
стило ся йому, бо з кількох ям подоходили до
нього вїсти, що показали ся надзвичайно бо-
гатї жерела нафти. Він рад був тому, та про
те в кождїй кошарї докладно переглядав ра-
хунки, кошальняні знаряди, млинки, ливни —

любив порядок і точність. І робїтників розпи-
тував, чи не кривдять їх дозорці.

— Та що нас мають кривдити, — сказав
один зачорнений як дїдько, що тїлько що ви-
лїзши з ями лежав на землї і важко дихав.
— Най Бога просять, аби ми їх не кривдили,
бо з нами нема що зачїпати ся.

В кошарах, при огнищах, що розпалюва-
ли ся на нїч та тїли й весь день, де робїт-
ники курили люльки та варили собі страву або
пекли бульбу, йшли між ними веселї та сво-
бїднї розмови. Однї оповїдали про свою дома-
шню мїзерїю, про сварки в родинї, про проце-
си та вїйськовї екзекуцїї по селах. Іншї зга-
дували залюбки про давнїх опришків, що мсти-
ли ся на злих панах, оповїдали дива про Дов-
буша, що скрїзь позаконував скарби, про веле-
тнїв, що став на однім версї і відси подавав
топїр другому, що стояв на другім версї. А всї
вони хвалили собі Борислав.

— То наш тато, наш опїкун! — говорив
один копач. — Що менї тепер пан і його око-
мон! Я їх і знати не хочу і на роботу до них
не піду. Я тут маю римський, а при каменн
й півтора римського на день, а у пана за день
косовицї по штири шїстки. І навїть горївки не
дасть. Най собі шукає дурнях.

— А в йму не лєчно лїзти? — питає
якийсь патлатий Гуцулик, що недавно прибув
у „Буриславку“ та не мїг іще відважити ся
лїзти в яму.

— От дурнїй! — відповідає копач. — Чо-
гож має бути лєчно? Робота як робота.

— Але може обвалити си або кипечка
залє, йик вїбухне, — мовить Гуцул.

— Овва, та що з того! Смерть як має по-стигнути чоловіка, то постигне, хоч ти й за піч сховайся. Адже нас тут працює зо пятьдесят тисяч, а як десь коли одному чи двом притрафить ся нещасте — овва! Чого тут лякати ся!

— А ти вважай, — кидає своє слово инший плакаючи люльку, — що ти тут свободний як птах. Батько тебе не лає, матуха не пилить, ніхто тобі в ложку не заглядає. Що заробиш, то твоє, робиш собі з тим, що хочеш.

— У мене жінка й діти, — відмовляє Гуцул, — мені аби заробити на податок, тай до дому.

— То лїзь у яму, бо так на верха при корбі не швидко заробиш.

— Відав, шьо мусю, — мовив Гуцул, — хоч бою си, ой, мамко моя, йик бою си тої йими!

Всі присутні сьміють ся, а Гуцул плакаючи люльку все повторяє: Бою си, тай шьо ми зробиш! Все ми си здає, що йик у ню влїзу, то вже бірше світа не побачу.

Герман проходячи по при ями нераз залюбки підслухував такі розмови і вьсміхав ся. Сеж було сьвідощтво тих простих людей про добродїйства нового елемента в їх житю — промислового руху. Він дає їм можливість вийти зі старої тісноти та безрадности патріархального життя, пізнати більше сьвіта, розвинути свою волю. Що з того, що сотки, тисячі їх погинуть або зведуть ся ні на що! Без того ніяка переміна в суспільному житю не відбуваєть ся, тай без того чи меншеб їх пропало в домашній глуші? Герман був чоловік практичний, далекий від усякого сантименталїзму. Як генерал в часї битви бачить тільки свою

мету і стараєть ся осягнути її, хоч би кілько його людей упало, так само й він при своїх промислових спекуляціях. Дбати про якусь особливу безпеку робітників, про те, щоб сгїни ям були соліднійше оцямбровані і не валили ся, він не вважав себе в обовязку. Най про се дбає поліція! Як вона накаже, то я й зроблю, а так на що менї зайвого кошту? А робітники все знайдуть ся.

Ось зміна шихти. Завойкали дзвінки по кошарах, і з ям почали витягати копачів. Вони були звичайно цілі мокрі від поту і виринувши на сьвіт довго видихували ся після задухи, яка не вважаючи на помповане повітря з гори стояла особливо в глубших ямах. Біля ям іде гамір, дехто жартує собі з тих, що вилїзали, а ті, що тепер на черзі, приготавляють ся йти на низ.

— Glück auf, товариші! — гукають їм ті, що лишають ся на версі, і звільна ями знов проковтують тисячі людей.

— Glück auf! — повторяє й собіж Герман. — Так і треба! Нехай ідуть, нехай коплють і викопують се жерело сьвітла! І їм самим з часом яснійше стане в їх безпросьвітній пїтьмі. А в тім стане чи не стане, для мене головна річ розвій моїх діл.

— Тате, — озиваєть ся Дувідко, — а по що тобі так убивати ся при сих ділах?

— Як то по що? — дивуєть ся Герман. — Хіба тут може бути питане?

— Я не бачу ніякої ціли. Менї обридливо дивити ся на се.

— Що ти розумієш! — мовить Герман. — Ти мїяким ділом ще не займав ся, то й не знаєш, як воно захипає чоловіка. Хоч би він

і не бачив ніякої іншої цілі перед собою, а для самого діла, для о́казання своєї сили й зручності він працює далі. Аби щастя вхопити в свої руки! Та я надію ся, що й ти раз засмакувавши набереш охоти до діла.

— Ні, ніколи не наберу! — мовив Дувідко. — Нудно се все. Тай по що? По що мені бути богатим?

— Щоб панувати над людьми. Щоб бачити, як вони хлялять ся перед тобою, готові віддати тобі на услуги свою силу, свій розум, свою науку, щоб тільки запопасти твої ласки. Ти ще не розумієш, сину, яка се розкіш — почувте своєї сили, в тій певности, що як я захочу, так воно й станеть ся, хоч би там люди надривали ся й гинли для мене.

— Гоїв не жаль, — мовив Дувідко мов із задуми. — Вони брудні й вонючі.

— То би ще байка, що брудні. Гірше те, що дурні. То єсть, для них гірше. Ади, як вони лізуть у ями і гадки не мають, і задовольються ся мізерним заробітком, який тут же зараз і пропивають. А моглиб були давно робити се для себе і доробляти ся капіталів. Адже се їх ґрунт був. Вони бачили, як із нього скрізь виступає кипячка, і кляли його тай кляли свою долю, що їх посадила на таким ґрунті. А придивити ся до тої мази, довести її до вартости — борони Боже! Сотки літ вона була для них лише завадою. А тепер бач, вона ожила і їх поперед усього змела з землі. Вони попродали свої ґрунти за пів дармо, пропили гроші, а тепер як непишні йдуть у нас шукати заробітку. Земля, їх земля мстить ся на них, проковтує їх день за днем. І мені не жаль їх. Дурному так і треба.

Оттак розмовляючи вони під захід сонця вийшли аж на Волянку, де стояв головний Германів магазин, була контора і в ній свідв завідатель Германових копалень. Власне почала ся виплата робітників, що купами приходили з ріжних часток, весело гуторячи, звичайно від пробувава в атмосфері лепу, воску й кипячки від ніг до голови чорні як дідьки. В канцелярії був натовп, ішов гармідер і брязкіт дрібних грошей; ждучи своєї черги юрба робітників стояла перед дверима канцелярії і гомоніла.

— Добрий вечір вам! — промовив Герман наближаючи ся до них. — Ну, що чувати?

Робітники поздіймали капелюхи, та зараз же й повкладали їх на голови. З жидом вони не церемонили ся, говорили сьміло, не так як з першим ліпшим паном.

— Та гаразд би було, — сказав один із них, — коби в ямах безичнійше було. А то йде чоловік до неї тай свого життя непевен.

— Ну, що я на те пораджу? — мовив Герман.

— Треба би міцнійше цямбрувати ями.

— Я вже наказав. Тут заложимо варстат, нехай роблять цямрини, кільки треба.

— А інші жиди й слухати не хочуть про дощані цямрини.

— Бо капцани, — згїрдно мовив Герман, — боять ся кошту, а про людську безпечність їм байдуже. А я не хочу, аби в моїх ямах люде дусили ся та гинли.

— Дай вам Боже адоровля, пане Гольдкремер. Ми у вас не маємо кривди.

Обступили його зі всіх боків, пішли жарти та оповіданя. Дувідко тимчасом пішов дал

дорогою і зайшов у ліс. Він ще не був у ньому ніколи і жидівським інстинктом якось жахався його. А ліс стояв чорною, велетенською стіною, вкриваючи гору геть аж до найвищого верха. Війшовши стежкою якийсь шматок дороги Дувідко почув себе мов у боцці. Хоч на дворі було ще добре видно, тут стояла вже нічна штьма. Дувідко зупинився і почав прислухати ся. Над лісом стояв глухий гомін, дещо скрипіли ялиці розхитані вітром зовсім нечутним у низу. Заскиглила сова в верховіттю, а друга захихотала ся жасно десь у дуплі під корою. Захрустіли у низу гилляки, і Дувідко затерп, задрожав усім тілом і пустив ся що духу тікати з ліса. Сам не знав, чого боявся, але тікав спльовуючи що хвиля на боки.

— Ни, ліс! Най йому всячина! Страшно тут, — шептав він опинившись на вільнім полі. — Я би тут не ночував! Здасть ся, що згиб би зо страху.

Звільнив кроку. Стояв на високім склоні гори, куди вела стежка, і дивився на Борислава. Сумерк покрив уже село, огорнув його густою, смердючою парою, що ніяк не хотіла підіймати ся під небо і очистити повітря в низу. Крізь сю пару де-де проблискували мов вовчі очі огневі ватри в кошарах, а на дальшій обрії на північ миготіли сьвітла в вікнах селянських хат. Дувідко думав про щось, надумав ся і не гаючись спустив ся стежкою з пригірка, перескочив потічок, що вив ся і шваркотів у його стіп, і попростував до Борислава.

Вже й ніч надійшла. Герман сам вернув до Борислава думаючи, що син перед тим вернув до дому, але там не було його. Були на-

томись сьвіжі листи, замовлення на нафту і на віск, якого рафінерію треба було робити як найшвидше. Герман засїв зараз писати листи. Упоравши ся з сею роботою подзвонив і запитав у слуги:

— Дувідко ще не прийшов?

— Ві. Певне буде в касині на вечері.

— Ну, ну. Піду й я туди.

Він одяг ся і пішов до касина. І там не було Дувідка, та він не дуже турбував ся сим. Адже не згубить ся ніде. Походить тай верне незабаром.

Він засїв до вечері і поки приготовили йому пару котлетів, сів під вікном і дивив ся на ту часть Борислава, де лежала головна група його копалень. Кошари з високими деревляними вежами бовваніли в сивому тумані мов пеньки здоровогоного зрубу, а десь колись у низу проблискували сьвітла ліхтарень, коли хтось ішов з кошари до кошари. Протяжно застогнала свиставка в далекій дестилярні, і пугач запугував на старій вербі тут же над дахом касина. У Германа пробігла дрож поза плечима.

— Гарна птиця, — буркнув він сам до себе, — а чомусь ніколи не можу її чути без жаху. Чи справді вона ворожить якесь лихо? Тьфу, і сам не вірю тому, а чогось страшно. Така вже дивна людська натура.

Та в тій хвилі бухнув здоровенний сніп проміня від землі аж під небо і щось глухо вагучало, мов із горла десяти волів. Потім підняло ся величезною лійкою в гору кроваве полум'я, почув ся тріск розвалені і горючої кошари — в ямі наступив вибух. Бовдурами за-

клубив ся над ямою густий, удушливий дим, якого важку масу з низу лизало полум'я.

— Моя яма! — скрикнув Герман і зірвав з місця, щоб бігти на пожежу. Вхопив капелюх і погнав що духу. Не далеко бігши здивав Дувідка, що задиханий, заляканий біг йому на зустріч.

— Ти тут? Де ти був? — запитав батько.

— Де був? Був у лісі. А бачиш фаярверк?

— Бачу, та се ще байдуже, аби огонь лише не розширив ся.

— Куди йому ширити ся? Яма далеко від вищих.

— А все таки треба побігти. Чи не спав хто в кошарі?

Дувідко не сказав нічого. Та коли прибігли на місце, вже робітники з сусідніх кошар працювали закидаючи пожежу гліною, а інші з недогарків кошари виносили трупи робітників, що спали там, були захоплені вибухом, обризкані горячою кипячкою і майже моментально подушені полум'ям. Дальшої небезпеки не було. Герман зітхнув важко дивлячи ся на обгорілі тіла робітників, але Дувідко розсміявся істеричним сьміхом.

— А бачиш, бачиш, як вони тепер виглядають! — говорив до батька заходячи ся від сьміху.

— Відні люде, — мовив Герман. — Що то може необережність! Допустили огонь до ями тай самі потерпіли.

— Та де допустили, се я сам підкинув, — мовив Дувідко. — Хотів побачити, як позривають ся від гуку та почнуть утікати, а вони поснули твердо тай не чули гуку.

Герман перелякав ся і кинувши ся до сина задулив йому рот:

— Та чи ти здурів тай голосно признаєш ся? Хочеш, аби тебе арештували за підпал? От іще дурень!

— Овва, що мені зроблять! Я собі для забавки, — мовив Дувідко здвигаючи плечима.

— Алеж живі люди! Посиротив діти! — мовив Герман.

— Овва, яка шкода! Що вони варті всі на купи? Мені їх не жаль. А варто було подивити ся, як вони побудили ся серед огню і мов безумні кидали ся на всі боки. Один осліплений полум'ям просто бовтнув ся в горючу яму. Ха, ха, ха! Се був вид, якого не забув до ніколи.

Та Герман ще раз затикаючи йому рота потяг його з собою до казина і не чекаючи вечері сів із ним на візок та почав що духу гнати до Дрогобича. Коли виїхали за Борислав, він оглянув ся і бачив ще лиш огняні недогарки кошари. Полум'я погасло. Він зацмокав і обертаючи ся до сина сказав:

— Ну, чи не збиточник ти? Адже як би хто почув, що се ти зробив, то не багато й хибувало би, щоб і мене з тобою кинули в той огонь. І що б було тоді?

Дувідко здвигнув плечима і почав свистати.

V.

Минуло декілька місяців. У Бориславі знов починав ся оживлений рух. По десятилітній „нафтовій горячці“, що якийсь час почала вже була притихати, почала ся воскова горячка. Бориславська нафта стратила деякі ринки на заході, виперта звідси американською; Угорщина виключила у себе галицьку рафіновану нафту і побудувавши свої рафінерії брала з Галичини лише сирівець. Доходили чутка про величезні нафтові жерела за Кавказом і про те, що спілка заграничних капіталістів робить величезні приготування до експлуатації тих жерел на таку скалю, про які доси не марив ніхто ані в Європі, ані в Америці. Галицькі нафтярі похнюпили ся і не ждали собі добра від такої кон'єктури, обмежували продукцію боячи ся краху. Але віск земний не мав конкуренції. Завдяки працям бельгійського хеміка Ван Гехта спосіб його чищення і приготування для фабрикації сьвічок був удосконалений і віск пішов у гору. Германови Гельдкремерови пощастило за-контрактувати Ван Гехта на директора для великої рафінерії воску, яку він збудував біля Дрогобича, і він розпочав фабрикацію сего нового товару на великі розміри.

Йому вдало ся закупити в Бориславі значні засоби сирого воску в тих маґазинах, де він

лежав без ужитку; закупив їх у недогадливих нафтярів по дуже низькій ціні і пустив свою фабрику в рух. Товар пішов над сподіване добре, замовлень приходило чим раз більше, і з Німеччини, де якась велика спілка капіталістів заходила ся увільнити німецький торговий ринок з під американської переваги, і з Росії. Ходило тепер о можливе збільшене власної продукції воску та о можливо дешеве закупуване його у інших фірм, поки ціна сирівцю не підскочить, і тут Герман розвинув діяльність з тою енергією, яка характеризувала його за молодших літ. Він переніс ся до Борислава, день у день бігав по всіх маґазинах, наглядав усі ями, в яких докопано ся воску, переводив сотки дрібніших і більших умов на його доставку і силкував ся зібрати весь сей артикул у своїх руках. Приходилось пару разів розбивати готові вже консорції капіталістів на будоване нових рафінерій, приходилось перетягати на свій бік, навіть приймати до спілки з собою деяких властивців, що в своїх ямах натрапили на значнійші воскові жили, а при тім треба було дбати про скорий транспорт матеріалу і про тисячні дрібниці, які надавав сам хід роботи. Герман постарчав усьому, був скрізь, де насувала ся якась трудність, і ще знаходив час лазити особисто по ямах та досліджувати при помочи спеціаліста-геолоґа, спровадженого зі Львова, де би можна надіяти ся богатших покладів воску. В тій ненастанній біганині, в тім напруженю всіх своїх духових і фізичних сил він почував те задоволенє, що одно може заповнити житє живим змістом, а дати йому змісл і мету.

Одного дня, коли „пан інжінер“ уже виїхав

був до Львова, Герман не вдержав і вже сам, без його проводу спустив ся в одну яму, на яку чомусь мав велику надію. Ся яма лежала на самім краю його парцелі і припірала безпосередно до громадської толоки, якої окружна власть чомусь не дозволила продавати нікому. Германови від самого початку „воскової горячки“ видало ся, що тут, під сею голою толокою, декуди зовсім лисою, а декуди в видолінках порослою тернами та песью травою, тут, у низу мусять лежати багаті скарби, які природа заздрісно ховає від людського ока. Він велів копати яму так близько своїй границі, як тільки дозволяв урядовий припис, і стратив на ту саму яму, доведену до 80 сажнів, уже кільканацять тисяч, але доси зовсім безплотно. Та Герман не тратив надії і отсе другий чи третій раз надів на себе ріпницьку блюзу і велів спустити себе помалу в низ, по дорозі скрізь обмаюючи цямрини, чи де не загнули ся під напором воску, нюхаючи на всі боки, стукаючи та гукаючи, чи не почує щось такого, що навело б його на щасливий слід. Та ні, яма була глуха й німа, не давала ніякого знаку. Ось Герман уже опинив ся на дні і важко дишучи почав лямпкою освічувати, шпортати та обнюхувати стіни. В ушах його шуміло — знак, що воздух у ямі був спертій. Та ні, не те лишень! Звідкись очевидно віяло холодним газом! Мав би се бути який знак? Герман ще раз похилив ся до стіни, з якої йшов той газ, ще раз наблизив до неї лямпу, і побачив у ній тоненьку як нитка розсілину, що зигзаковатою лівією скісно бігла з низу в гору і губила ся в пів'ямі. Він притулив ся до тої розсілини і почув зовсім виразно: дме з неї вонючий дух!

То не нафта, бо та давно проломала би стіну і бухнула би в яму. Се тверде тіло — очевидно віск! Се той скарб, якого він шукав і який дасть йому нову силу. Він аж захлипав зі зворушення і подзвонив, аби тягли його в гору. А коли його витягли на верх, він був увесь задиханий, аж дусив ся, і не міг сказати ані слова. Робітники, що працювали при корбі, підхопили його за підруки, відв'язали від ливви і хопили ся натирати його водою думаючи, що він умліває від задухи, але Герман, ще не можучи встати з землі, затріпав руками й ногами.

— Ні, ні, мені нічого! — скрикнув він уриваним голосом. — Біжіть, кличте мені обер...оберштайтера! Живо! живо!

Не минуло пів години, а вже Герман був по нараді з оберштайтером. Тай що було тут нараджувати ся? Герман ані слухати не хотів скептичних уваг оберштайтера, що там у тій ямі нема ані сліду воску, що поклад глини, який там надибано, по всім геологічним познакам виключає віск (се вже оберштайтер повторяв фрази пана інженера) і що се буде ще одна даремна робота. Герман лиш руками тріпав на таке балаканє.

— Що ви плетете! Що плетете! — кричав він. — Я вам кажу, зараз робіть штольню, в тій стіні, що до толоки! Зараз робіть. Там віск — чути газ, що віє з розсілини! Там віск, багато воску, будете бачити!

— Про мене! — відповів оберштайтер похитавши головою. — Але се не наш терен.

— Що вас то обходить? — закричав нетерпляво Герман. — Хто вас про те питає?

Ви робіть, що вам кажу, а тереном не турбуйте ся. То вже моє діло.

І за дальшої пів години вже над ямою цюкали теслі, роблячи цямряни до штольні, а в глибині працювали оберштайгер і два робітники, прорубуючи в глинястій стіні простору позему печеру. Ледво пройшли отак два сяжні, в печері показав ся віск — мало сказано, по відлупаню глиняної брили одної, другої, третьої вся дальша стінка зажовтіла ся, показала ся одностайною верствою воску, якої грубости ані глибини не було можна дошукати ся.

Герман так і знав. Він доси не обідавши ждав біля ями, не скидаючи з себе гірничої блюзи надітої поверх його звичайного убраня. Скоро почув ся знак, що докопали ся до воску, він велів спустити себе знов на місце праці. Опинивши ся на дні ями він зараз скочив у штольню і схиляючи ся в ній до половини, коли робітники ще вбивали остатні бруси в шпуги повкопуваних стовпів, побіг на сьвітло, що горіло при кінці штольні. Тут був оберштайгер ще з одним ямарем і обчищували від глини решту воскової стіни. Герман аж скрикнув з радости.

— А що, не казав я? Не моя правда? — мовив він радісно, оглядаючи воскову брилу, відкриту в маленькій частині, що визирала з глини мов зеленковата скеля мармуркована темножовтими жилками. Він доторкав ся до неї пальцями, що застрягали в мягкий віск, обнюхував її, цмокав раз по разу, мов би хотів сказати: нівроку тобі! Потім узяв довгий сталевий прут, що стояв у куті штольні, і рішучим рухом руки застромив його в воскову брилу, але півтораметровий прут потонув у вос-

ковій масі увесь, і Герман силкував ся випхати за ним ще й свою руку аж до ліктя, але твердої глинки чи опоки годі було домацати ся.

— А що, бачите? — знов з тріумфом промовив Герман обертаючи ся до оберштайгера. — Бачили коли таку жилку?

— Гратулюємо, гратулюємо! — мовив оберштайгер стискаючи подану Германом долону. І інші робітники наблизили ся до нього.

— Дай вам Боже щасливо, пане Герман! Бог вам то дав за ваше добре серце.

— Богу дякувати! — відповів Герман здіймаючи капелюх із голови. — Тай вам усім спасибі за роботу!

І Герман видобув із за пазухи шквіряну теку і дав оберштайгеру 20, а обом робітникам по 10 ринських на руки.

— Се вам тимчасом, — сказав він. — Тільки прошу вас, мої любі, не розголошуйте якийсь час нікому, що ми тут знайшли. Знаєте, у нас люди завидючі. А є й такі, що собі тим не pomoже, але рад иншому пошкодити. Прошу вас, заховайте се в тайні. Я платитиму вам потрійну платню за щоденну працю в шахті, а потому, дасть Бог заробити на ній, то будьте певні, я вам сего не забуду.

Робітники раді так несподіваній щедрости Германа і його обідцямкам кланяли ся і прирікали мовчати, а Герман велів при собі видупати першу брилу воску, велів подати її в відро і з нею разом велів тягти себе на верх.

Германові надії оправдали ся в повні, ще й над сподіване. Воскова жила чи „матка“, як звали її ріпники, оказала ся нечувано великою і богатою. Завглубшки мало не на два сяжні вона тягла ся в шир і в довжину невідомо як да-

леко, розгалужувала ся, заповняла глибокі ви-
долинки в опоці, то знов розбігала ся тонкими
жилками в різні боки, до інших подібних „ма-
ток“. По вичерпанню головної жили, що дала
пару тисяч сотнарів воску, Герман велів гнати
штольні за ходом тих менших жил. І тут йому
щастило: очевидно випадок напровадив його на
один із центрів воскових покладів.

От тепер пішла його фабрика! В ямі
і в її бокових штольних працювало що день по
20, далі по 30 і по 50 робітників в міру того,
як розширяв ся простір, зайятий штольнями
під землею. І на Германовім ґрунті знайдено
воскові жили, хоч не такі багаті, як на гро-
мадській толоці. День у день десятки возів на-
вантажених здоровими, в форму бочок витисне-
ними брилами воску тягли ся з Борислава до
фабрики, а з лісів і з Дрогобича везли терті
ялиці та дубові стовпи на цямрини нових што-
лень.

А Германові конкуренти аж вили ся з за-
висти над його фортуною. Вони з разу й не
завважили нічого, бо Германові робітники
справді держали язика за зубами; але пшвидко
почали бігати глухі чутки, що Герман знайшов
незвичайно багату воскову матку і бере з неї
тисячі сотнарів воску. Пішли розмови і сплетні,
головно коли нові слухи донесли, що та нечу-
вана матка знайдена не на Германовім ґрунті,
а на громадській толоці. Зараз полетіли доноси
до староства в Дрогобичі, але тут мало що
звиськали: Герман давно вже виведнав собі у
старостві дозвіл копати штольні під громад-
ською толокою, не нарушуючи її зверхнього
посядання. Говорили, що такий дозвіл коштував
його пару тисяч, але Герман на се все сьміяв

ся і не відповідав нічого, або по просту покли-
кав ся на Schurfgesetz, яким таке поступуванє
дозволене.

Особливо Іцко Цаншмерц мав здавна за-
взаяте на Германа. Се був високий, рудий чо-
ловік з вісповатим лицем, з рідкою бородою
і одним вусом, бо другий на поритій віспою
верхній лівій губі не ріс і зазначав ся лише
тут і там рідкими волосками. То був мовчущий,
сердитий чоловік, якийсь невдачник, котрого
доля весь вік гонила з кута в кут. Він був
з разу арендаром і оженив ся з дуже гарною
дівчиною, дочкою иншого арендаря, яка наді-
яла ся у нього значного матку і в якій крові
горіла ненаситна жадоба житввої роскоші.
Вона занудивши ся від перших днів подружя
зі своїм понурим та поганим чоловіком намо-
вила його відпродати аренду і перебрати ся до
міста та взяти ся до торговлі. Іцко послухав
жінки, в якій здужав при її ближшій пізнаню
пристрасно закохати ся, і вволив її волю. Та
ледви осіла в місті, ще Іцко не встиг винайти
собі якийсь відповідний гешест, коли його
жінка в змові з одним гарним офіцером обі-
крала свого мужа зі всіх його грошей і дра-
гнула з ним до Америки. Се була тоді
новість у Галичині і збудила загальну гутірку.
Даремні були Іцкові телеґрама та повликана
поліційна поміч; офіцер незабаром вернув, але
Іцкова жінка, у якої він вимантив усі гроші
і яку без нічого лишив у Гамбурзі, з розпуки
скочила в Родан і втопила ся.

Іцко затиснувши зуби боров ся з долею.
Замкнув у собі своє горе, заціпив уста і дбав,
бачилось, лише про одну, щоб удержати ся на
своїм становищі, не потонути в вирі життя. Та

Родан

йому не щастило. Люди дивили ся на нього як на заповіреного, обминали його склеп і він мусів спродати все, щоб ратувати ся від повної руйни. Зліквідувавши свою мізерію він подав ся до Борислава, притягнений загальною тоді горячкою нафтовою, і кинув остатні свої гроші в той шалений вир. Щастє почало грати з ним, раз усміхало ся до него, наповняло його ями кипячкою, та рівночасно не з одного то з другого боку напускало на нього різні клопоти: то найкраща його яма завалить ся, то робітники збунтують ся, то конкурент підставить йому ногу — все немов на злість йому. Оттак він уже пять лїт бив ся в Бориславі, держав ся в ряді і ніби то мав успіхи, дехто навіть завидів йому і вважав його богачем, але він сам найліпше знав важкість свого положеня, сердив ся на свою долю, громадив у своїй душі злість і завзяте і з затисненими зубами бігав по Бориславі ніби то за ділом, а найчастійше лише як той павук, що замість меду збирає отрутні соки.

Герман Гольдкремер від першої появи Іцка в Бориславі стояв йому найбільше в до-розі. Все, все у Германа було ненависне Іцкови: і та його йовіяльна ляпідарність у висловах, що свідчила про певність себе і внутрішню силу, і та нежидівська прямота його плянів та діланя, і поперед усього той шалений, а так незамітний, не реклямований успіх кожного Германового підприємства. В почутю своєї ниш-шости, свого безсиля і ненастанного роздраз-нення Іцко дивив ся на Германа як на свого особистого ворога, як на якусь елементарну силу, що ось-ось навалить ся на нього і зду-сить його. Се почутє мимовільного жаху ще

заострювало ся до якоїсь божевільної ненависти, коли Іцко бачив, що Герман зайнятий своїми ділами навіть немов не підозрівав його ворож-нечі, не завважає його на сьвітї. Се вертіло Іцка мов хробак у сердї. Він навмисно не раз підсував ся Германови перед очи, зачіпав його острыми словами в касні, розносив про нього погані сплетні поміж нафтарямц, та Герман немов і не чув нічого і збував його дотепними жартами, від чого Іцко ще дужше сердив ся.

Бувають такі ненормальні, кдїщові натури, що ні з сего ні з того мусять причепити ся до сильнійшої, богатшої індивідуальности і ссати, томити та путати її — іноді своєю любовю, іноді ненавистю. І Іцко належав до таких на-тур. Зосередивши раз усю гіркість своєї душі, всю свою ненависть на Германовій особі він дійшов до того, що метою своєї діяльности за-місь шуканя зиску зробив майже виключно старанє зробити як найбільше пакости своїому противникови. Він насилав шпїонів у його ко-шари й фабрики і про кожде найменше наду-житє доносив безіменними листами до власти; збирав відомости про його домашнє житє і та-кож уживав їх на кованє всяких сплетень. І в самім веденю нафтарського діла він ста-рав ся як і де можна підкопати ся під Гер-мана.

От і тепер, коли по Бориславі пішли чутки про величезну воскову матку віднайдену Германом у парцелї біля толоки, Іцко прига-дав собі, що й на його парцелї, сумежній з Гер-мановою, є стара, давно вичерпана від нафто-вих засобів яма, хоч і не така глибока, як Германова; її було доведено лише до 50 сьяз-нів. Тепер його опанувала думка копати в сій

ямі далі в глуп і ступнево гнати в боки штольнями, бож певно воскова жила не обмежується на саму Германову парцелю. Зі звичайним своїм зав'язем він зібрав робітників і почалося копанє. Справді вже на 60-тім сяжні натрапив на воскову жилу, але не довго тішився нею, вона показалася досить убогою, дала не більше двох вагонів воску, а штольні на всіх боках ями показалися безхосенними, бо вказували тільки тверду опоку без знаків воску. Іцкови довелося гнати свою яму ще десять сяжень глибоше, але й тут повторилося те саме: знайшли покладець воску, але ще скутіший як першого разу, і знов довкола ями лиш тверда опока або ще твердша піскова скеля. Даремне знавці радили йому покинути сю пусту яму та копати де інде; він велів гнати її далі в глуп маючи певну надію, що й тут мусить бути віск, багато воску, бодай стілько, що в Германа. Щось тягло його мов ланцюхом до сеї ями; він занедбав інші свої заводи, його доходи робилися чим раз менші, роздразнене чим раз більше, на отсій ямі держалася вся його надія. Він раз у раз кружив довкола своєї ями, не занедбуючи при тім шпіюнити, що діється в Германовій кошарі. Коли від одного ріпника довідався, що Герман часто лазить сам до своєї ями, обходять у ній усі штольні і всі закутки та слідить за знаками нових воскових жил, Іцк повзяв шалений плян, який поспробував і вивести. Він велів у своїй ямі гнати штольні власне під громадською толокою. Доводилося пробиватися крізь грубу піскову скелю, в якій камінь треба було розсаджувати динамітовими набоями. Даремно робітники приставлені до сеї роботи остерігали

Іцка, що се грозить заваленням штолень, що були оцямровані досить недбало. Іцко ані слухати не хотів про можливість якоїсь небезпеки. Він був певний, що за тою скелею лежить восковий поклад, той сам, із якого черпав Герман. У його сердитій душі клубилися думки про те, що він добившися з сего боку до воску зробить Германови велику шкоду підбираючи під його скарби, і ся жадаба більше як жадаба зиску гнала його в той бік.

Майже силою змусив Іцко своїх робітників, що повертіли в скелі ямки на встромлене набоїв. Перший вибух динаміту одначе був слабкий і не дав значних добутків; скелі відлупалися лиш невеличкі шматочки; приходилося вертіти нові діри і робити дальші вибухи. За кожним вибухом дудніло в штольні, тріщали вязаня склепіння і змагався восковий сопух у штольні. Іцко не відступав робітників, сам помагав вертіти камінь, сам запалював льонти набоїв.

Але скеля була груба і тверда, видовбуване прорізу в ній трівало вже цілий тиждень і ще не було їй кінця. За те Іцкові капітали кінчалися. Він мусів відправити всіх своїх робітників крім чотирьох, із яких два стояли при корбі, а два з ним разом лазили до ями. І ті чим раз більше тратили охоту працювати в тій ямі і кожного разу при вибухах динаміту блідли і тремтіли.

— Ей, пане Іцко, бійтеся Бога! — остерігали його робітники. — Хіба не бачите, як тремтить земля від тих вистрілів? Не чуєте, як тріщать дошки?

— Що то значить — крпчав Іцко сам себе

не тямлячи. — То воскові жили близько! Ще один вибух, два вибухи, і будемо коло них. Ану, ану!

— Ну, нам жити милійше! — відмовилися робітники. — Коли хочете, ми вам ще раз навертимо дірок, а вибух робіть собі самі.

— Нехай і так буде! Робіть дірки! — мовив Іцко сідаючи на відомок тільки що відлупаного каменя і важко дышучи зі зворушення. Він грясє як у лихорадці і не міг дождати ся тої хвилі, коли дірки в камені будуть повверчувані і динамітові патрони понастромлювані в них. Доконавши сего діла робітники подали ся геть, до виходової ями, що лежала кілька сяженів від того місця, а Іцко лишив ся сам.

Він усе ще важко дыхав, палений горячкою й сердитістю на всіх людей. Далі оглянувшись і побачив недалеко себе велику пачку динамітових набоїв, яких робітники не взяли з собою. Хотів гукнути, щоб вернули ся і взяли динаміт, але не міг видобути з затисненого горла настільки голосу, і рівночасно подумав собі: „Сам візьму запаливши льонти“. Ще раз зирнувши і побачив гірничий дзюбак опертий о стінку штольні. „І се добре, що він тут лишив ся“ — мелькнула йому в голові думка. Він помалу встав і запалив льонти від патронів...

Германові робітники, що власне працювали в штольні за тою скелею, систематично добуваючи грубезний восковий поклад, давно вже почувди стуканє і вибухи за скелею і проняті забобонним жахом перед підземними демонами, що, мовляв, добивають ся на сьвіт, дали знати

Германови. Сей зараз спустив ся до ями і прибіг на небезпечне місце.

— Що тут стало ся? Чого ви злякали ся? — запитав він.

— Тут щось стукає та гуркоче в скелі, — була відповідь.

— Де? В котрім місці? Як стукає? — питав Герман і наблизив ся до скелі.

— Стукає, як коли би хтось каміне лунав.

— Ну, що вам! — крикнув Герман бючи кулаками о скелю. — Одже я нічого не чую.

Та в тій хвилі почув ся страшений дускіт камяної стіни розірваної динамітом. Один кусень каменя, вирваний із свого відвічного місця, розтороцив Германови голову і на місці положив його трупом; инші поранили декількох робітників, а по кількох хвилях у виломі показала ся руда борода Іцкова. Його лице було бліде як крейда, але уста протягли ся до незвичайного на них, колючого усміху, і він киваючи головою мов на привитанє переляканих робітників промовив якимось гробовим голосом:

— Ну, wie gehts?

Потім побачив Германа з розторощеною головою, що ще лиш трошка дригав ногами лежачи горілиць і розкидавши руки, і повторив ще раз механічно:

— Ну, wie gehts, пане Герман Гольдкремер?

Та в тій хвилі гукнув новий вибух — се був вибух тої пачки динаміту, що лишила ся

була в Іцковій штольні і якимось випадком загоріла ся. Іцка розірвало на штуки і тільки його руда голова немов торгнула ся раптово на перед і закрутивши козла в повітрі вточила ся до Германової штольні. Робітники ледво живі зо страху хрестили ся та шептали беззв'язні фрази молитов на сей вид.

152051

Чайківський Юліян
проф. тім.

